BESTSELLER

NORA ROBERTS

GHEAȚĂ FIERBINTE

Capitolul 1

Fugea pe viață și pe moarte. Și nu era pentru prima oară. În timp ce alerga prin fața elegantei vitrine de la *Tiffany*, spera să nu fie nici ultima. Noaptea era răcorită de ploaia de aprilie care udase străzile și trotuarele. Sufla o briză care chiar și în Manhattan avea un gust plăcut de primăvară. Iar el transpira. Erau prea aproape.

Pe Fifth Avenue era liniște, orașul fiind adormit la ceasul acela din noapte. Luminile semafoarelor străpungeau intermitent întunericul; traficul se rarefiase. Nu era tocmai locul unde să te poți pierde în mulțime. În timp ce traversa Strada 53, se gîndi să se ascundă la metrou, sub Tishman Building – dar dacă-l vedeau intrînd, risca să nu mai iasă.

Doug auzi scrîșnetul de pneuri în spatele lui și dădu în goană colțul, la *Cartier's*. Auzi pocnetul înfundat al pistolului cu amortizor și simți usturimea în braț, dar nu încetini nici o clipă pasul. Aproape imediat, simți și mirosul de sînge. Începeau să-și piardă răbdarea – și avea sentimentul că erau în stare de mult mai mult.

Dar pe Strada 52 erau oameni – cîte un grup, pe ici pe colo, unii mergînd, alţii stînd pe loc. Erau şi sunete – voci puternice, muzică. Nimeni nu-i lua în seamă gîfîielile. Se opri în spatele unei roşcate mai înalte cu vreo zece centimetri decît metrul lui şi optzeci, şi de două ori pe-atît de lată. Se legăna în ritmul muzicii revărsate din difuzoarele casetofonului stereo. Parcă s-ar fi ascuns după un copac, pe timp de furtună. Duncan profită de ocazie ca să-şi tragă răsuflarea şi să-şi examineze rana. Sîngera ca un porc. Fără a sta pe gînduri, scoase eşarfa vărgată din buzunarul de la spate al roşcovanei şi şi-o înfăşură în jurul braţului. Femeia nu se opri din legănat – Doug avea degete foarte uşoare şi abile.

În mulţime, era mai greu să omori un om, îşi spuse el. Nu imposibil – doar ceva mai dificil. Continuă să meargă cu pas măsurat, printre grupurile de oameni, atent la Lincoln-ul negru.

Lîngă Lexington, îl văzu oprind la o jumătate de cvartal distanţă, iar cei trei bărbaţi în costume închise la culoare coborîră. Încă nu-l zăriseră, dar nici mult nu mai aveau. Gîndind cu repeziciune, scrută mulţimea în care se amestecase. Scurta neagră cu două duzini de fermoare putea să meargă.

– Auzi... îl apucă el de braţ pe băiatul de alături. Îţi dau cincizeci de parai pe geacă.

Adolescentul cu păr spălăcit şi ţepos şi faţă şi mai spălăcită îşi smunci braţul.

– Pleacă d-aci. E de piele.

– Atunci, o sută, mormăi Doug.

Cei trei se apropiau văzînd cu ochii.

De astă dată, tînărul păru mai interesat. Întoarse capul, iar Doug îi văzu micul vultur tatuat pe obraz.

– Două foi şi-i a ta.

Doug îşi scotea deja portofelul.

– Pe două foi, vreau şi ochelarii.

Băiatul îşi smulse de pe nas ochelarii cu lentile-oglindă ce-i înconjurau tot capul.

– Ia-i.

– Stai, să te-ajut...

Dintr-o mişcare scurtă, Doug îi scoase geaca. După ce-i îndesă bancnotele în mînă, o luă pe el, şuierînd printre dinţi cînd simţi durerea din braţul stîng. Geaca păstra mirosul, nu tocmai plăcut, al fostului ei posesor. Fără să-i dea atenţie, Doug închise fermoarul.

– Ascultă, sînt trei tipi în costume de ciocli care vin încoace. Caută figuranţi pentru un clip cu Billy Idol. N-ar strica să le atrageţi atenţia, tu şi amicii tăi aci de faţă.

– Ei, nu zău?

Şi, în timp ce băiatul se răsucea în loc, cu cea mai reuşită expresie de adolescent plictisit pe faţă, Doug se aruncă pe uşa alăturată.

Înăuntru, culorile pale ale tapetului luceau în lumina slabă. Oamenii stăteau la mese acoperite cu pînză albă, sub tablouri art-deco. Luciul barelor de alamă indica drumul spre saloanele mai private şi către barul cu oglinzi. Doug prinse aroma de mîncare franţuzească – salvie, izmă, vin de

Bordeaux. Se gîndi un moment să treacă pe lîngă şeful de sală, pînă la o masă mai liniştită, apoi conchise că barul îi oferea un adăpost mai bun. Afişînd o mutră plictisită, îşi îndesă mîinile în buzunare şi porni cu pas leganat. În timp ce se rezema de bar, calcula cînd şi cum să-şi facă ieşirea.

– Whisky, ceru el, apăsîndu-şi mai bine ochelarii de soare pe mas. *Seagram's*. Lasă-mi şi sticla.

Stătea cu umerii cocoşaţi şi faţa întoarsă uşor spre uşă. Avea părul negru, cîrlionţat peste gulerul scurtei, şi obrajii slabi şi proaspăt barbieriţi. Ochii, ascunşi sub ochelarii cu oglindă, stăteau îndreptaţi spre uşă, în timp ce trăgea prima duşcă de whisky arzător. Fără să se oprească, îşi mai turnă un pahar. În minte analiza toate variantele alternative.

Învăţase să gîndească din mers încă de la o vîrstă fragedă, la fel cum învăţase şi să-şi folosească picioarele pentru a fugi, dacă asta era cea mai bună soluţie. Nu avea nimic împotrivă să se ia la bătaie, dar prefera ca sorţii să fie în favoarea lui. Putea să lupte cinstit, sau să ajusteze unele nuanţe ale onestităţii – depinde care formulă era cea mai profitabilă.

Cuplul de lîngă el discuta despre ultimul roman al lui Mailer, cu voci pline de convingere. Un alt grup dezbătea ideea de a se duce la un club cu jazz şi pileală ieftină. Cei de la bar erau în majoritate singuri, veniţi să bea după tensiunea unei zile de muncă şi să ia contact cu alţii la fel de singuri. Se vedeau fuste de piele, costume din trei piese şi ghete de baschet. Satisfăcut, Doug scoase o ţigară. Ar fi putut alege şi o ascunzătoare mai proastă decît asta.

O blondă în costum gri-petrol se aşeză pe taburetul înalt de lîngă el şi-şi aprinse ţigara cu bricheta. Mirosea a Chanel şi a vodkă. Punînd picior peste picior, îşi termină paharul.

– Nu te-am mai văzut pe-aici.

Doug îi aruncă o privire scurtă – destul ca să-i observe ochii cam tulburi şi zîmbetul lacom. Cu altă ocazie, n-ar fi lăsat-o să-i scape.

– Nu.

Şi-şi mai turnă un pahar.

– Biroul meu e la două străzi de-aici.

Chiar şi după trei pahare de *Stolicinaia*, femeia putea să recunoască aerul arogant şi periculos al bărbatului de lîngă ea. Cu interesul stîrnit, se apropie şi mai mult.

– Sînt arhitectă.

Firişoarele lui de păr de la ceafă se zbîrliră cînd îi văzu intrînd. Toţi trei arătau îngrijiţi şi plini de succese. Schimbîndu-şi poziţia, se uită peste umărul blondei în timp ce se despărţeau. Unul dintre ei rămase lîngă uşă. Era singura ieşire.

Mai degrabă atrasă decît descurajată de indiferenţa lui, blonda îi puse o mînă pe braţ.

– Şi tu, cu ce te ocupi?

Doug ţinu whisky-ul în gură încă un moment, înainte de a-l înghiţi, lăsîndu-l să i se răspîndească prin sistem.

– Fur, îi răspunse, ştiind că oamenii rareori credeau adevărul.

Zîmbind, femeia îşi scoase o ţigară, apoi îi dădu bricheta şi-l aşteptă să i-o aprindă.

– Sînt sigură că e fascinant.

Suflă un fuior rapid şi îngust de fum, smulgîndu-i bricheta dintre degete.

– Ce-ar fi să-mi iei şi mie ceva de băut, şi să-mi povesteşti mai mult?

Păcat că nu încercase şi mai-nainte textul ăsta, dacă tot părea să meargă aşa de bine. Păcat că era cel mai nepotrivit moment, fiindcă blondina umplea costumaşul ăla mai perfect decît un contabil public un formular 1099.

– Astă seară nu, dulceaţă.

Rămânînd cu mintea la treabă, Doug îşi mai turnă whisky şi rămase în afara luminii. Avea şanse ca travestiul improvizat să reuşească. Simţi apăsarea unei ţevi de pistol în coaste. Sau, poate că şansele erau cam mici...

– Afară, Lord. Domnul Dimitri e foarte supărat că n-ai venit la întîlnire.

– Zău?

Cu un gest indiferent, Doug învîrti whisky-ul în pahar.

– Mă gîndisem să beau vreo două rînduri mai întîi, Remo – cred c-am uitat cît e ceasul.

Pistolul i se înfipse şi mai tare între coaste.

– Domnului Dimitri îi place ca angajaţii lui să fie punctuali.

Doug bău whisky-ul, privind în oglinda de după bar cum şi ceilalţi doi se postau în spatele lui. Blonda se îndepărta deja, în căutarea unei prăzi mai uşoare.

– Sînt concediat?

Îşi turnă încă un pahar, calculîndu-şi şansele. Trei contra unu – ei înarmaţi, el nu. Dar, în fond, dintre toţi trei, doar Remo avea ceva ce s-ar fi putut numi creier.

– Domnului Dimitri îi place să-şi concedieze personal angajaţii, rînji Remo, arătîndu-şi dinţii cu calote perfecte pe sub mustaţa subţire ca desenată cu creionul. Iar ţie vrea să-ţi dea o atenţie deosebită.

– Okay, răspunse Doug, punînd o mînă pe sticla de whisky, iar pe cealaltă împrejurul paharului. Da-nainte bem şi noi ceva, ce ziceţi?

– Domnului Dimitri nu-i place băutul în timpul programului. Şi eşti în întîrziere, Lord, în mare întîrziere.

– Mda... Mă rog, e mare păcat să irosim o pileală aşa de bună...

Răscîndu-se în loc, aruncă whisky-ul în ochii lui Remo şi lovi cu sticla faţa individului din dreapta. Din inerţia mişcării, se avîntă cu capul în al treilea, răsturnîndu-l pe spate peste galantarul cu deserturi. Soufflé-urile de ciocolată şi tartele franţuzeşti cu cremă zburară într-o simfonie de calorii şi glucide. Îmbrăţişaţi ca doi îndrăgostiţi, Doug şi al treilea om se rostogoliră peste un tort de lămîie.

– Ce păcat... mormăi el, trîntind o mînă de spumă de fragi în mutra celuilalt.

Ştiind că elementul surpriză avea să se consume repede, folosi cel mai expeditiv mijloc de apărare – îşi ridică brusc genunchiul între picioarele adversarului. Apoi o luă la fugă.

– Trecele-n contul lui Dimitri! strigă el, în timp ce-şi croia drum printre mese şi scaune. Pradă unui impuls,

înhăţă un ospătar şi-l împinse, cu tot cu tava încărcată pe care o ducea, în direcţia lui Remo. Puiul fript zbură din farfurie ca un glonţ. Cu o mînă pe bara de alamă, sări peste balusrtradă şi se repezi spre uşă. Lăsînd în urmă haosul, dădu buzna în stradă.

Cîştigase cîtva timp, dar nu peste mult aveau să-i ia urma din nou. Şi, de data asta, urmau să fie răi ai dracu'. Doug porni pe jos spre nordul insulei, întrebîndu-se de ce naiba nu puteai găsi niciodată un taxi cînd aveai nevoie.

* * *

Traficul era uşor pe Long Island Expressway, în timp ce Whitney se îndrepta spre oraş. Avionul de la Paris aterizase pe *Kennedy* cu o oră mai devreme. Portbagajul şi bancheta din spate a micului ei Mercedes erau pline de bagaje. Călătoria de două săptămîni în Franţa fusese un cadou pe care şi-l făcuse sieşi pentru că în sfîrşit îşi găsise curajul de a rupe logodna cu Tad Carlysle al IV-lea.

Indiferent cît de bucuroşi fuseseră părinţii ei, pur şi simplu nu se putea mărita cu un bărbat care-şi asorta ciorapii după cravată.

Whitney începu să cînte în ton cu Springsteen, al cărui ultim hit răsuna de la radio, în timp ce depăşea o maşină care mergea mai încet. La cei douăzeci şi opt de ani ai ei, era atrăgătoare şi avea un succes moderat în carieră, plus destui bani din partea familiei ca să aibă din ce trăi dacă dădea peste o perioadă mai dificilă. Era obişnuită şi cu

abundenţa, şi cu deferenţa. Niciodată nu trebuise s-o ceară pe nici una dintre ele, le aşteptase doar ca pe nişte stări foarte firesti. Îi plăcea să poată intra într-un club select din New York, noaptea tîrziu, şi să-l găsească plin de cunoscuţi.

N-o deranja dacă o fotografiau paparazzii, sau dacă ziarele de scandal speculau despre proxima ei faptă scandaloasă. Îi explica adesea tatălui ei frustrat că nu era excentrică din răutate, ci din fire.

Îi plăceau maşinile rapide, filmele vechi şi încălţămintea italienească.

Pe moment, se întreba dacă ar fi fost mai bine să se ducă direct acasă, sau să treacă pe la Elaine şi să vadă cine ce mai făcuse, în ultimele două săptămîni. N-o afecta decalajul orar, fiind doar puţin cam plictisită. Mai mult decît puţin, recunoscu ea. Se sufoca de-atîta plictiseală. Întrebarea era: ce putea să facă?

Whitney era produsul banilor noi – şi graşi. Crescuse avînd lumea în vîrful degetelor, dar n-o găsise întotdeauna destul de interesantă ca să întindă mîna după ea. Unde era provocarea? se întrebă. Care era – o, cît detesta acest cuvînt! – scopul? Avea un cerc de prieteni numeros şi, privit din afară, diversificat. Dar, o dată ce intrai în el, o dată ce vedeai cu adevărat dincolo de mătăsuri şi farduri, constatai că toţi acei oameni tineri, urbani, bogaţi şi răsfăţaţi erau la fel. Unde era aventura? Da, aşa era mai bine, îşi spuse ea. „Aventură" era un cuvînt mai uşor de manevrat decît „scop". Un zbor pînă-n Aruba nu era o aventură, dacă nu trebuia decît să ridici telefonul ca să ţi-l aranjezi.

Cele două săptămîni petrecute la Paris fuseseră calme şi liniştitoare – şi lipsite de evenimente. Lipsite de evenimente. Poate că asta era esenţialul. Îşi dorea ceva – ceva mai mult decît putea cumpăra cu un cec sau credit card. Voia acţiune. Whitney se cunoştea destul de bine pe sine însăşi ca să înţeleagă că, atunci cînd intra în starea asta, putea fi periculoasă.

Dar n-avea stare să se ducă acasă, singură, şi să-şi despacheteze. Dar, în fond, nu prea avea chef nici de cluburi pline de feţe familiare. Voia ceva nou, ceva diferit. Putea să încerce unul dintre noile cluburi care apăreau tot timpul. Dacă-i plăcea, ar fi putut să bea ceva şi să stea la taclale. Apoi, dacă îi trezea destul interes, putea să arunce cîteva cuvinte în locurile potrivite, facînd clubul să devină cea mai nouă senzaţie din Manhattan. Faptul că avea puterea s-o facă n-o uimea, şi nici nu-i plăcea în mod deosebit. Pur şi simplu exista, şi nimic mai mult.

Whitney frînă la un stop, încercînd să se hotărască. Se părea că-n ultima vreme în viaţa ei nu se mai întîmpla nimic deosebit.

Fu mai mult surprinsă decît alarmată cînd portiera din dreapta se deschise. O singură privire spre geaca de piele cu fermoare şi ochelarii de soare care înconjurau tot capul autostopistului o făcu să clatine din cap.

– Nu ţii pasul cu moda, remarcă ea.

Doug aruncă o privire peste umăr. Strada era pustie, dar nu pentru multă vreme. Sări în maşină şi trînti portiera.

– Mînă!

– Fugi d-aici. Nu umblu cu tipi care poartă hainele de anul trecut. Ia-o pe jos.

Vîrîndu-şi mîna în buzunar, Doug întinse degetul, simulînd o ţeavă de pistol.

– Dă-i bice, insistă el.

Whitney îi privi buzunarul, apoi din nou faţa. La radio, D.J.-ul anunţa o oră întreagă de hituri vechi. Începu să se audă o selecţie din Stones.

– Dacă ai un pistol acolo, vreau să-l văd. Altfel, jos cu tine.

Numai maşina ei putuse s-o aleagă! De ce naiba nu tremura şi nu se ruga de el, cum ar fi făcut orice persoană normală?

– La naiba, nu vreau să-l folosesc, dar dacă nu bagi în viteză şi nu porneşti, va trebui să te găuresc.

Whitney îşi privi imaginea reflectată în ochelarii lui. Mick Jagger cerea să-l adăpostească cineva.

– Mă-ciuci, replică ea, cu o dicţiune perfectă.

Doug stătu un moment pe gînduri, întrebîndu-se dacă să-i dea una-n cap, s-o arunce afară şi să-i ia maşina. O altă privire peste umăr îi arătă că nu mai avea mult timp de pierdut.

– Ascultă, cucoană, dacă nu porneşti odată, în Lincoln-ul ăla din spate sînt trei tipi care-au să-ţi strice rău jucăria asta.

Privind în oglinda retrovizoare, Whitney văzu maşina cea mare şi neagră care se apropia, încetinind.

– Şi tatăl meu a avut cîndva o maşină ca asta, comentă ea. Eu o numeam dricul.

– Mda – dă-i bătaie mai repede, altfel asta o să fie dricul meu.

Whitney se încruntă, privind Lincoln-ul în oglindă, după care, pradă unui impuls, se hotărî să vadă ce avea să se întîmple în continuare. Bagă maşina în viteză şi străbătu intersecţia. Imediat, Lincoln-ul acceleră şi el.

– Ne urmăresc.

– Sigur că ne urmăresc, se răsti Doug. Iar dacă nu calci pe pedală, au să se-aşeze pe bancheta din spate ca să dea noroc cu noi.

Mai mult din curiozitate, Whitney apăsă pe acceleraţie şi coti pe Strada 57.

– Chiar ne urmăresc, repetă ea, cu un zîmbet surescitat.

– Rabla asta nu poate să meargă mai repede?

Întoarse capul spre el.

– Îţi arde de glumă?

Înainte ca Doug să poată răspunde, Mercedes-ul ţîşni ca din puşcă. Categoric, era cel mai interesant mod în care-şi putea petrece seara.

– Ce crezi, scap de ei sau nu?

Se uită în spate, răsucindu-şi gîtul, să vadă dacă Lincoln-ul recuperase distanţa pierdută.

– Ai văzut „Locotenentul Bullitt"? Sigur, aici n-avem colinele alea interesante, dar...

– Fii atentă!

Whitney întoarse capul la loc şi, smuncind de volan, depăşi un sedan care abia se tîra.

– Ascultă, scrîşni din dinţi Doug. Toată ideea e să rămînem în viaţă. Tu fii atentă la drum, iar eu am să fiu atent la Lincoln.

– Nu fi pampalău, replică Whitney, luînd în viteză următorul colţ. Ştiu eu ce fac.

– Uită-te pe unde mergi!

Doug apucă de volan, făcînd ca bara să rateze milimetric o maşină parcată pe dreapta.

– Idioata dracu'!

Whitney ridică bărbia.

– Dac-ai de gînd să fii bădăran, te zbor de-aici de nu te vezi.

Încetinind, coti spre bordură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri!

– Nu tolerez insultele. Şi acum...

– Jos!

Doug o trase într-o parte şi în jos, chiar înainte ca parbrizul să explodeze într-o reţea de crăpături.

– Maşina mea!

Chinuindu-se să se ridice, Whitney privi pagubele.

– Fir-ar să fie, şi nici o zgîrietură nu avea! O am doar de două luni.

– O să aibă mai mult decît o zgîrietură, dacă nu bagi viteză.

Din poziţia lui ghemuită, Doug manevră volanul spre mijlocul străzii, uitîndu-se cu grijă peste bord.

– Acum!

Furioasă, Whitney apăsă cu putere pe accelerator, orbește, în timp ce Doug ținea volanul cu o mînă, iar pe ea o ținea jos cu cealaltă.

– Așa nu pot să conduc.

– Nici c-un glonț în cap nu poți să conduci.

– Un glonț?

Vocea ei nu tremura de frică, ci doar vibra de enervare.

– Aștia trag în noi?

– Nu, dau cu pietre.

Doug trase de volan, astfel încît mașina dădu colțul următor tăind-o în diagonală peste trotuar. Frustrat că nu putea să treacă el cu totul la volan, aruncă o privire precaută în urmă. Lincoln-ul continua să se țină după ei, dar mai cîștigaseră cîteva secunde.

– Okay, ridică-te, dar nu-ți ține capul prea sus. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu încetini!

– Cum am să explic asta la compania de asigurări? întrebă Whitney, încercînd să găsească în parbrizul acoperit de crăpături un loc pe unde putea privi afară. În veci n-au să creadă c-a tras cineva în mine, și deja stau prost cu dosarul. Știi ce punctaj am?

– După felul cum conduci, pot să-mi dau seama.

– Ei bine, eu m-am săturat!

Și, strîngînd din fălci, Whitney coti la stînga.

– Strada asta-i cu sens unic! îi atrase el atenția, privind neputincios în jur. N-ai văzut indicatorul?

– Știu că-i cu sens unic, mormăi Whitney, apăsînd și mai tare pe accelerație. Și mai e și cel mai scurt drum de-a latul orașului.

– O, Iisuse!

Doug rămase cu ochii holbați la farurile care se repezeau spre ei din direcția opusă. Se agăță automat de clanță, pregătindu-se pentru impact. Dacă tot îi era scris să moară, își gîndi el fatalist, mai bine să fie împușcat, precis și frumos, drept în inimă, decît făcut piftie pe-o stradă din Manhattan.

Fără să ia în seamă claxoanele, Whitney pendula cu mașina cînd la stînga, cînd la dreapta. Nebunii și animalele mici, își spuse Doug, în timp ce se Mercedes-ul se repezea printre două mașini ce veneau din sens invers. Dumnezeu le purta de grijă nebunilor și animăluțelor. Nu putea decît să-i fie recunoscător că-i scosese în cale o nebună.

– Tot mai vin după noi.

Doug se întoarse în scaun, ca să vadă ce mai făcea Lincoln-ul. Cumva, îi era mai ușor să suporte urmărirea, dacă nu se uita înainte. Whitney manevra în slalom printre mașini, după care, cu o forță care-l aruncă în portieră, coti la încă un colț. Doug înjură și se apucă de brațul rănit. Durerea reîncepuse, ca o pulsație surdă și insistentă.

– Te rog, nu mai tot încerca să ne scurtezi zilele, vrei? Aștia nu merită ajutorul tău.

– Nu știi decît să te plîngi! aruncă Whitney. Vreau să-ți spun ceva: nu ești deloc un tip amuzant.

– De obicei, devin cam mofturos cînd cineva caută să-mi facă de petrecanie.

– Ei, încearcă să te mai înveselești și tu un pic, îi propuse Whitney, în timp ce se năpustea pe după încă un colț, tot peste bordură. Mă enervezi.

Doug se rezemă de spătar, întrebîndu-se de ce, dintre toate posibilitățile, trebuise ca aventura să se sfîrșească așa – transformat într-o masă de carne amorfă, în Mercedes-ul unei nebune. Ar fi putut da în primire calm, executat ritual de Remo și Dimitri. O asemenea moarte ar fi fost mai justă.

Erau din nou pe Fifth Avenue, mergînd spre sud cu peste nouăzeci de mile pe oră. Cînd trecură printr-o băltoacă, apa sări pînă la nivelul ferestrei. Însă chiar și acum, Lincoln-ul rămînea la nici o jumătate de cvartal în urmă.

– La naiba, ăștia nu se mai lasă odată!

– Nu zău?

Whitney strînse din dinți și se uită scurt în oglindă. Niciodată nu știuse să piardă elegant.

– Ia fii atent.

Și, înainte ca Doug să-și poată trage respirația, întoarse Mercedes-ul într-un U strîns și porni drept spre Lincoln.

Doug holbă ochii, cu un fel de fascinație îngrozită.

– O, Doamne, Dumnezeule...

Remo, care stătea pe locul din dreapta al Lincoln-ului, îi reproduse sentimentul, chiar înainte ca șoferul să-și piardă curajul și să cotească spre bordură. Inerția îi aruncă peste troatuar, cu o voltă impresionantă, prin vitrina unui magazin

Godiva Coholatiers. Fără să încetinească, Whitney întoarse iar Mercedes-ul și-și continuă drumul pe Fifth.

Moleșindu-se în scaun, Doug expiră de mai multe ori, prelung.

– Cucoană, abia reuși el să îngaime, ai mai mult curaj decît minte.

– Și-mi datorezi trei sute de dolari pentru parbriz.

Mai liniștită, intră în parcarea subterană a unui zgîrienori.

– Mda...

Absent, Doug se bătu cu palmele peste piept și abdomen, ca să se convingă că mai era întreg.

– Am să-ți trimit un cec.

– Cash.

După ce opri mașina pe locul ei de parcare, Whitney răsuci cheia de contact și sări jos.

– Acum, poți să-mi duci bagajele sus.

Închise portbagajul și porni spre lift. Mda, poate că-i cam tremurau genunchii, dar a dracului să fi fost înainte s-o recunoască!

– Mi-e sete.

Doug se uită înapoi spre intrarea garajului, calculînd ce șanse ar fi avut dacă ieșea iar în stradă. Poate că vreo oră și ceva petrecută în casă i-ar fi dat o șansă de a pune la cale cel mai bun plan. Și, presupunea, îi era dator. Așa că începu să-i ducă bagajele.

– Mai sînt în spate.

– Am să le iau mai tîrziu.

Își aruncă pe umăr un sac de haine și sălta două valize. Gucci, observă el, cu un zîmbet afectat. Și făcea nazuri pentru trei sute amărîte.

Intră în lift și trînti cele două valize, neceremonios, pe podea.

– Ai fost într-o călătorie?

Whitney apăsă pe butonul etajului patruzeci și doi.

– Două săptămîni la Paris.

– Două săptămîni... .

Aruncă o privire spre cele trei bagaje. Și spusese că mai avea și altele...

– Călătorești doar cu strictul necesar, nu?

– Călătoresc cum am eu chef! declară Whitney, plină de importanță. Ai fost vreodată în Europa?

Doug zîmbi și, cu toate că ochelarii de soare îi ascundeau ochii, Whitney îi găsi surîsul foarte atrăgător. Avea o gură bine formată și dinți cam inegali.

– De cîteva ori.

Se măsurară în tăcere. Era pentru prima oară cînd Doug avea ocazia să se uite cu adevărat la ea. Era mai înaltă decît crezuse, cu părul ascuns aproape complet sub o pălărie fedora albă, iar ceea ce se vedea din el era la fel de deschis la culoare ca al punkerului pe care-l oprise pe stradă, deși de o nuanță mai plină. De sub borul pălăriei care-i umbrea fața se distingea un ten impecabil, ca ivoriul, peste o osatură elegantă. Ochii-i erau rotunzi, de culoarea whiskyului pe care Doug îl băuse mai devreme, iar gura nerujată și serioasă.

Cu un gest dezinvolt, Whitney își deschise poșeta din piele de șarpe și-și scoase cheile.

– Ochelarii ăștia sînt ridicoli.

– Mda, mă rog, și-au atins scopul, spuse el, scoțîndu-și-i.

Ochii lui o surprinseră. Era foarte deschiși la culoare, de verdele cel mai limpede pe care-l văzuse vreodată. Cumva, contrastau cu fața și coloratia lui – pînă observai ce privire directă aveau și cît de atent se uitau, ca și cum ar fi fost ai unui om care-i măsura pe toți și toate.

Înainte, n-o îngrijorase. Ochelarii îl făcuseră să pară caraghios și inofensiv. Acum, Whitney simți primii fiori de neliniște. Cine naiba era, și de ce trăgeau oamenii ăia după el?

Cînd ușile liftului se deschiseră, Doug se aplecă să ia valizele, iar Whitney îi zări firul de sînge ce i se prelingea pe încheietura mîinii.

– Îți curge sînge.

Doug aruncă și el o privire, nepăsător.

– Mda, știu. Încotro o luăm?

Whitney ezită doar o clipă. Putea fi și ea la fel de indiferentă ca el.

– La dreapta. Și vezi să nu-mi mînjești valizele.

Trecînd pe lîngă el, ajunse la ușă și răsuci cheia în broască.

Cu toată nemulțumirea și durerea, Doug observă că avea un mers foarte apetisant – încet și sexi, cu un soi de balans lejer. Îl ducea la concluzia că era o femeie obișnuită să fie urmată de bărbați.

Whitney îl învrednici cu o privire scurtă, înainte de a deschide ușa. Apoi, aprinzînd luminile, intră și se duse direct la bar. Alese o sticlă de *Remy Martin* și turnă cantități generoase în două pahare.

Impresionant, își spuse Doug, în timp ce-i observa apartamentul. Mocheta era atît de groasă și moale, încît ar fi dormit dus pe ea. Recunoștea influența franceză a mobilierului, dar nu putea stabili și perioada. Whitney folosise un albastru de safir intens și un galben ca mustarul pentru a contrabalansa albul orbitor al mochetei. Doug mai depistă și cîteva antichități, de un gust romantic la fel de evident ca al peisajului marin de Monet, de pe perete. O copie a dracului de bună, conchise el. Numai de-ar fi avut timp s-o salte, și ar fi și plecat. Nu avea nevoie de mai mult decît de o privire ca să-și dea seama că-și putea umple buzunarele cu nenumărate flecuștețe europene, pe care să le amaneteze pentru un bilet clasa întîi, cît mai departe de orașul acela. Problema era că nu îndrăznea să se ducă la nici o casă de amanet din oraș – acum, cînd Dimitri își întinsese tentaculele.

– Ia-ți coniacul și hai în baie, îi spuse Whitney, în timp ce-i oferea paharul, după care-și aruncă blana peste spătarul canapelei, cu un gest neglijent. Am să arunc o privire la mîna aia.

Fără tragere de inimă, Doug o urmă. Femeile ar fi trebuit să pună întrebări – zeci și zeci. Poate că asta pur și simplu n-avea destulă minte ca să se gîndească la ele.

– Scoate-ți haina și stai jos, îi ordonă ea, dînd drumul la apă peste un prosop cu monogramă.

– Pot și singur, mormăi el, întinzînd mîna după prosop.

– Nu te mișca.

Începu să-i șteargă sîngele uscat, cu prosopul cald, săpunit.

– N-am cum să văd cît de gravă e rana, pînă nu ți-o curăț.

Doug se supuse, pentru că apa caldă era liniștitoare, iar atingerile ei, nespus de blînde.

– Nu vrei să știi ce-am pățiit?

– Hmmm...

Whitney apăsă un alt prosop, curat, peste rană, ca să oprească hemoragia care reîncepuse. Era hotărîtă să nu-l întrebe, tocmai fiindcă vedea clar că el abia aștepta.

– Un glonț, o informă Doug, cu savoare.

– Serios?

Curioasă, ridică prosopul ca să vadă mai bine.

– N-am mai văzut niciodată o rană de glonț.

– Excelent, spuse el, luînd încă o înghițitură de coniac. Cum îți place?

Whitney ridică din umeri, înainte de a deschide ușa cu oglindă a dulăpiorului de medicamente.

– Nu e nemaipomenit de impresionantă.

Încruntîndu-se, privi rana propriu-zisă. Într-adevăr, glonțul nu făcuse decît să-l ciupească razant, dar tot glonț fusese. Nu i se întîmpla prea des să întîlnească oameni împușcați.

– Mă doare.

– Ei, o s-o bandajăm. Zgîrieturile nu dor chiar așa de tare, dacă nu le mai vezi.

O privi cum căuta printre flacoanele cu creme de față și uleiuri de baie.

– Cam faci pe deșteapta, cucoană.

– Whitney, îl corectă ea. Whitney MacAllister.

Și, întorcîndu-se, îi întinse mîna, cu un gest formal.

Buzele lui se arcuiră.

– Doug. Doug Lord.

– Îmi pare bine, Doug. După ce te bandajez, va trebui să discutăm despre stricăciunile suferite de mașina mea și plata lor, spuse ea, întorcîndu-se apoi iar spre dulăpiorul cu medicamente. Trei sute de dolari.

Doug mai luă o sorbitură din pahar.

– De unde știi că face trei sute?

– Ți-am spus prețul cel mai mic. La un Mercedes, nici măcar o bujie nu poți să repari cu mai puțin de trei sute.

– Va trebui să-ți rămîn dator. Ultimele mele două sute le-am dat pe geacă.

– Pe geaca asta...?

Uimită, Whitney întoarse capul spre el, să-l privească.

– Păreai mai deștept.

– Aveam nevoie de ea, replică Doug. Și-n plus, e de piele.

De astă dată, Whitney rîse.

– Da, exact: imitație veritabilă.

– Cum adică, imitație?

– Montruozitatea aia plină de fermoare n-a venit de pe nici o vacă. A, uite! Știam eu că mai am.

Și, dînd din cap cu satisfacție, luă o sticlă din dulăpior.

– Nemernicul ăla mic, mormăi Doug.

Nu avusese nici timp și nici stare să se uite prea atent la geacă. Acum, în lumina puternică din baie, văzu că nu era decît vinil ieftin. Pe care aruncase două sute de dolari! Arsura bruscă din braț îl făcu să se smunceească.

– La dracu'! Ce faci?

– Iod, îi spuse Whitney, aplicînd cu generozitate.

Doug se liniști, încruntat încă.

– Ustură.

– Nu fii copil.

Cu mișcări repezi, îi înfășură brațul în tifon, pînă cînd rana fu complet acoperită. Tăie leucoplast, îl lipi, apoi îi dădu o ultimă pălmuță.

– Gata, spuse ea, mulțumită de sine. Ești ca și nou.

Încă aplecată, întoarse capul spre el, zîmbindu-i. Aveau fețele aproape una de alta – a ei veselă, a lui plină de nemulțumire.

– Și acum, în legătură cu mașina...

– Aș putea să fiu un ucigaș, un violator, un psihopat – ce știi tu? o întrerupse el, vorbind încet, periculos.

Simțind un tremur pe șira spinării, Whitney se îndreptă.

– N-aș crede.

Totuși, își luă paharul gol și se duse cu el înapoi în living.

– Mai vrei un rînd?

La naiba, chiar era curajoasa. Doug își luă scurta și o urmă.

– Nu vrei să știi de ce mă urmăreau?

– Aia răii?

– Aia... aia răii? repetă el, rîzînd uimit.

– Aia bunii nu trag în trecătorii nevinovați.

Whitney își mai turnă un pahar, apoi se așeză pe canapea.

– Deci, prin eliminare, am dedus că tu ești personajul pozitiv.

Rîzînd din nou, Doug se așeză lîngă ea.

– Mulți oameni ar fi de altă părere.

Îl studie din nou, peste buza paharului. Nu, probabil că „bun" era un cuvînt prea concis. Doug Lord părea un om mult mai complicat.

– Ei, atunci ce-ar fi să-mi spui tu de ce voiau oamenii aia să te omoare?

– Își făceau doar datoria, răspunse el, bînd din nou. Lucrează pentru un individ numit Dimitri. El vrea ceva ce-i la mine.

– Și anume?

– Drumul spre o comoară, spuse absent Doug.

Ridicîndu-se, începu să se plimbe. Avea în buzunar mai puțin de douăzeci de dolari, și un credit card expirat. Nu-i ajungeau ca să iasă din țară. Ceea ce se afla în plicul de manila valora o avere, dar înainte de a putea scoate niște bani din ea, trebuia să-și cumpere un bilet. Ar fi putut să subtilizeze un portofel, la aeroport. Sau, și mai bine, putea

încerca să se îmbarce în goană în avion, arătîndu-și legitimația falsă și jucînd rolul de agent F.B.I. nervos. La Miami, îi reușise. Dar acum simțea că nu prea avea șanse, și știa să-și urmeze întotdeuna instinctele.

– Am nevoie de o sumă de pornire, mormăi el. Cîteva sute, poate o mie...

Gînditor, întoarse capul, privind-o pe Whitney.

– Mută-ți gîndul, răspunse ea scurt. Îmi datorezi deja trei sute de dolari.

– Ai să ți-i primești, se răsti el. Ce naiba, în șase luni am să-ți cumpăr o mașină cu totul. Ia-o ca pe o investiție.

– De investiții se ocupă brokerul meu.

Whitney sorbi iar, zîmbind. Era foarte atrăgător, în starea aia – agitat, nerăbdător să plece mai departe, cu ochii luminați de entuziasm.

– Ascultă, Whitney.

Reveni spre ea și se așeză pe brațul canapelei.

– O mie. Asta-i un fleac, pe lîngă toate prin care-am trecut împreună.

– E cu șapte sute de dolari peste ceea ce-mi datorezi deja, îl corectă ea.

– În șase luni, îți rambursez dublu. Trebuie să-mi cumpăr un bilet de avion, niște provizii...

Coborî privirea spre bluză, apoi se uită din nou la ea, cu același zîmbet scurt, atrăgător.

– O cămașă nouă...

– Trebuie să știu mai multe despre tine înainte de a pune banul la bătaie.

Obținuse de la femei, folosindu-și farmecele, mai mult decît bani. Cu un gest încrezător, îi luă mîna între ale lui, frecîndu-i falangele cu degetul mare. Vorbea cu glas scăzut, convingător.

– E vorba de o comoară. Genul despre care citești numai în basme. Am să-ți aduc diamante, să ți le prinzi în păr. Diamante mari, scînteietoare. Te vor face să arăți ca o prințesă.

Își trecu un deget peste obrazul ei. Avea pielea mătăsoasă și rece. Un moment, o clipă doar, își pierdu firul gîndurilor.

– Și asta-i tot dintr-o poveste.

Încet, îi scoase pălăria, după care privi cu uimire și admirație cum i se revărsa părul peste umeri și brațe. Palid ca lumina soarelui iarna, ușor ca mătasea.

– Diamante, repetă, răsfirîndu-i-l cu degetele. Un păr ca ăsta trebuie să fie împodobit cu diamante.

Whitney era captivată. O parte din ea ar fi crezut orice-i spunea, ar fi făcut tot ce-i cerea, atîta vreme cît continua s-o atingă în felul acela. Dar mai exista și cealaltă parte, spravițuitoarea, care reuși s-o ia în stăpînire.

– Îmi plac diamantele. Dar mai cunosc și o mulțime de oameni care plătesc pentru ele, și pînă la urmă se aleg doar cu cioburi de sticlă frumos tăiate. Garanții, Douglas.

Ca să-și distragă atenția de la el, mai bău puțin coniac.

– Întotdeauna vreau să văd garanțiile – certificatul de valoare.

Frustrat, Doug se ridică. O fi arătat ea ca o femeie slabă de înger, dar era neașteptat de dură.

– Ascultă, nimic nu mă împiedică să iau banii și gata.

Îi înhață poșeta de pe canapea și i-o întinse.

– Pot să plec de-aici cu asta, sau putem ajunge la o înțelegere.

Ridicîndu-se, Whitney i-o smulse din mîini.

– Nu închei înțelegeri pînă nu cunosc toți termenii. Grozav tupeu mai ai, să mă amenințI așa, după ce ți-am salvat viața.

– Mi-ai salvat viața!? explodă Doug. Erai cît pe ce să mă omori, naibii, de cel puțin douăzeci de ori.

Whitney își ridică bărbia. Tonul îi deveni regal și trufaș.

– Dacă n-aș fi fost mai abilă decît oamenii ăia, ocazie cu care mi-am avariat și mașina, acum ai fi plutit pe East River.

Imaginea era mult prea aproape de adevăr.

– Ai văzut prea multe filme cu Cagney, aruncă el.

– Vreau să știu ce ai, și unde intenționezi să te duci.

– Un puzzle. Am piesele unui puzzle, și mă duc în Madagascar.

– În Madagascar?

Intrigată, căzu pe gînduri. Numele îi inspira nopți tropicale toride, păsări exotice, aventură...

– Ce puzzle? Ce fel de comoară?

– Treaba mea.

Și-și trase iar geaca pe el, avînd grijă să nu-și lovească brațul rănit.

– Vreau s-o văd.

– N-ai cum s-o vezi. E în Madagascar.

Scoase o ţigară, în timp ce-şi făcea calculele. I-ar fi putut spune destul, doar destul, cît să-i trezească interesul, dar nu atît de mult încît să creeze probleme. Suflînd fumul, se uită în jur, prin cameră.

– Se pare că ştii cîte ceva despre Franţa.

Ochii ei se îngustară.

– Suficient ca să comand melci şi Dom Pérignon.

– Mda, pe pariu.

Ridică o cutie de prizat bătută în perle, de pe tăblia unei comode .

– Să zicem doar că valorile după care umblu au accent franţuzesc. Accent franţuzesc vechi.

Whitney îşi prinse buza de jos între dinţi. Răspunsul lui atinsese un buton. Cutiuţa pe care o arunca dintr-o mînă în cealaltă era veche de două sute de ani şi făcea parte dintr-o colecţie numeroasă.

– Cît de vechi?

– Vreo două secole. Ascultă, dulceaţă, ai putea să mă sponsorizezi.

Puse cutia la loc şi veni iar spre ea.

– Ia-o ca pe o investiţie culturală. Tu-mi dai banii, iar eu îţi aduc înapoi cîteva farafastîcuri.

Două sute de ani însemna Revoluţia Franceză. Maria şi Ludovic. Opulenţă, decadenţă şi intrigi. Un zîmbet începu să i se formeze pe buze, în timp ce se gîndea pe îndelete. Istoria o fascinase dintotdeauna, şi în special istoria Franţei,

cu familiile sale regale şi politicile de curte, cu filosofii şi artiştii ei. Dacă Doug avea într-adevăr ceva – iar expresia de pe chipul lui o convingea că da – de ce să nu-i revină şi ei o parte? Goana după o comoară avea şanse să fie mult mai distractivă decît o după-amiază la *Sotheby's*.

– Să zicem că m-ar interesa, începu ea, în timp ce-şi pregătea în minte termenii. Cu ce am începe?

Doug zîmbi. Nu se aşteptase să muşte momeala atît de uşor.

– Vreo două mii.

– Nu la bani m-am referit, expedie Whitney ideea, cu acea indiferenţă de care numai cei foarte bogaţi erau în stare. Vreau să zic, ce-am avea noi de făcut ca să luăm comoara?

– Noi?

Zîmbetul îi pierise de pe buze.

– Nu va fi nici un „noi".

Whitney îşi examină unghiile.

– Nici un noi, nici un ban.

Se rezemă de spătar, întinzîndu-şi braţele în lungul acestuia.

– N-am fost niciodată în Madagascar.

– Atunci, sună-l pe agentul tău de voiaj, dulceaţă. Eu lucrez singur.

– Mare păcat.

Îşi aruncă părul într-o parte, zîmbind.

– Ei bine, mi-a făcut plăcere. Acum, dacă-mi plăteşti şi ţaunele...

– Ascultă, n-am timp să...

Se întrerupse, la auzul sunetului slab din spatele lui. Răsucindu-se, Doug văzu că mînerul uşii se răsucea încet – la dreapta, apoi la stînga. Ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă.

– Treci după canapea, îi şopti el, în timp ce se uita în jur după cea mai la îndemînă armă. Stai acolo şi să nu scoţi nici un sunet.

Whitney vru să obiecteze, apoi auzi clănţănitul uşor al uşii. Îl privi pe Doug cum ridica o vază grea de porţelan.

– Jos! şuieră el din nou, în timp ce stingea luminile.

Hotărîndu-să să-i urmeze sfatul, Whitney se ghemui după canapea şi aşteptă.

Doug trecu în spatele uşii, privind-o cum se deschidea încet, în tăcere. Strînse vaza cu ambele mîini, întrebîndu-se cîţi erau. Aşteptă ca prima umbră să intre cu totul, după care ridică vaza deasupra capului şi o coborî cu putere. Se auzi un trosnet, apoi un geamăt, şi o bufnitură. Whitney le distinse pe toate trei, înainte de a începe haosul.

Răsună un foşnet de picioare, încă un zgomot de sticlă spartă – serviciul ei de Meissen, dacă se lua după direcţia sunetului – şi o înjurătură. Unui pocnet înfundat îi urmă încă un clinchet de sticlă. Pistol cu amortizor, conchise ea. Iar sticla... Întorcînd capul, văzu gaura în fereastra cît peretele din spatele ei.

Administratorului n-avea să-i convină, reflectă ea. Deloc! Şi era deja pe lista lui neagră, de cînd ultima petrecere pe care o dăduse cam scăpase de sub control. La naiba,

cîte necazuri îi mai aducea pe cap Douglas Lord! Comoara aia – îşi îmbină sprîncenele – comoara aia ar fi făcut bine să merite atîtea sacrificii.

În clipa următoare se făcu linişte – prea linişte. Nu mai auzea decît sunetul propriei respiraţii.

Doug se îndesă în colţul cel mai întunecos, cu .45-ul în mînă. Mai era unul, dar cel puţin acum avea o armă. Detesta pistoalele. Cine le folosea, în general sfîrşea mult prea des prin a ajunge în faţa ţevii.

Se afla destul de aproape de uşă ca să se strecoare afară şi să plece, poate chiar neobservat. Dacă n-ar fi fost femeia din spatele canapelei, ar fi făcut-o – iar faptul că el o adusese în acea situaţie nu făcea decît să-l înfurie şi mai mult. Era posibil să fie nevoit să omoare un om ca să poată ieşi. Mai ucisese şi în trecut, şi recunoştea că era foarte posibil s-o mai facă. Dar aceasta era o parte a vieţii lui la care nu se putea gîndi niciodată fără o undă de vinovăţie.

Doug îşi atinse bandajul de pe braţ, iar degetele i se umeziră. La naiba, doar nu putea să stea acolo, în aşteptare, pînă murea din cauza pierderii de sînge. Mişcîndu-se fără zgomot, se strecură pe lîngă perete.

Whitney fu nevoită să-şi acopere gura cu mîna, ca să nu scoată nici un sunet, la vederea umbrei care se ghemuia la capătul canapelei. Nu era Doug – văzu imediat că avea gîtul prea lung şi părul prea scurt. Apoi zări mişcarea din stînga. Umbra se întoarse într-acolo. Înainte de a apuca să gîndească, Whitney îşi scoase pantoful. Ţinînd-l într-o

mînă, ochi cu tocul de opt centimetri capul umbrei, şi lovi din răsputeri.

Se azi un mormăit, apoi o bufnitură.

Uimită de sine însăşi, Whitney ridică triumfal pantoful.

– L-am terminat!

– Dumnezeule mare! murmură Doug, în timp ce se repezea prin cameră, apucînd-o de mînă, ca s-o tragă după el.

– I-am luat piuitul, îi spuse Whitney, pe drumul spre scară. Cu ăsta. Cum ne-a găsit?

– Dimitri. Ţi-a luat urma după numărul maşinii, răspunse el, furios pe sine însuşi că nu se gîndise mai din timp.

– Aşa de repede? rîse scurt Whitney; adrenalina îi porni pa prin organism. Dimitri ăsta ce e, om sau magician?

– E un om care a devenit stăpîn peste alţi oameni. Poate să pună mîna pe telefon şi să-ţi afle ratingul de credit şi numărul de la pantof în jumătate de oră.

La fel putea şi tatăl ei. Astea erau afaceri, iar Whitney înţelegea afacerile.

– Ascultă, nu pot să alerg aşa, sărind într-un picior opreşte-te două secunde...

Îşi trase mîna dintr-a lui şi se încălţă cu pantoful.

– Acum ce facem?

– Trebuie să ajungem în garaj.

– Patruşdouă de etaje, pe scări?

– Lifturile nu au uşi de incendiu.

Şi, cu aceste cuvinte, o luă de mînă şi porni mai departe.

– Şi nu vreau să ieşim în vreun loc din apropierea maşinii tale. Probabil a pus pe cineva s-o păzească, pentru cazul că ajungem pînă acolo.

– Atunci, de ce mergem în garaj?

– Tot avem nevoie de o maşină. Trebuie să ajung la aeroport.

Whitney îşi petrecu peste cap cureaua poşetei, ca să se poată rezema cu mîna de balustradă în timp ce coborau în fugă.

– Ai să furi una?

– Asta-i ideea. Te las la un hotel – te cazezi sub alt nume, şi pe urmă...

– A, nu, îl întrerupse ea, observînd cu recunoştinţă că tocmai treceau pe la etajul douăzeci. N-ai să mă abandonezi în nici un hotel. Parbrizul, trei sute, fereastra de plexiglas, o mie două sute, vaza de Dresda, circa 1865, două mii două sute şaptezeci şi cinci.

Îşi deschise poşeta şi scoase din ea un carneţel, fără să stea o clipă pe gînduri, şi începu să socotească.

– O să-mi scot paguba.

– O să ţi-o scoţi, replică el, îndîrjit. Acum, menajează-ţi forţele.

Cînd ajunseră la nivelul garajului, Whitney era destul de obosită ca să se rezeme de perete, cu sufletul la gură, în timp ce Doug se uita afară prin uşa întredeschisă.

– Okay, cel mai apropiat e un Porsche. Mă duc eu primul. Imediat ce mă vezi c-am ajuns în maşină, vii şi tu. Şi mergi aplecată.

Își scoase iar pistolul din buzunar, și ieși pe ușă. Cînd ajunse la mașină, fără să se îndrepte de spate, scoase un obiect ce părea un briceag. Whitney îl privi cum moșmondea un moment la încuietoare, după care deschise fără zgomot portiera din dreapta. Se așezase deja la volan și umbla la sîrmele de sub bord, cînd intră și ea în mașină.

– Ale naibii rable străine, mormăi el. Mie dă-mi un Chevy, și altceva nu.

Cu ochii mari de admirație, Whitney îl privi în timp ce motorul intra în funcțiune.

– Poți să mă înveți și pe mine treaba asta?

Doug îi aruncă o privire.

– Mai stai. De data asta, eu conduc.

Băgînd mașina în marșarier, o scoase de la locul ei. Cînd ajunse la intrarea în garaj, atinsese șaizeci de mile la oră.

– Ai un hotel favorit?

– Nu mă duc la nici un hotel. N-am să te scap din ochi, Lord, pînă cînd balanța contului tău nu revine la zero. Unde mergi tu, vin și eu.

– Ascultă, nu știu cît timp am... răspunse el, atent la oglinda retrovizoare.

– Ceea ce nu ai sînt banii, îi reaminti ea, scoțîndu-și iar carnețelul, unde începu să scrie sub formă de coloane îngrijite. Iar în prezent îmi ești dator pentru un parbriz, o vază antică de porțelan, un serviciu de ceai de Meissen – asta face o mie o sută cincizeci – și o fereastră de plexiglas, poate chiar mai mult.

– Atunci, încă o mie n-o să conteze.

– Încă o mie contează întotdeauna. Stai bine cu creditul doar atîta timp cît te am sub ochi. Dacă vrei un bilet de avion, îți iei cu tine și o parteneră.

– O parteneră?

Se întoarse spre ea, întrebîndu-se de ce nu-i lua poșeta și n-o îmbrînceă pe portieră afară.

– Nu-mi iau niciodată parteneri.

– Îți iei acum. Fifty-fifty.

– Eu am răspunsurile.

Adevărul era că n-avea decît întrebările, dar deocamdată prefera să nu-și bată capul cu detalii.

– Dar n-ai banii.

Doug coti pe F.D.R. Drive. Nu, fir-ar să fie, nu-i avea, și fără ei nu putea face un pas. Așa că, pentru moment, avea nevoie de ea. Mai tîrziu, cînd ajungeau la cîteva mii de mile depărtare de New York, puteau să negocieze termenii.

– Okay, cît ai la tine?

– Două sute.

– Sute? Rahat...

Menținu viteza la valoarea constantă de cincizeci și cinci. Nu-și putea permite să fie tras pe dreapta.

– Cu ăștia n-o să ajungem mai departe de New Jersey.

– Nu-mi place să port sume mari asupra mea.

– Extraordinar. Eu am la mine hîrtii în valoarte de milioane, și tu vrei să-ți plătești locul cu două sute.

– Două sute, plus cele cinci mii pe care mi le datorezi. Și...

Vîrî iar mîna în poşetă.

– Mai am şi plasticul, ridică ea un card *American Express*, zîmbind. Niciodată nu plec de-acasă fără el.

Doug îl privi lung, apoi îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în rîs. Poate că Whitney îi dădea bătăi de cap mai mari decît merita, dar începea să se îndoiască.

* * *

Mîna care se întinse spre telefon era dolofană şi foarte albă. La încheietură, manşeta albă era încheiată cu butoni bătuţi în safire pătrate. Unghiile tăiate cu grijă luceau mat. Receptorul era alb, imaculat, rece. Degetele se încovoiară în jurul lui – trei manichiurizate elegant, şi un ciot cu cicatrice, în locul degetului mic.

– Dimitri.

Glasul era o poezie. Auzindu-l, Remo începu să transpire ca un porc. Trase din ţigară şi spuse repede, înainte de a sufla fumul:

– Ne-au scăpat.

O tăcere de moarte. Dimitri ştia că era mai înspăimîntătoare decît o sută de ameninţări. O folosi cinci secunde, zece.

– Trei oameni contra unuia cu o femeie tînără. Ce ineficient.

Remo îşi lărgi cravata, ca să poată respira mai departe.

– Au furat un Porsche. Acum sîntem pe urmele lor, spre aeroport. Nu vor ajunge prea departe, domnule Dimitri.

– Da, nu vor ajunge deloc departe. Acum am cîteva telefoane de dat, cîteva... sfori de tras. Ne vedem peste o zi, două.

Remo îşi frecă gura cu mîna, în timp ce începea să se simtă mai uşurat.

– Unde?

Se auzi un rîset încet, îndepărtat, uşor. Senzaţia de uşurare se evaporă la fel ca transpiraţia.

– Tu găseşte-l pe Lord, Remo. Pe tine am să te găsesc eu.

Capitolul 2

Brațul îi era țeapăn. Cînd se întoarse pe partea cealaltă, Doug mormăi incomodat și-și împinse absent bandajul. Fața-i stătea îndesată într-o pernă moale umplută cu pene, învelită într-o față de in care nu avea nici un miros. Sub el, cearșaful era cald și neted. Flexîndu-și cu grijă brațul stîng, se întoarse pe spate.

În cameră era întuneric, ceea ce-l făcu să creadă că încă mai era noapte, pînă cînd se uită la ceas. Nouă și un sfert. Își trecu o mînă peste față, în timp ce se ridica în capul oaselor.

Ar fi trebuit să fie în avion, la jumătatea distanței spre Oceanul Indian, nu culcat într-o cameră de hotel pretențios din Washington. O cameră de hotel pretențios și nesărat, își aminti el, cu gîndul la mocheta roșie din hol. Sosiseră la ora unu și zece și nu putuseră nici măcar să ia ceva de băut. Politicienii n-aveau decît să-și țină Washington-ul pentru ei cît pofteau, el prefera New York-ul.

Prima problemă era aceea că Whitney ținea băierile pungii, și nu-i dăduse de ales. Următoarea problemă era că avusese dreptate. El se gîndise doar să scape cît mai repede din New York, pe cînd ea se gîndise și la detalii cum erau pașapoartele.

Va să zică, avea relații în D.C. Dacă relațiile ei puteau tăia brazdă prin birocrație, cu atît mai bine. Lăbărelile dracului! Pe el îl aștepta o comoară, și cînd colo trebuia să-și piardă vremea cu prostii.

Știa cum să ajungă la ea, cum să facă planuri, cum să se organizeze. Mai cunoștea și valoarea cercetării. Stătuse treaz jumătate din noapte, revăzînd toate informațiile din plic pe care putea să le descifreze. Era un joc de puzzle, dar el obținuse toate piesele. Nu mai avea nevoie decît de timp ca să le asambleze.

Traducerile dactilografiate îngrijit pe care le citise puteau să pară doar o povestire drăguță pentru unii, o lecție de istorie pentru alții – niște aristocrați care se zbăteau să-și scoată giuvaerurile și propriile persoane din Franța sfîșiată de Revoluție. Citise descrieri ale spaimei, dezorientării, disperării. În originalele plastifiate regăsise deznădejdea caligrafiei unor cuvinte pe care nu le putea descifra. Dar mai citise și despre intrigi, vlăstare regale și averi. Maria Antoaneta. Robespierre. Coliere cu nume exotice, ascunse după cărămizi sau în saci cu cartofi. Ghilotina, fugile disperate peste Canalul Mînecii. Povestiri interesante, îmbibate de istorie și colorate cu sînge. Dar diamantele, smaraldele, rubinele mari cît oul de găină, toate acestea

fuseseră și ele reale. Unele se folosiseră pentru a cumpăra o masă, o viață sau tăcerea. Altele călătoriseră peste mări și oceane. Oceanul Indian – drum comercial al negustorilor și al piraților. Și, pe coasta Madagascarului, ascuns de secole, păzit pentru o regină, era răspunsul la toate visele lui. Avea să-l găsească, cu ajutorul jurnalului unei tinere fete și al disperării tatălui ei. Iar cînd îl găsea, n-avea să se mai uite niciodată în urmă.

Biata copilă, își spuse el, imaginîndu-și-o pe tînăra franțuzoaică din urmă cu două sute de ani, care-și scrisese acolo sentimentele. Se întrebă dacă traducerea pe care o citise reproducea cu adevărat toate faptele prin care trecuse. Dacă ar fi putut citi și originalul francez...

De ce ne urăsc? scrisese ea. *De ce ne privesc cu atîta ură? Tata spune că trebuie să părăsim Parisul și cred că niciodată nu voi mai revedea casa noastră.*

Și nici n-o mai văzuseră vreodată, reflectă Doug, fiindcă războaiele și politica se preocupă numai de marile imagini de ansamblu, călcîndu-i în picioare pe oamenii mărunți. Franța în timpul Revoluției, sau o junglă aburindă din Vietnam. Nimic nu se schimbase. Știa prea bine ce însemna să te simți neajutorat. Și n-avea să se mai simtă niciodată așa.

Dimitri îl angajase să fure hîrtiile pentru că era un hoț foarte iscusit. Spre deosebire de malacii standard ai lui Dimitri, niciodată nu se amăgise cu gîndul că o armă putea înlocui creierul. Știa că reputația lui de a lucra discret și eficient era cea care atrăsese comanda lui Dimitri de a sustrage

un plic gros dintr-un seif aflat într-o casă de lux de lîngă Park Avenue.

O comandă era o comandă, iar dacă un om ca Dimitri era dispus să plătească cinci mii pentru un teanc de hîrtoage, dintre care multe erau scrise șters într-o limbă străină, treaba lui. Doug avea și el niște datorii de plătit.

Trebuise să treacă de două sisteme de alarmă sofisticate și patru paznici, înainte de a forța micul seif din perete unde era depozitat plicul. Se pricepea la încuietori și sisteme de alarmă. Era... un talent înnăscut. Nimeni nu trebuia să-și irosească harurile primite de la Dumnezeu.

Problema era că jucase cinstit. Nu luase decît hîrtiile – deși în seif mai era și o casetă neagră foarte interesantă la înfățișare. Nici un moment nu se gîndise că, dacă le scotea din plic ca să le citească, făcea mai mult decît să-și acopere riscurile. Nu se așteptase să fie fascinat de traducerile scrisorilor, ale unui jurnal sau ale tuturor acelor documente vechi de două sute de ani. Dar, fascinat sau nu, i le-ar fi predat comanditarului. O învoială era o învoială.

Se oprise într-un magazin și cumpărase bandă adezivă. Ca simplă măsură de prevedere, își lipise plicul pe piept. New York-ul, la fel ca oricare alt oraș, era plin de oameni necinstiți. Desigur, ajunsese pe terenul sportiv din East Side cu o oră mai devreme, și se ascunsese. Orice om rămînea în viață mai mult timp, dacă-și acoperea fundul.

În timp ce stătea printre boschete, în ploaie, se gîndise la cele citite – corespondența, actele și lista de bijuterii și nestemate. Persoana care adunase informațiile și le tradu-

sese atît de meticulos o făcuse cu sîrguința unui bibliotecar profesionist. Îi trecu prin minte, fugar, că dacă ar fi avut timp și resurse, ar fi dus el însuși treaba pînă la capăt. Dar o învoială era o învoială.

Așa că așteptase, ferm hotărît să predea hîrtiile și să-și primească onorariul. Asta fusese înainte de a afla că n-avea să încaseze cele cinci mii promise de Dimitri. Urma să se aleagă doar cu un glonț de doi dolari în spate, și un loc de veci în East River.

Remo sosise cu încă doi oameni în Lincoln-ul negru, și începuseră să discute, calmi, care ar fi fost cel mai potrivit mod de a-l asasina. Metoda acceptată de toți părea să fie un glonț în cap, dar încă mai dezbăteau detalii ca „unde" și „cînd", la șase pași de Doug, ascuns în tufișuri. Se părea că Remo nu prea voia să păteze cu sînge tapițeria Lincoln-ului.

La început, Doug se înfuriase. Indiferent de cîte ori fusese țepuit – și încetase de mult să le mai numere – îl înfuria întotdeauna. Nu mai existau oameni cinstiți pe lumea asta, își spunea el, în timp ce banda adezivă îi trăgea ușor pielea. Chiar în timp ce se concentra cum să scape întreg, începuse să-și analizeze posibilitățile.

Dimitri avea o reputație de excentricitate. Dar mai avea și reputația de a alege învingători, de la senatorul potrivit ca să-l păstreze pe statul de plată, pînă la cel mai bun vin pe care să-l depoziteze în pivniță. Dacă dorea atît de tare hîrtiile alea încît să tranșeze o problemă nerezolvată pe nume Doug Lord, însemna că valorau o avere. Pe loc, Doug decisese că hîrtiile erau ale lui, și dăduse norocul peste el. Nu

mai avea altceva de făcut decît să rămînă în viață, ca să se bucure de el.

Cu un gest reflex, își atinse acum brațul. Era țeapăn, da, dar începuse deja să se vindece. Trebuia să recunoască un lucru – nebuna aia de Whitney MacAllister făcuse o treabă bună. Sufla fumul printre dinți, înainte de a-și stinge țigara. Probabil avea să-l taxeze și pentru asta.

Pe moment, avea nevoie de ea, cel puțin pînă ieșeau din țară. După ce ajungeau în Madagascar, urma s-o piardă pe drum. Un zîmbet leneș i se așternu încet pe față. Avea o oarecare experiență în a învinge manevrele femeilor. Uneori, reușea. Singurul lui regret era acela că n-avea să-i vadă mutra cînd își va da seama c-o salutase din mers. Imaginîndu-și acei nori de păr deschis la culoare, își spuse că era mare păcat că trebuia s-o tragă în piept. Nu putea nega faptul că-i era dator. Chiar în timp ce, cu un oftat, începea să se gîndească la ea cu bunăvoință, ușa dintre camere se dădu de perete.

– Tot în pat ești?

Whitney se duse pînă la fereastră și dădu la o parte draperiile. Își fîlfîi o mînă prin dreptul feței, cu un gest înțepat, încercînd să risipească fumul de țigară.

– Arăți groaznic.

Doug era destul de vanitos ca să se încrunte. Avea bărbia țepoasă, părul ciufulit, și ar fi făcut moarte de om pentru o periuță de dinți. Ea, în schimb, arăta de parcă tocmai ar fi ieșit de la *Elizabeth Arden*. Gol în pat, doar acoperit cu

cearşaful pînă la mijloc, Doug se simţea în dezavantaj – şi nu-i plăcea deloc senzaţia.

– Tu baţi vreodată la uşă?

– Nu şi cînd plătesc eu camera, replică ea pe cel mai firesc ton, păşind peste blugii aruncaţi pe jos. Imediat ne vine şi micul dejun.

– Excelent.

Ignorîndu-i sarcasmul, Whitney se aşeză la picioarele patului, ca la ea acasă.

– Dar fă-te comodă! o îndemnă Doug, expansiv.

Mulţumindu-se doar să zîmbească, Whitney îşi aruncă părul pe spate.

– Am vorbit cu unchiul Maxie.

– Cu cine?

– Cu unchiul Maxie, repetă ea, examinîndu-şi rapid unghiile; avea mare nevoie de o manichiură. De fapt, nici nu mi-e unchi – îi zic doar eu aşa.

– A, genul ăla de unchi, replică Doug, cu un zîmbet ironic.

Whitney îi aruncă o privire îngăduitoare.

– Nu fi badaran, Douglas. E un bun prieten de familie. Poate ai auzit de el. Maximilian Teebury.

– Senatorul Teebury?

Răsfirîndu-şi degetele, pentru un ultim examen, Whitney murmură:

– Văd că eşti la curent cu ultimele evenimente.

– Ascultă, deşteapto, o înhaţă Doug de braţ, făcînd-o aproape să-i cadă în poală. Ce legătură are senatorul Teebury cu ce vorbeam noi?

Whitney îi zîmbi doar, ştiind că ea avea toate atuurile.

– Relaţii.

Îi trecu degetul pe obraz, tistuind din limbă la adresa grosolăniei lui; dar grosolănia, după cum descoperea, avea propria ei atracţie primitivă.

– Tatăl meu spune mereu că, în situaţii delicate, fără sex te mai descurci, dar fără relaţii, nici vorbă!

– Nu zău?

Zîmbind, o ridică, aducîndu-i faţa aproape de a lui, cu părul revărsat pe cearşaf.

– Fiecare cu priorităţile lui.

– Într-adevăr.

Îi venea să-l sărute. Arăta aspru, neliniştit şi răvăşit, ca după o noapşte de sex nebunesc. Dar, dacă-l sărută, risca să uite că trebuia să rămînă mereu cu un pas înaintea lui.

– Unchiul Maxie ne poate face rost de un paşaport pentru tine, şi două vize pe treizeci de zile pentru Madagascar, în douăzeci şi patru de ore.

– Cum?

Cu iritare amuzată, Whitney observă cît de repede tonul lui seducător redevenea pragmatic.

– Relaţii, Douglas, repetă ea. Altfel, pentru ce mai există partenerii?

O privi gînditor. Al dracului să fie dacă nu-i era din ce în ce mai utilă. Trebuia să aibă grijă, altfel risca să-i devină indispensabilă.

– Hai să aflăm, partenero, sugeră el.

Trupul lui era dur, la fel cum îi puteau fi şi ochii, la fel cum îi era şi mîna cu care-i cuprinsese faţa. Era tentant. El cu totul era tentant. Dar întotdeauna rămînea vital să cîntărească avantajele şi dezavantajele. Înainte ca Whitney să se poată decide dacă să accepte sau nu, se auzi o bătaie în uşă.

– Micul dejun, spuse ea veselă, ridicîndu-se de pe pat.

Doug îşi încrucişă braţele sub cap, rezemîndu-se de tăblia patului.

– Hai să-l luăm în pat.

Whitney îşi făcu cunoscută opinia despre sugestia lui, ignorînd-o.

– Bună dimineaţa, îl salută ea veselă pe chelnerul care intră cu cărucior de servit.

– Bună dimineaţa, domnişoară MacAllister.

Puertoricanul tînăr şi lat în umeri nici nu se uită la Doug. Avea ochi numai pentru Whitney. Cu un şarm considerabil, îi oferi un boboc roz de trandafir.

– Vai, Juan, dar ce frumos e! Îţi mulţumesc.

– Ştiam eu c-o să vă placă.

Îi zîmbi scurt, arătîndu-şi dinţii regulaţi şi sănătoşi.

– Sper să vă placă şi micul dejun. Am adus articolele de toaletă şi ziarul pe care mi l-aţi cerut.

– Excelent, Juan, îi zîmbi ea, cu mai multă drăgălăşenie decît se deranjase vreodată să-i adreseze lui Doug. Sper că n-a fost prea mare deranjul.

– A, pentru dumneavoastră, niciodată, domnişoară MacAllister.

La spatele ospătarului, Doug îi imita mut cuvintele şi expresia plină de efuziune. Whitney nu făcu decît să-şi arcuiască o sprînceană, apoi semnă cecul, cu o înfloritură.

– Îţi mulţumesc, Juan.

Vîrî mîna în poşetă şi scoase o hîrtie de douăzeci de dolari.

– Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu toată plăcerea, domnişoară MacAllister. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, ajunge să mă sunaţi.

Polul dispăru în buzunarul lui cu viteza şi discreţia proprii unei practici îndelungate.

– Poftă bună la micul dejun.

Şi, continuînd să zîmbească, se retrase de-a-ndăratelea pînă la uşă şi ieşi.

– Tare-ţi mai place să se tîrască în faţa ta, nu?

Whitney întoarse cu gura în sus o ceaşcă şi turnă cafea în ea. Cu un gest dezinvolt, îşi trecu bobocul de trandafir pe sub nas.

– Ia-ţi pe tine nişte pantaloni şi hai la masă.

– Şi ai fost a naibii de generoasă, cu puţinii bani pe care-i avem la noi.

Nu-i răspunse nimic, dar Doug văzu că-şi scotea carneţelul.

– Nu te repezi. Tu i-ai dat ospătarului un bacșiș cît o avere, nu eu.

– Ți-a adus un aparat de ras și o periuță de dinți, răspunse ea. Bacșișul o să-l facem pe din două, fiindcă pe moment igiena ta mă preocupă destul de mult.

– Ce gest măreț din partea ta, mormăi el.

Apoi, fiindcă voia să vadă cît de mult își putea permite să forțeze nota, se dădu jos din pat.

Whitney nu roși, nu căscă gura, nici nu tresări măcar. Îl măsură doar cu o privire lungă. Bandajul alb de pe brat contrasta puternic cu pielea închisă la culoare. Dumnezeule, frumos trup mai avea, își spuse ea, în timp ce inima-i începea să bată mai tare, lent și înfundat. Suplu, lucios și cu o musculatură subtilă. Gol, neras, zîmbind cu jumătate de gură, arăta mai periculos și mai atrăgător decît oricare alt bărbat pe care-l mai văzuse vreodată. Dar n-avea de gînd să-i dea satisfacția de a o afla.

Fără să-și ia ochii de la el, Whitney ridică ceașca de cafea.

– Nu te mai grozăvi, Douglas, spuse ea pe un ton blajin, și pune pantalonii pe tine.

La naiba, nu se lăsa cu una, cu două, își spuse Doug, în timp ce-și lua blugii. Se așeză pe scaunul din fața ei și începu să se îndoape cu ouă și șuncă. Pe moment, era prea flămînd ca să mai calculeze și cît îl costa luxul room service-ului. După ce găsea comoara, putea să-și cumpere naibii și propriul lui hotel.

– Și cine ești tu de fapt, Whitney MacAllister? o întrebă, cu gura plină.

Whitney presără piper pe ouă.

– În ce sens?

Doug zîmbi, mulțumit că nu se repezea să-i dea răspunsuri banale.

– De unde vii?

– Din Richmond, Virginia, răspunse ea, trecînd atît de repede la acccentul mătătsos din Virginia, încît Doug ar fi fost gata să jure că tot timpul vorbise așa. Familia mea mai locuiește și acum acolo, pe plantație.

– Și de ce te-ai mutat la New York?

– Fiindcă mi-e mai comod.

Doug luă pîinea prăjită, examinînd din privire coșul cu jeleuri.

– Și cu ce te ocupi acolo?

– Cu ce am chef.

O privi în ochii ei senzuali și o crezu.

– N-ai nici o slujbă?

– Nu, am o profesiune.

Luă între degete o felie de șuncă și mușcă din ea.

– Sînt designer de interior.

Doug își aminti de apartamentul ei, cu acea senzație de eleganță, fuziune a culorilor, unicitate.

– Decoratoare, murmură el, meditativ. Ai talent.

– Normal. Și tu? întrebă ea, turnînd din nou cafea în cești. Tu ce faci?

– Eu fac multe.

Luă frișca, privind-o.

– Cel mai adesea, fur.

Whitney își aminti ușurința cu care furase Porsche-le.

– Cred că ești un hoț abil.

Doug rîse.

– Normal.

– Acele piese de puzzle despre care vorbeai... Hîrtiile...

Rupse în două o felie de pîine prăjită.

– Ai să mi le arăți și mie?

– Nu.

Whitney își îngustă ochii.

– Atunci, de unde să știu eu dacă le ai cu adevărat? Și de unde știu dacă, avîndu-le într-adevăr, merită să-mi pierd timpul cu ele, ca să nu mai vorbesc de bani.

Doug păru să stea un moment pe gînduri, apoi îi oferi coșul cu jeleuri.

– Din încredere?

Alegîndu-l pe cel de fragi, Whitney începu să-și ungă generos o felie de pîine.

– Hai să nu fim ridicoli. De unde le ai?

– Le-am... procurat.

Mușcînd din sandviș, îl privi pe deasupra acestuia.

– Le-ai furat, adică.

– Mda.

– De la cei care te urmăreau...

– Pentru șeful lor. Dimitri. Din păcate, voia să mă țepuiască, așa că am schimbat regulile. Posesia face nouă zecimi din lege.

– Așa s-ar zice.

Whitney se gîndi un moment la faptul că lua micul dejun cu un hoț care era în posesia unui puzzle misterios. Probabil făcuse și lucruri mai neobișnuite decît acesta, la viața ei.

– Bine, hai să încercăm așa. În ce constă acest puzzle?

I-ar fi dat încă un răspuns evaziv, dar îi văzu expresia. O hotărîre rece, implacabilă. Ar fi fost cazul să-i spună ceva, măcar pînă avea pașaportul și biletul de avion.

– Hîrtii, documente, scrisori. Ți-am spus că sînt vechi de vreo două sute de ani. Conțin informații care mă pot duce direct la comoară, o comoară despre a cărei existență nu știe nimeni.

Îi trecu prin minte un nou gînd, și o privi ușor încruntat.

– Știi franceza?

– Desigur, zîmbi ea. Deci, o parte din puzzle e în franceză.

Cînd Doug nu răspunse, îl întrebă în continuare:

– Cum de nu știe nimeni despre comoara asta a ta?

– Toți cei care știau au murit.

Nu-i plăcea tonul pe care o spusese, dar acum nu mai putea da înapoi.

– Și de unde știi că totul e adevărat?

Ochii lui deveniră mai intenși, așa cum obișnuiau cînd te așteptai mai puțin.

– Simt.

– Și cine-i omul ăsta care te urmărește?

– Dimitri? E un om de afaceri clasa-ntîi – afaceri necurate. E deștept, e rău, dar e și genul de om care știe denumirea latinească a mușteii căreia îi smulge aripile. Dacă el vrea hîrtiile, înseamnă că valorează mult. Al naibii de mult.

– Cred că pe-asta o vom afla în Madagascar.

Whitney luă numărul din „*The New York Times*" pe care i-l adusese Juan. Nu-i plăcea felul cum îl descrisese Doug pe omul care-l urmărea, și ca să nu se mai gîndească la el, cea mai bună cale era aceea de a se gîndi la altceva. Despăturind ziarul, aruncă o privire – și i se tăie respirația.

– Of, fir-ar să fie...

Doug, care era preocupat să-și termine ouăle, murmură absent:

– Hmm?

– Aii, naiba s-o ia de treabă...

– Păi stai, că eu încă n-am terminat...

Înainte de a apuca să dea ziarul la o parte, văzu fotografia lui Whitney zîmbindu-i. Deasupra, un titlu cît toate zilele anunța:

MOȘTENITOAREA ÎNGHEȚATEI A DISPĂRUT

– Moștenitoarea înghețatei, repetă el, aruncînd o privire peste text. Înghețată...

Rămase cu gura căscată, în timp ce scăpa ziarul din mînă.

– Înghețatele MacAllister? Tu ești aia?

– Indirect, răspunse Whitney, începînd să se plimbe prin cameră, în timp ce încerca să pună la cale cel mai bun plan. Tatăl meu este.

– Înghețatele MacAllister, repetă Doug. Fir-aș al naibii. Păi astea-s cele mai bune înghețate de fructe din lume.

– Sigur că sînt.

Deci, nu era doar o decoratoare de înaltă clasă, ci și fiica unuia dintre cei mai bogați oameni din țară. Valora milioane. *Milioane*. Iar dacă era prins cu ea, putea fi acuzat de răpire înainte de a apuca să-și cheme avocatul numit din oficiu. Între douăzeci de ani și închisoare pe viață, își spuse, trecîndu-și o mînă prin păr. Da' bine mai știa să le aleagă...!

– Ascultă, dulceață, chestia asta schimbă situația...

– Sigur c-o schimbă, mormăi ea. Acuma trebuie să-l sun pe tăticul. A, da, și pe unchiul Maxie.

– Mda.

Luă ultima furculiță de ouă, hotărîndu-se să mănînce cît mai avea ocazia.

– Ce-ar fi să-mi calculezi nota de plată, și vom...

– Tăticul o să creadă c-am fost răpită pentru răscumpărare, sau cam așa ceva.

– Exact.

Luă ultima felie de pîine prăjită. Dacă Whitney tot avea să găsească o cale de a-l face să-și plătească masa, măcar s-o mănînce cu plăcere.

– Și nu vreau nici să sfîrșesc cu glonțul unui polițai în cap.

– Nu fi ridicol, îl expedie ea cu un gest, în timp ce-și punea la punct planul. Cu tăticul am să mă descurc eu, murmură. De ani de zile o fac. Și, cu ocazia asta, ar trebui să-l pot convinge să-mi trimită și niște bani.

– Cash?

Whitney îl măsură cu o privire lungă, estimativă.

– Da' știu că ideea asta ți-a atras atenția.

Doug își puse pîinea deoparte.

– Ascultă, frumoaso, dacă știi cum să-l joci pe degete pe bătrînu' tău, cine-s eu să te contrazic? Și, chiar dacă plasticu-i drăguț, și banii pe care-i poți scoate cu plasticu-s și mai drăguți, niște verzișori în plus sigur m-ar ajuta să dorm mult mai ușor noaptea.

– O să am eu grijă.

Se duse la ușa dintre camere, unde se opri.

– Zău c-ar fi bine să faci un duș și să te razi, Douglas, înainte să plecăm la cumpărături.

Doug, care tocmai își freca bărbia, se întrerupse.

– Cumpărături?

– N-am de gînd să merg în Madagascar doar cu o bluză și o pereche de pantaloni. Și-n nici un caz nu mă duc nicăieri cu tine îmbrăcat într-o cămașă doar cu o singură mînecă. O să facem ceva în legătură cu garderoba ta.

– Pot să-mi aleg și singur cămășile.

– După ce-am văzut geaca aia fascinantă pe care o aveai pe tine cînd ne-am cunoscut, mă cam îndoiesc.

Și, cu asta, închise ușa dintre camere.

– Eram deghizat! răcni Doug la ea, după care porni valvîrtej spre baie. A naibii muiere, mereu trebuia să aibă ea ultimul cuvînt.

Dar trebuia să recunoască: avea gust. După două ore prin magazine, îl cocoșau pachetele, dar croiala cămășii camufla volumul plicului pe care și-l lipise iar pe piept. Și-i

plăcea senzația pînzei fine și largi pe piele. La fel cum îi plăcea și mișcarea șoldurilor lui Whitney în rochia albă și subțire. Totuși, n-avea nici un rost să fie prea amabil

– La ce naiba o să-mi folosească un costum cu cravată, în junglele din Madagascar?

Whitney aruncă o privire peste umăr și-i potrivi gulerul cămășii.

– Cînd plecăm într-o călătorie, trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

– Nu știu cît avem de mers pe jos, dulceață, dar un lucru-ți spun: pe-ale tale, tu ți le duci singură.

– Gentleman pînă la capăt, remarcă ea, lăsîndu-și în jos ochelarii de soare noi, de firmă.

– Pe bune.

Se opri lîngă un magazin și-și adună toate pachetele sub un braț.

– Ascultă, am nevoie de ceva de-aici. Dă-mi și mie-un pol.

Văzînd-o că arcuia o sprînceană, insistă:

– Haide, Whitney, tot ai să mi-l treci în contul ăla afurisit. Fără bani la mine mă simt gol.

Cu un zîmbet dulce, Whitney duse mîna în poșetă.

– Azi-dimineață nu te-a deranjat că erai gol.

Lipsa ei de reacție față de trupul lui continua să-l rîcîie. Îi luă bancnota din mînă.

– Mda, o să vedem noi și de treaba asta, altă dată. Ne vedem sus, în zece minute.

Mulțumită de sine, Whitney traversă strada spre hotel și trecu prin hol. De luni de zile nu se mai distrase atît de bine. Își mută în cealaltă mînă poșeta elegantă de piele și apăsă pe butonul etajului ei.

În timp ce descuia ușa camerei, își spuse că era posibil să aibă parte de cîteva minute singură și că poate, doar poate, Doug ascunsese hîrtiile în camera lui. Cu mișcări silențioase, atentă să audă dacă se întorcea Doug, trecu prin ușa de legătură. I se opri respirația, după care, ridicînd o mînă la inimă, izbucni în rîs.

– Juan, m-ai speriat de moarte.

Intră în cameră, uitîndu-se dincolo de locul unde tînărul ospătar stătea așezat, la masa încă nestrînsă.

– Ai venit să iei vasele de la micul dejun?

Nu avea de ce să amîne căutarea, numai din cauza lui, își spuse, și începu să scormonească prin scrinul lui Doug.

– Hotelul e plin în sezonul ăsta, nu? întrebă ea, pe un ton de conversație. Tocmai înfloresc cireșii, asta atrage întotdeauna turiștii.

Frustrată că scrinul era gol, se uită prin cameră. Poate în debara...

– La ce oră vine de obicei camerista, Juan? Nu mi-ar strica vreo cîteva prosoape în plus.

Cînd puertoricanul continuă s-o privească în tăcere, Whitney se încruntă.

– Nu arăți prea bine, îi spuse ea. Ăștia te pun să muncești prea mult. Poate ar trebui...

Îi atinse umărul cu o mînă și, încet, inert, chelnerul căzu la picioarele ei, lăsînd pe spătarul scaunului o pată de sînge.

Nu țipă, căci creierul și coardele vocale îi înghețaseră. Cu ochii mari și gura mișcîndu-i-se mut, se retrase încet. Nu mai văzuse niciodată moartea, nu-i simțise mirosul, dar știa s-o recunoască. Înainte de a apuca s-o ia la fugă, o mînă o apucă strîns de braț.

– Foarte drăguț.

Omul al cărui chip se găsea la doar cîțiva centimetri de al ei îi ținea un pistol sub bărbie. Un obraz îi era tăiat rău, cu pielea zdrențuită, ca și cum ar fi fost lovit cu o sticlă spartă. Avea părul și ochii de culoarea nisipului. Zîmbind, o mîngîie cu pistolul pe gît.

– Unde-i Lord?

Privirea ei săgetă spre trupul căzut pe podea. Juan n-avea să-i mai fie de nici un ajutor, și nici să cheltuiască bacșișul de douăzeci de dolari pe care ea i-l dăduse cu doar cîteva ore în urmă. Dacă nu avea grijă, mare mare grijă, și ea avea să sfîrșească la fel.

– Te-am întrebat unde-i Lord, repetă omul, ridicîndu-i bărbia cu țeava pistolului.

– Prin oraș, răspunse ea, gîndind cu repeziciune. M-am pierdut de el, voiam să mă întorc aici și să găsesc hîrtiile.

– Și cînd se-ntoarce?

– Nu știu.

Mîna individului o apucă de păr, smuncindu-i capul înapoi. Whitney se strîmbă de durere, făcînd eforturi să-și păstreze mintea limpede.

– Peste un sfert de oră, o jumătate poate...

Din clipă-n clipă! își spuse ea, disperată. Putea să intre oricînd, și atunci aveau să moară amîndoi. Înghiți un nod, știind că nu-și putea permite să se piardă cu firea.

– De ce l-ai omorît pe Juan?

– Omul nepotrivit, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, rînji individul. La fel ca mata, duduiță.

– Ascultă...

Nu-i era greu să vorbească încet, căci altfel i-ar fi clănțănit dinții.

– N-am nici o obligație față de Lord. Dacă noi doi am putea găsi hîrtiile, atunci...

Lăsă fraza neterminată, umezindu-și buzele cu limba. Omul o privi atent, înainte de-și coborî ochii spre trupul ei.

– Nu prea ai țîțe, se strîmbă el, apoi făcu un pas înapoi, gesticulînd cu pistolul. Poate n-ar strica să văd mai mult din ce ai de oferit.

Whitney începu să se joace cu nasturele de sus al bluzei. Îi alungase din minte, pentru moment, gîndul de a o ucide, dar prea mult nu rezolvase. Retrăgîndu-se, în timp ce trecea la nasturele următor, simți că se ciocnea cu șoldurile de masă. Ca pentru a-și ține echilibrul, se rezemă cu o mînă de tablie, fără a-și lua privirea din ochii lui nisipii. Simți inoxul rece atingîndu-i vîrfurile degetelor.

– N-ar strica să mă ajuți, șopti ea, străduindu-se să zîmbească.

Individul înclină capul, în timp ce punea pistolul pe scrin.

– N-ar strica...

Apoi mîinile i se depuseră pe șoldurile ei, urcîndu-i încet în lungul taliei. Whitney strînse în pumn coada furculiței și i-o înfipse într-o latură a gîtului.

Cu sîngele țîșnindu-i într-un gheizer roșu, guițînd ca un porc, individul sări înapoi. În timp ce-și ridica și el mîna spre gît, Whitney luă poșeta de piele și lovi din răsputeri. Nu se uită să vadă cît de adînc intrară în el dinții furculiței. O luă la fugă.

* * *

În culmea bunei dispoziții, după ce flirtase cu casierița, Doug tocmai intra în holul hotelului, cînd Whitney, alergînd ca mînată de draci, se repezi în el. Fu nevoit să jongleze cu pachetele, ca să nu le scape.

– Ce naiba...

– Fugi! strigă ea și, fără să-i aștepte răspunsul, ieși în goană din hotel.

Înjurînd și abia ținînd pachetele, Doug o ajunse din urmă.

– De ce?

– Ne-au găsit.

Aruncă o privire peste umăr și-i văzu pe Remo și încă doi ieșind din hotel.

– Of, la naiba... mormăi el și, apucînd-o pe Whitney de braț, o trase prin prima ușă care-i ieși în cale. Îi întîmpinară

acordurile calme ale unei muzici de harfă și un șef de sală bățos.

– Aveți o masă rezervată?

– Căutăm doar niște prieteni, îi spuse Doug, împingînd-o pe Whitney înainte.

– Da, sper că n-am ajuns prea devreme, confirmă și ea, fîlfîind din gene, înainte de a scruta restaurantul. A, uite-o pe Marjore! Măi, măi, ce s-a mai îngrășat!

Și, în timp ce se apleca spre Doug, conspirativ, trecură pe lîngă șeful de sală.

– Neapărat s-o felicitați pentru costumul ăla oribil, Rodney.

Traversînd salonul restaurantului, o luară direct spre bucătărie.

– Rodney? se plînse el încet.

– Tocmai mi-a trecut prin minte.

– Stai așa...

Gîndind rapid, îndesă în sacoșa ei cutiile și pachetele, apoi și-o agăță pe umăr.

– Mă lași pe mine să vorbesc.

În bucătărie, își croiră drum printre mese, bufeturi și bucătari. Mergînd cît de repede putea fără să dea de bănuit, Doug se îndreptă către ușa din spate. O namilă cu șorț alb, lată de un metru, se proțăpi în fața lui.

– Clienții n-au voie în bucătărie.

Doug privi ceafa bucătarului, care se înălța la cel puțin treizeci de centimetri peste capul lui. Îi amintea cît de mult

detesta altercațiile fizice. Cînd îți foloseai capul, te alegeai cu mai puține vînătăi.

– Un minut, un minut, spuse el aferat, întorcîndu-se spre oala care clocotea în dreapta. Sheila, asta are cea mai *divină* aromă. Superbă, senzuală... Patru stele numai pentru aromă.

Intrînd în joc din mers, Whitney își scoase carnețelul din poșetă.

– Patru stele, repetă ea, notînd.

Apoi, Doug ridică polonicul plin la nas, închise ochii și degustă.

– Ahhh...

Prelungi atît de dramatic vocabula, încît Whitney fu nevoită să-și înăbușe un chicotit.

– *Poisson Véronique*. Magnific. Absolut magnific. Categoric, unul dintre concurenții cu cele mai mari șanse. Numele dumitale? îl întrebă el pe bucătar.

Namila cu șorț alb se și umflă în pene.

– Henri.

– Henri, repetă Doug, cu un gest spre Whitney. Vei fi anunțat în zece zile. Haide, Sheila, nu tîndăli. Mai avem trei vizite de făcut.

– Pariez pe dumneata, îi spuse Whitney lui Henri, în timp ce ieșeau pe ușa din spate.

– Okay.

De cum păși pe aleea din dosul restaurantului, Doug o apucă de braț.

– Remo e doar pe jumătate prost, așa că trebuie să ne mișcăm repede. Cum ajungem la unchiul Maxie?

– Locuiește în Virginia, Roslyn.

– În regulă, avem nevoie de un taxi.

Porni înainte, apoi o împinse pe Whitney la perete atît de rapid, încît o făcu să i se taie respirația.

– La naiba, au ajuns deja aici.

Stătu un moment pe gînduri, știind că pe alee n-aveau să fie în siguranță multă vreme.

– Nu ne rămîne decît s-o luăm în partea cealaltă, ceea ce-nseamnă să sărim peste cîteva ziduri. Va trebui să te străduiești să ții pasul cu mine.

Imaginea lui Juan era încă proaspătă în mintea ei.

– O să-l țin.

– Să mergem.

Porniră unul lîngă altul, apoi cotiră la dreapta. Whitney fu nevoită să se cațăre pe niște lăzi ca să poată sări peste primul gard, iar cînd aterizară simți un junghi prin mușchii picioarelor. O luară la fugă mai departe. Dacă Doug urmărea un anumit traseu, Whitney nu reușea să-l deducă. Mergeau în zigzag pe străzi, prin ganguri și peste garduri, pînă cînd plămînii începură să-i ardă de efort. Poalele învolburate ale rochiei i se agățară de un gard, iar tivul se rupse. Oamenii se opreau să se uite la ei, surprinși și bănuitori, cum la New York n-ar fi făcut nimeni vreodată.

Doug părea să se uite mereu cu un ochi înapoi, peste umăr. Whitney n-avea de unde ști că așa trăise aproape toată viața și adeseori se întreba dacă avea să-i mai fie dat

[illegible] să trăiască și altfel. Cînd o trase pe scările [illegible] fu nevoită să se țină de balustradă, ca să nu cadă [illegible]

– Linii roșii, linii albastre, mormăi el. De ce naiba trebuie astia să le-ncurce pe toate cu culori?

– Nu știu.

Cu răsuflarea tăiată, Whitney se rezemă de panoul cu informații.

– N-am mai mers niciodată cu metroul.

– Ei bine, limuzinele tocmai ni s-au terminat. Linia roșie, anunță el și o luă iar de mînă.

Nu scăpaseră. Încă mai simțea mirosul vînătorii. Cinci minute, își spuse. Doar de-un avantaj de cinci minute avea nevoie. Apoi, aveau să se urce într-unul dintre trenulețele alea rapide și să mai cîștige și mai mult timp.

Mulțimea era densă și turuia în vreo șase limbi diferite. Cu cît erau mai mulți oameni, cu atît mai bine, conchise Doug, în timp ce-și croia drum printre ei. Cînd ajunse la marginea peronului, aruncă o privire înapoi. Întîlni ochii lui Remo. Îi văzu bandajul de pe obrazul bronzat. Cu salutări de la Whitney MacAllister, își spuse el, fără să-și poată stăpîni un zîmbet. Mda, pentru asta chiar îi era dator.

Acum timpul era totul, își spuse el, în timp ce-o trăgea pe Whitney în vagon. Timpul și norocul – acționau fie împotriva lor, fie împotriva lor. Înghesuit între Whitney și o adiancă în sari, Doug îl privi pe Remo cum se îmbulzea prin mulțime.

Cînd uşile se închiseră, zîmbi şi-i adresă un mic semn de salut ironic omului frustrat de afară.

– Hai să găsim nişte locuri, îi spuse el lui Whitney. Nimic nu se compară cu transportul în comun.

Whitney nu spuse nimic, în timp ce porneau prin vagon. Tăcu şi cînd găsiră un spaţiu aproape destul de încăpător pentru amîndoi.

– Ei bine, ne-o fi găsit nenorocitul, da' o să aibă o droaie de explicaţii să-i dea lui Dimitri, de ce i-am scăpat din nou.

Satisfăcut, îşi întinse braţul peste spătarul banchetei pe tocalii.

– De fapt, cum i-ai recunoscut? întrebă el absent, în timp ce-şi planifica următoarea mişcare: banii, paşaportul, aeroportul – în ordinea asta, deşi trebuia să-şi găsească timp şi pentru o vizită scurtă la bibliotecă; dacă Dimitri şi cîinii lui apăreau în Madagascar, aveau să-i piardă din nou, şi gata. Ai ochi ageri, dulceaţă, îi spuse lui Whitney. Rău ne-ar mai fi ars, dacă dădeam peste un comitet de primire, în camera de hotel.

Vlăguită, Whitney întoarse capul spre profilul lui.

– L-a omorît pe Juan.

– Ce?

Distrat, aruncă o privire spre ea. Pentru prima oară observă că era palidă şi cu ochii în gol.

– Pe Jan?

O trase mai aproape, continuînd în şoaptă:

– Ospătarul? Despre ce vorbeşti?

– Era mort, în camera ta, cînd m-am întors. Şi un bărbat te aştepta.

– Ce bărbat? se interesă Doug. Cum arăta?

– Avea ochii ca nisipul. Şi o cicatrice pe obraz, una lungă, neregulată.

– Butrain, mormăi el. Ţi-a făcut ceva?

Ochii ei, întunecaţi ca whisky-ul vechi, se focalizară iar asupra lui.

– Cred că l-am omorît.

– Ce? exclamă Doug, privindu-i faţa elegantă, cu oase fine. L-ai omorît pe Butrain? Cum?

– Cu o furculiţă.

– Cu o...

Se întrerupse, încercînd să înţeleagă.

– Vrei să zici că l-ai omorît pe unul dintre maimuţoii lui Dimitri cu o furculiţă?

– Nu m-am oprit să-i iau pulsul.

Trenul intră în staţia următoare, iar Whitney, neputînd sta locului, se ridică şi porni spre uşă. Doug o ajunse din urmă pe peron.

– Okay, okay, mai bine spune-mi totul.

– Totul?

Înfuriindu-se dintr-o dată, se răsuci spre el.

– Vrei să auzi totul? Toată blestemăţia? Intru în cameră şi dau peste bietul băiat, mort, cu haina albă plină de sînge, şi un jeg cu-o mutră ca o hartă rutieră îmi pune pistolu-n gît.

Vorbea atît de tare, încît trecătorii din jur se opreau să asculte sau să caşte gura.

– Mai încet, mormăi Doug, trăgînd-o spre alt trec hotărît să circule cît mai mult, indiferent unde, pînă cînd Whitney se calma, iar el îi făcea un plan mai aplicabil.

– Vorbeşte tu încet! ripostă ea. Tu m-ai băgat în toată povestea asta.

– Ascultă, dulceaţă, poţi să dai cu pas oricînd vrei.

– Sigur, şi să mă trezesc cu gîtul tăiat de vreunu' care aleargă după tine şi după hîrtiile alea împuţite!

La asta, nu mai prea avea ce să-i răspundă. Aşezînd-o pe locul din colţ, se înghesui lîngă ea.

– Okay, deci trebuie să rămînem împreună, spuse el printre dinţi. Am o veste pentru tine – smiorcăielile tale mă calcă pe nervi.

– Nu mă smiorcăi!

Se întoarse spre el, privindu-l cu o expresie dintr-o dată vulnerabilă în ochi.

– Băiatul ăla a murit.

Furia lui Doug se consumase, fiind acum înlocuită de vinovăţie. Neştiind ce altceva să facă, o cuprinse cu braţul. Nu era obişnuit să consoleze femeile.

– N-o poţi lăsa să te afecteze. Nu tu eşti răspunzătoare.

Obosită, Whitney îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Aşa răzbeşti tu prin viaţă, Doug, neconsiderîndu-te răspunzător de nimic?

Încovoindu-şi degetele în părul ei, Doug privi imaginea lor reflectată în geamul de vis-à-vis.

– Mda.

Rămaseră tăcuţi, întrebîndu-se amîndoi dacă spusese adevărul.

Capitolul 3

Trebuia să scape de obsesia asta. Foindu-se în fotoliul de clasa întîi, Doug își dorea să fi știut cum să-i alunge tristețea. Crezuse că le înțelegea pe femeile bogate. Lucrase pentru – și pe – destule dintre ele. La fel de adevărat era și că multe îl lucraseră pe el. Problema era, ca întotdeauna, că se îndrăgostea puțin, invariabil, de fiecare femeie cu care petrecea mai mult de două ore.

Erau în drum spre Paris, după ce decolaseră de pe Dullet International. Un ocol suficient ca să-l induca pe Dimitri în eroare, spera Doug. Dacă mai cîștiga o zi, sau doar cîteva ore, avea să le folosească. Cunoștea bine reputația lui Dimitri privind modul cum îi trata pe cei ce i se puneau de-a curmezișul. Unii ca Nero ar fi admirat pasiunea lui Dimitri pentru torturile lente și inventive. Se vorbea despre o cameră subterană, pe proprietatea lui Dimitri din Connecticut. S-ar fi părut că era plină cu antichități – de la Inchiziția Spaniolă. Se mai zvonea și că avea alături

un studio de filme ultimul strigăt. Luminile, motor, acțiune! Cică lui Dimitri i-ar fi plăcut să-și revadă cele mai sadice creații. Doug n-avea de gînd să accepte un rol principal, nici să creadă mitul că Dimitri ar fi fost atotputernic. Era doar un om, își spuse el. Un om din carne și oase. Însă, chiar și la zece mii de metri altitudine, Doug se simțea ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen care se juca, doar, cu ea.

Pe moment, citea despre Madagascar – topografia, istoria, cultura țării. Mai avea în servietă încă două volume, pe care le păstra pentru mai tîrziu. Unul era un istoric al nestematelor dispărute, iar celălalt, un studiu detaliat despre Revoluția Franceză. Dacă toate articolele pe care le citise erau cît de cît adevărate, îi putea fi recunoscător Mariei Antoaneta, cu pasiunea ei spre opulență și intrigi, pentru o pensionare înainte de termen. Diamantul *Oglinda Portugaliei*, Diamantul *Albastru*, *Sancy* – cu toate cele cincizeci și patru de carate ale lui. Da da, familia regală franceză avea gusturi excelente.

N-avea să-l găsească pe *Sancy* în Madagascar. Știa că piatra se afla acum în posesia familiei Astor. Dar existau alte și alte posibilități. *Oglinda și Albastrul* dispăruseră cu secole în urmă, la fel ca și alte pietre prețioase. Afacerea Colierului de Diamante – picătura care umpluse paharul țăranilor – era înconjurată de teorii, mituri și speculații. Ce anume se întîmplase cu colierul care, pînă la urmă, o făcuse

pe Maria Antoaneta să nu mai aibă un gît în jurul căruia să-l poarte?

Doug credea în soartă, în destin şi în simplul noroc. Înainte ca totul să se sfîrşească, avea să se afunde pîn-la genunchi în nestemate – nestemate regale. Şi să-l regulez pe Dimitri.

Între timp, voia să înveţe tot ce putea despre Madagascar. Citea pagină după pagină şi reţinea cît mai multe fapte. Avea să se orienteze pe insula aceea din Oceanul Indian la fel ca pe străzile din Meyer Napoli. Trebuia.

Mulţumit, puse cartea deoparte. De două ore se aflau la altitudinea de croazieră – timp suficient pentru ca Whitney să-şi fi rumegat amarul pe săturate.

– Okay, pîn-aici.

Întorcînd capul, Whitney îl privi lung, cu o expresie neutră.

– Poftim?

Juca bine, reflectă Doug. Rolul scorpiei de gheaţă, propriu femeilor cu bani sau curaj. Desigur, învăţa cu viteză că Whitney avea şi una, şi alta.

– Am zis că pîn-aici. Nu pot să suport bosumflatele.

– Bosumflate?

Întrucît ochii ei se îngustaseră ca două fante, şi rostise cuvintele şuierînd, fu satisfăcut. Dacă o înfuria, îşi ieşea din stare cu atît mai repede.

– Mda. Nu mă-nnebunesc nici după femeile cărora le face gura ca meliţa, dar ar trebui să putem găsi ceva intermediar.

– Să putem găsi? Ce drăguţ, că ai nişte cerinţe aşa de clar definite.

Scoase o ţigară din pachetul pe care Doug îl pusese pe braţul fotoliului, între ei, şi şi-o aprinse, cu un gest de o eroganţă cum Doug nu ştiuse că putea exista vrodată – ceea ce-l amuză cu atît mai mult.

– Înainte să mergem mai departe, lasă-mă să-ţi dau o lecţie, dulceaţă.

Deliberat, şi cu un soi de venin calm, Whitney îi suflă în faţă fumul ţigării.

– Te rog.

Fiindcă ştia să recunoască durerea cînd o vedea Doug îi mai acordă un minut. Apoi, tonul îi deveni sec şi categoric.

– E un joc.

Îi luă ţigara dintre degete şi trase din ea.

– Întotdeauna e un joc, dar tu intri în el ştiind că există şi pedepse.

Whitney îl privi lung.

– Asta consideri tu că e ceea ce i s-a întîmplat lui Juan? O pedeapsă?

– S-a nimerit la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, îi spuse el, reproducînd fără să ştie cuvintele lui Butraîn. Nu putem întoarce timpul, ca să schimbăm ceea ce s-a întîmplat, Whitney. Aşa că mergem înainte.

Whitney își luă paharul de care uitase.

– Asta știi cel mai bine să faci? Să mergi înainte?

– Dacă vrei să cîștigi. Iar cînd trebuie să cîștigi, nu te poți uita prea des în urmă. Nu rezolvi nimic suferind pentru cele întîmplate. Sîntem cu un pas în avans față de Dimitri, poate chiar cu doi. Trebuie să rămînem așa, fiindcă e un joc, dar îl joci pe termen lung. Dacă nu ne menținem avantajul, sîntem morți.

În timp ce vorbea, își puse o mînă peste a ei, nu ca s-o încurajeze, ci pentru a simți cît de stăpînă pe sine era.

– Dacă nu faci față, mai bine gîndește-te să te retragi acum, fiind avem de făcut un drum al dracului de lung.

Whitney nu voia să se retragă. Problema – sau binecuvîntarea – ei era mîndria. Niciodată nu fusese în stare să se dea bătută. Dar el? se întrebă. Pe Douglas Lord ce-l făcea să meargă înainte?

– Tu de ce o faci?

Îi plăcea curiozitatea ei, scînteia. În timp ce se așeza mai bine în fotoliu, era mulțumit că Whitney trecuse peste primul hop.

– Știi, Whitney, e mult mai plăcut să cîștigi potul de la poker cu două perechi, decît cu culoare.

Suflă fumul, zîmbind.

– De-o mie de ori mai plăcut.

Whitney bănui că înțelegea ce voia să spună. Îi studie profilul.

– Îți place ca sorții să-ți fie potrivnici.

– E mai rentabil așa.

Rezemîndu-se de spătar, Whitney închise ochii și tăcu atît de mult timp, încît Doug crezu că ațipise.

– Restaurantul, întrebă ea brusc, într-un tîrziu. Figura aia cum ai făcut-o?

– Care restaurant? replică Doug, fără a se osteni să-și ridice privirea din cartea din care citea despre diferitele triburi din Madagascar.

– În Washington, cînd fugeam prin bucătărie, și a apărut în fața ta uriașul ăla în alb.

– Folosești prima idee care-ți trece prin minte, răspunse el simplu. De obicei, e cea mai bună.

– Nu mă refer numai la ceea ce ai spus. Într-o secundă, le ai transformat din fugar înnebunit în cronicar de restaurante, spunînd cele mai potrivite lucruri.

– Fetițo, cînd e în joc viața ta, te transformi în orice.

Apoi ridică privirea, zîmbind.

– Dacă vrei foarte tare un lucru, nimic nu ți-e inaccesibil. Totul e să te decizi cum vrei să intri, pe poarta din față sau pe ușa servitorilor.

Interesată, Whitney făcu semn că le mai aducă încă un rînd de băutură.

– Adică?

– Uite, să luăm de pildă California. Beverly Hills.

– Nu, mulțumesc.

Fără să-i ia în seamă refuzul, Doug începu să-și amintească.

– Mai întîi, trebuie să te decizi pe care dintre conacele alea pretenţioase îl vrei. Cîteva întrebări discrete, ceva drumuri, şi l-ai luat pe unul în colimator. Acum, te gîndeşti pe unde să intri: prin faţă sau prin spate? Asta s-ar putea să depindă de un capriciu. De obicei, e mult mai uşor să intri prin faţă.

– De ce?

– Fiindcă bogaţii cer referinţe despre servitori, nu despre vizitatori. Ai nevoie de o sumă de pomire, cîteva mii. Te cazezi la *Wilshire Royal* şi închiriezi un Mercedes, laşi să-ţi scape cîteva nume – ale unor oameni care sînt plecaţi din oraş. O dată ce ai reuşit să intri la prima petrecere, te-ai aranjat.

Cu un oftat, bău din pahar.

– Mamă, ce le place să-şi poarte conturile bancare atîrnate la gît, alora din Hills.

– Iar tu intri şi le culegi?

– Mai mult sau mai puţin. Partea cea mai grea e să nu te lăcomeşti – şi să ştii cine poartă pietre, şi cine sticlă colorată. În California mulţi umblă cu gogoşi. În esenţă, trebuie doar să fii un bun imitator. Bogaţii sînt mai mult fiinţe ale obişnuinţei decît ale imaginaţiei.

– Mulţumesc.

– Te îmbraci cum trebuie, ai grijă să fii văzut în toate locurile potrivite – cu cîteva dintre persoanele potrivite – şi nimeni n-o să-ţi pună la îndoială pedigreeul. Ultima dată cînd am folosit tehnica asta, m-am cazat la *Wilshire* cu trei

mii de dolari, şi am plecat cu treizeci de bătrîne. Îmi place la nebunie California.

– Îmi faci impresia că n-ai să te poţi întoarce acolo prea curînd.

– Dar m-am şi întors acolo. Mi-am vopsit părul, mi-am lăsat o mustăcioară, şi am umblat îmbrăcat în blugi. Am curăţat de uscături trandafirii lui Cassie Lawrence.

– Cassie Lawrence? Piranha aia profesionistă care se dă drept patroană a artelor?

Era o descriere perfectă.

– V-aţi cunoscut?

– Din nefericire. Cît ai luat de la ea?

Tonul ei dădea de înţeles că s-ar fi bucurat să afle că plecase cu buzunarele pline. Preferă să nu-i spună că fusese o joacă să cureţe interiorul, fiindcă lui Cassie îi plăcuse să-l vadă cum îi taia azaleele în bustul gol. Efectiv, îl halise de viu, în pat. El, în schimb, îi săltase un colier cu rubine şi o pereche de cercei cu diamante mari cît două mingi de ping-pong.

– Destul, îi răspunse el după un timp. Înţeleg că n-o placi.

– N-are pic de clasă, spuse Whitney pe tonul simplu al unei femei care avea. Te-ai culcat cu ea?

Doug se înecă, apoi îşi puse paharul jos, cu grijă.

– Nu cred că...'

– Deci, te-ai culcat.

Puţin cam dezamăgită, Whitney îl privi lung.

– Mă mir că n-am văzut cicatricele.

Îl mai studie o clipă, tăcută, gînditoare.

– Nu ţi se pare înjositoare treaba asta?

Ar fi putut s-o sugrume fără să clipească. Într-adevăr, existaseră destule victime cu care se culcase, şi-i făcuse plăcere – mai mult, avusese grijă ca şi victima să se simtă cît mai bine. Ce era cinstit era cinstit. Dar, de regulă, folosirea sexului ca instrument îl dezgusta.

– O slujbă e o slujbă, spuse el scurt. Să nu-mi spui că nu te-ai culcat niciodată cu vreun client.

Whitney înălţă o sprînceană, aşa cum numai o femeie amuzată putea s-o facă.

– Mă culc cu cine am eu chef, îi spuse ea, pe un ton care sugera că-şi alegea foarte scrupulos partenerii.

– Nu toţi ne-am născut cu posibilitatea de a alege.

Şi, deschizînd din nou cartea, îşi înfipse nasul în ea şi rămase tăcut.

* * *

În timp ce avionul îşi începea coborîrea spre aeroport, îşi ridicară spătarele fotoliilor, zîmbindu-şi unul altuia, în timp ce făceau tot felul de calcule în minte.

După ce-şi luară bagajele şi trecură prin vamă, Whitney era mai mult decît pregătită să se întindă la orizontală, într-un pat omenesc.

– *Hotel de Crillon*, îi spuse Doug şoferului de taxi, iar Whitney oftă.

– Te rog să mă scuzi că m-am îndoit vreodată de gusturile tale.

– Dulceaţă, problema mea a fost întotdeauna gustul de douăzeci şi patru de carate.

Îi netezi capetele şuviţelor de păr, cu un gest mai mult reflex decît intenţionat.

– Pari obosită.

– Ultimele patruzeci şi opt de ore n-au fost prea odihnitoare. Nu că m-aş plînge, adăugă ea. Dar va fi o senzaţie minunată să stau întinsă, opt ore de-acum încolo.

Doug nu făcu decît să mormăie, în timp ce privea privelştile Parisului trecînd prin dreptul ferestrei. Dimitri nu putea fi prea departe în urmă. Reţeaua lui de informaţii era întru totul la fel de extensivă ca a Interpolului. Doug nu putea decît să spere că cele cîteva momeli pe care le aruncase aveau să încetinească îndeajuns urmărirea.

În timp ce el stătea pe gînduri, Whitney legă o conversaţie cu şoferul. Întrcît vorbeau în franceză, Doug nu-i putea înţelege, dar prinse tonul – prietenos, dezinvolt, chiar cu o undă de flirt. Ciudat, reflectă el. Majoritatea femeilor pe care le ştia să fi crescut cu portofolii nu-i vedeau niciodată cu adevărat pe oamenii care le serveau. Era unul dintre motivele pentru care-i fusese atît de uşor să fure de la ele. Bogaţii erau singuratici, dar, indiferent cît de des o tot repetau cei mai puţin înzestraţi, nu erau nefericiţi. Doug îşi

croise drum prin cercurile lor destul de des ca să știe că banii puteau aduce fericire. Atîta doar că de la an la an aceasta se tot scumpea, puțin cîte puțin.

– Ce omuleț drăguț, remarcă Whitney, coborînd pe bordură. A zis că de cinci ani în taxiul lui n-a mai stat o femeie așa de frumoasă ca mine.

Doug o privi cum îi dădea niște bani portarului, înainte de a intra în hotel.

– Și a cîștigat un bacșiș gras, pun pariu, mormăi el; după cum tot arunca Whitney cu banii în dreapta și-n stînga, aveau să rămînă falițI din nou încă înainte de-a ateriza în Madagascar.

– Nu mai fi așa de zgîrcit, Douglas.

Fără să-i ia în seamă cuvintele, o prinse de braț.

– Citești franceza la fel de bine pe cît o vorbești?

– Ai nevoie de ajutor la citirea listei de bucate? începu ea, apoi se opri. *Tu ne parles la Français, mon cher?*

În timp ce Doug o privea în tăcere, zîmbi.

– Fascinant. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte că nu totul era tradus.

– *Ah, Mademoiselle MacAllister!*

– Georges! îi zîmbi ea recepționerului. N-am putut sta plecată prea mult.

Ochii lui se luminară din nou, cînd îl zări pe Doug peste umărul ei.

– *Monsieur Lord.* Ce surpriză!

– George, îl salută Doug, privind doar o clipă spre ochii speculativi ai lui Whitney. Domnișoara MacAllister și cu mine călătorim împreună. Sper că ai un apartament liber.

În capul lui Georges începu imediat să înflorească romantismul. Dacă nu avea un apartament liber, ar fi fost în stare să evacueze unul, chiar în acel moment.

– Dar desigur, desigur. Și tatăl dumneavoastră mademoiselle, e bine?

– Foarte bine, mulțumesc, Georges.

– Charles o să vă ia bagajele. Vă doresc ședere plăcută.

Whitney vîrî cheia în buzunar fără să-i arunce nici o privire. Știa că paturile de la *Crillon* erau moi și seducătoare. O baie fierbinte, puțin caviar de la room service, și un pat. Iar a doua zi dimineața, urma să petreacă o oră, două, în salonul cosmetic, înainte de a porni în ultima etapă a călătoriei.

– Înțeleg că ai mai stat aici, remarcă ea, în timp ce se rezema de peretele liftului.

– Din cînd în cînd.

– E un loc profitabil, presupun.

Doug se mulțumi să-i zîmbească.

– Serviciul e excelent.

– – Hmm...

Da, și-l putea imagina acolo, sorbind șampanie și rontăind tartine cu pîté. La fel cum putea și să-l vadă alergînd pe aleile din Washington D.C.

– Ce noroc, că nu ne-am mai întîlnit niciodată aici.

Cînd uşile se deschiseră, Whitney ieşi prima din lift. Doug o luă de braţ şi o conduse spre stînga.

– Cred că ambianţa e destul de importantă, în meseria ta, adăugă ea.

Doug o atinse cu degetul mare în adîncitura interioară a cotului.

– Am gustul lucrurilor de valoare.

Zîmbetul ei dezinvolt îi dădu de înţeles că n-avea s-o guste pînă nu considera ea că era gata.

Apartamentul era la înălţimea aşteptărilor. Whitney îl lăsă pe liftier să-şi facă de lucru cîteva momente, apoi îl expedie, cu un bacşiş.

– Deci...

Se aşeză pe canapea şi-şi aruncă pantofii din picioare.

– Mîine la cît plecăm?

În loc să-i răspundă, Doug scoase o cămaşă din valiză, o făcu ghem, apoi o aruncă pe un scaun. Sub ochii ei, începu să scoată şi alte articole diverse de îmbrăcăminte, împrăştiindu-le peste tot prin apartament.

– Camerele de hotel sînt aşa de impersonale, pînă nu-ţi răspîndeşti lucrurile peste tot – nu-i aşa?

Doug mormăi ceva şi trînti nişte şosete pe covor. Abia cînd se întoarse şi spre valizele ei, Whitney avu prima obiecţie.

– O clipă...

– Jumătate din joc constă în iluzie, îi spuse el, azvîrlind o pereche de pantofi italieneşti cu tocuri înalte într-un colţ. Vreau să creadă că locuim aici.

Whitney îi smulse din mîini o bluză de mătase.

– Păi aici şi locuim.

– Fals. Agaţă-ţi cîteva lucruri în debara, pînă fac eu deranj la baie.

Rămasă cu bluza în mîini, Whitney o azvîrli pe jos şi-l urmă.

– Ce vrei să spui?

– Cînd gorilele lui Dimitri vor ajunge aici, vreau să creadă că mai sîntem pe-aproape. S-ar putea să cîştigăm doar cîteva ore, dar vor fi de ajuns.

Începu să parcurgă sistematic baia mare şi elegantă, despachetînd săpunurile şi răvăşind prosoapele.

– Adu-ţi nişte smacuri d-alea de faţă. O să lăsăm şi vreo două flacoane.

– Nici nu mă gîndesc. Ce naiba am să fac fără ele?

– Nu mergem la bal, dulceaţă.

Intră în dormitor şi răvăşi aşternutul.

– Am să fac şi un pat, mormăi el. Oricum n-or să creadă că nu ne-am culcat împreună.

– Îţi căptuşeşti orgoliul, sau îl izolezi pe-al meu?

Doug îşi scoase o ţigară, o aprinse şi suflă fumul, fără a-şi lua ochii de la ea. O clipă, doar o clipă, Whitney se întrebă de ce era capabil. Şi dacă, la urma urmei, nu i-ar fi plăcut,

totuşi. Fără o vorbă, Doug reveni în camera alăturată şi începu să-i răscolească prin bagaje.

– Hai, mă Doug, ce naiba! Alea-s lucrurile mele.

– O să ţi le iei înapoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Înhăţînd o mînă de cosmeticale la întîmplare, porni cu ele spre baie.

– Crema aia hidratantă m-a costat şaizeci şi cinci de dolari flaconul!

– Asta? privi el eticheta, curios. Şi eu, care te credeam o femeie practică...

– Fără ea, nu plec din camera asta.

– Okay.

I-o aruncă înapoi, iar pe celelalte le deşertă pe placa de marmură din baie.

– Aşa merge.

În timp ce trecea iar prin apartament, stinse ţigara fumată pe jumătate şi-şi aprinse alta.

– Avem destule, conchise el, lăsîndu-se pe vine lîngă valiza lui Whitney, din care ridică o pereche de chiloţi bikini transparenţi. Te încap âştia? o întrebă, privind-o prin ei ca printr-un geam.

Whitney rezistă imboldului de a i-i smulge din mînă – nu-i fu greu deloc. Mai greu îi era să-şi controleze golul din stomac, pe care-l simţea în timp ce vedea degetele lui Doug atingînd materialul.

– Cînd te saturi să te joci cu lenjeria mea intimă, poate-mi spui şi mie ce se întîmplă.

– Ne ocupăm camera.

După un moment, Doug aruncă fişiuţa de dantelă înapoi în geanta ei.

– Pe urmă, coborîm cu ascensorul de serviciu şi plecăm înapoi la aeroport. Avionul nostru decolează într-o oră.

– Şi de ce nu mi-ai spus pînă acum?

Doug îi închise valiza.

– N-a venit vorba.

– Înţeleg.

Whitney începu să se plimbe prin apartament, încercînd să se calmeze.

– Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Nu ştiu cum ai lucrat înainte, şi nici nu e important. Dar de data asta...

Se răsuci cu faţa spre el.

– De data asta, ai o parteneră. Toate micile planuri pe care le ai în cap mă implică şi pe mine.

– Dacă nu-ţi place modul meu de lucru, poţi să ieşi din combinaţie în clipa asta.

– Îmi eşti dator.

Cînd Doug vru să obiecteze, Whitney făcu un pas spre el, scoţîndu-şi carnetul din poşetă.

– Vrei să-ţi citesc lista?

– Mă aia în ea de listă. Cînd aleargă gorilele alea după mine să mi-o tragă, numai de contabilitate nu-mi arde.

– Ai face bine să-ţi ardă.

Fără să-şi piardă calmul, Whitney îşi puse carneţelul la loc în poşetă.

– Dacă nu mă aveai pe mine, acum ai fi alergat după comori cu buzunarele goale.

– Dulceață, încă două ore în hotelul ăsta, și-o să am destui bani ca să mă duc oriunde am chef.

Whitney nu se îndoia, dar continuă să-i susțină privirea.

– Numai că nu ai timp să te joci de-a hoțul prin camere și-o știm amîndoi foarte bine. Sîntem parteneri și parteneri rămînem, Douglas, altfel ai să-ți iei zborul spre Madagascar cu unspe dolari în buzunar.

Lua-o-ar dracu' s-o ia că mai știa și cîți bani avea la el aproape pînă la ultimul penny! Își stinse țigara, apoi își luă geanta.

– Avem de prins un avion. Dragă parteneră.

Zîmbetul ei se ivi încet pe buze, cu o asemenea satisfacție încît lui Doug îi veni să rîdă. Whitney își puse pantofii în picioare și-și luă o geantă de voiaj.

– Ia și valiza aia, vrei?

Înainte ca Doug s-apuce s-o înjure, porni spre ușă.

– Nu mi-aș fi dorit decît s-am timp și pentru o baie.

După ușurința cu care folosiră liftul de serviciu și ieșiră din hotel, Whitney deduse că Doug se mai retrăsese pe-acolo. Se hotărî să-i scrie lui Georges în cîteva zile, cu rugămintea de a-i păstra lucrurile pînă cînd putea veni să le ia. Încă nu avusese ocazia să probeze, măcar, bluza aceea – iar culoarea părea să-i vină foarte bine.

Una peste alta, totul i se părea o mare pierdere de vreme, dar era dispusă să-i facă hatîrul lui Doug, pentru moment.

și a plus, cu starea pe care o avea el, avea să le fie mult mai bine într-un avion, decît în același apartament de hotel. Iar Whitney își dorea puțin timp de gîndire.

Oricum, nici ea nu era prea bine dispusă cînd ajunseră la aeroport. Ideea de a trece iar prin vamă și a se urca într-un alt avion o scotea din minți.

– Cred că ne-am fi putut caza la un hotel de categoria a doua, ca să prindem și cîteva ore de somn.

Își dădu din nou părul la spate, cu gîndul la baie. O baie fierbinte, parfumată, cu aburi.

– Încep să cred că ești paranoid în legătură cu acest Dimitri. Te porți de parcă ar fi atotputernic.

– Se zice că e.

Whitney se opri, întorcîndu-se spre el. Tonul pe care o spusese, ca și cum ar fi și crezut-o pe jumătate, îi făcuse carnea să se zgîrcească pe trup.

– Nu fi ridicol.

– Prudent.

Pornind din nou, Doug începu să scruteze din mers terminalul.

– E mai bine să ocolești scara, decît să treci pe sub ea.

– După cum vorbești despre el, îmi dai impresia că nici măcar n-ar fi uman.

– E din carne și oase, murmură Doug, dar asta nu-l face să fie uman.

Fiorul îi străbătu din nou pielea. Întorcînd capul spre Doug, se ciocni de alt pasager şi-şi scăpă geanta. Bosumflînd o înjurătură, se aplecă să şi-o ridice.

– Ascultă, Doug, nimeni n-ar fi putut să ne ajunga deja din urmă.

– Rahat.

Apucînd-o de braţ, Doug o trase smuncit într-un magazin de suveniruri. Încă un brînci, şi Whitney se pomeni îngropată pînă la ochi în tricouri.

– Dacă voiai un suvenir...

– Taci şi te uită, scumpo. Poţi să te scuzi mai tîrziu.

Ţinînd-o cu o mînă de ceafă, îi întoarse capul spre stînga. După un moment, Whitney îl recunoscu pe bărbatul înalt şi brunet, cu mustaţă şi un mic pansament alb pe obraz, care-i urmărise în Washington. Nu avea nevoie să i se spună că cei doi ce-l însoţeau îi aparţineau lui Dimitri. Iar el, Dimitri, unde era? Se pomeni lăsîndu-se şi mai jos, între tricouri, şi înghiţind în sec.

– Ăla-i...

– Remo, mormăi Doug. Sînt mai rapizi decît îi crezusem în stare.

Îşi frecă gura cu o mînă, înjurînd. Nu-i plăcea senzaţia că plasa se lărgea după cum voia Dimitri. Dacă el şi Whitney ar mai fi mers încă zece metri, nimereau drept în braţele lui Remo. Un rol esenţial îi revenea norocului, îşi reaminti el. Partea asta-i plăcea cel mai mult.

– Vor avea nevoie de ceva timp, ca să ne dea de urmă la hotel. Pe urmă, vor sta să ne aştepte.

Zîmbi puţin, dînd din cap.

– Da, da – au să ne aştepte.

– Cum se poate? întrebă Whitney. Pentru numele lui Dumnezeu, cum au putut ajunge aici deja?

– Cînd ai de-a face cu Dimitri, nu mai întrebi „cum". Te uiţi peste umăr, şi gata.

– Ar avea nevoie de un glob de cristal.

– Politica, replică Doug. Mai ţii minte ce ţi-a spus bărbatu' tău despre relaţii? Dacă ai pe cineva la C.I.A. şi dai un telefon, apeşi doar un buton, şi poţi să-i cazi cuiva în cîrcă fără să te mişti din fotoliu. Un telefon la agenţie, la ambasadă, la imigrări, şi Dimitri ne-a aflat datele din paşapoarte şi vize încă înainte să se fi uscat cerneala.

Whitney îşi umezi buzele şi încercă să-şi imagineze că nu i se uscase gîtlejul.

– Atunci, ştie unde ne ducem.

– Poţi să fii sigură. Nu avem altceva de făcut decît să rămînem mereu cu un pas înaintea lui. Doar cu unul.

Cînd îşi dădu seama cît de tare îi bătea inima, Whitney oftă uşor. Emoţia îi revenise. Dacă-i acorda cîteva minute, avea să înăbuşe teama.

– Se pare că ştii ce faci, totuşi...

Cînd Doug întoarse capul spre ea, privind-o încruntat, îl sărută scurt, prietenos.

– Ești mai isteț decît pari, Lord. Hai să mergem în Madagascar.

Înainte de a apuca să se ridice, Doug îi prinse bărbia în mînă.

– O să terminăm acolo treaba asta.

Degetele i se strînseră o clipă – dar o clipă era de ajuns.

– Pe toată.

Whitney îi înfruntă privirea. Merseseră prea departe ca să mai dea înapoi.

– Poate, spuse ea. Dar mai întîi trebuie să ajungem acolo. Ce-ar fi să luăm odată avionul?

* * *

Remo ridică o fîșiuță de voal mătăsos pe care Whitney ar fi numit-o cămașă de noapte. O făcu ghem în pumn. Pînă a doua zi dimineața, avea să pună mîna pe Lord și pe femeie. De data asta, n-aveau să-i mai scape printre degete, făcîndu-l de rîs. Cînd Doug Lord revenea pe ușă, avea să se-aleagă cu un glonte între ochi. Iar femeia... De femeie urma să se ocupe el. De data asta...

Încet, sfîșie cămașa de noapte pe toată lungimea. Materialul se rupse fără un foșnet măcar. Cînd sună telefonul, întoarse capul , făcîndu-i semn celuilalt om să treacă lîngă ușă. Apucînd receptorul între vîrful degetului arătător și al celui mare, Remo îl ridică la ureche. La auzul glasului, glandele sudoripare i se deschiseră.

– Iar ți-au scăpat, Remo.

– Domnule Dmitri.

Îl văzu pe celălalt om uitîndu-se la el, și se întoarse cu spatele. În nici o situație nu era indicat să lași să ți se observe frica.

– I-am găsit. Imediat ce se întorc, o să...

– Nu se mai întorc.

Cu un oftat prelung și lin, Dimitri suflă fumul de țigară.

– Au fost văzuți la aeroport, Remo, chiar sub nasul tău. Destinația este Antananarivo. Te așteaptă biletele. Să nu întîrzii.

clocotea în oraşe. Şi totuşi, ceea ce vedea era pașnic: [illegible] dar nu leneş. Poate că așa se întîmpla doar în zorii zilei, [illegible] poate era o stare inerentă.

La nivelul solului plutea o pîclă subţire, dar Whitney simţea temperatura crescînd aproape grad cu grad. Casele îi dădeau impresia că erau îngrămădite unele peste altele, avînd deasupra alte case, toate trandafirii şi violacee în lumina dimineţii. Arăta ca într-o poveste: dulce şi pu[illegible] tocit pe de margini.

Oraşul se întindea numai peste coline, atît de numeroase şi abrupte încît fuseseră săpate trepte în pămînt şi stînci pentru a putea fi parcurse. În depărtare se vedea lacul sfînt Anosy, cu suprafaţa încremenită şi albastră ca oţelul, între copacii jacaranda. Asemenea multor alte oraşe, Antananarivo conţinea clădiri moderne, blocuri de apartamente, hoteluri, un spital, dar printre ele se vedeau presărate aceleaşi acoperişuri de stuf. La o zvîrlitură de băţ începeau orezăriile şi micile ferme. Dacă se uita spre cea mai înaltă colină, vedea palatele, strălucitoare în lumină zorilor, opulente, arogante, anacronice. Auzea sunetul unei maşini de pe bulevardul larg de jos.

Va să zică, se afla acolo, reflectă ea, întinzîndu-se şi inspirînd aerul răcoros. Zborul fusese lung şi obositor, dar îi dăduse timp să se acomodeze cu cele întîmplate şi să ia cîteva decizii. Acum ajunsese la mii de mile distanţă de New York, iar aventura era a ei.

Capitolul 4

Whitney deschise obloanele de lemn de la fereastră şi se uită lung la Antananarivo. Nu-i amintea de Africa, aşa cum îl aşteptase. Petrecuse cîndva două săptămîni în Kenya şi-şi amintea mirosul îmbătător de dimineaţă al cărnii fripte pe grătare în aer liber, senzaţia de căldură apăsătoare şi aerul cosmopolitan. Africa se afla doar la doi paşi, peste strîmtoare, dar Whitney nu vedea de la fereastră nimic care să-i amintească de ea.

Şi nu găsea nici fiorul insular tipic. Nu simţea veselia leneşă pe care o asociase întotdeauna cu insulele şi locuitorii lor. Ceea ce simţea, deşi încă nu era sigură de ce, era că ajunsese într-o ţară complet unică în felul ei.

Aceasta era capitala Madagascarului, inima ţării, un oraş al pieţelor în aer liber şi al căruţelor trase manual, toate coexistînd în deplină armonie şi haos total, alături de edificiile administrative înalte şi maşinile moderne lucioase. Era un oraş, aşa că se aşteptase la obişnuitul tumult care

– Room service! anunță Doug, intrînd vesel, cu o tavă. Cafea și chifle. Hai, repede, c-avem treabă!

Whitney își trase pe ea o bluză de culoarea zmeurei pasate.

– Ce treabă?

– Am consultat mersul trenurilor, răspunse Doug, în timp ce se așeza într-un fotoliu, cu picioarele pe masă, mușcînd dintr-o chiflă. Putem porni spre apus la douăsprezece și-un sfert. Pînă atunci, trebuie să facem niște cumpărături.

– Ca de pildă? se interesă Whitney, punîndu-și ceașca de cafea pe scrin.

– Rucsacuri, răspunse el, în timp ce privea cum se înalță soarele deasupra orașului, afară. N-am de gînd să mă car prin pădure cu sarsanalele alea de piele în mîini. O să mai avem nevoie și de un cort – unul din-astea noi și subțiri, care nu ocupă spațiu împăturite.

Whitney sorbi o înghițitură de cafea, în timp ce-și lua peria de cap. Era o cafea tare, preparată în stil european, și groasă ca mîlul.

– Da' hotelurile ce au?

Cu un zîmbet scurt, ironic, Doug îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic. Părul ei arăta ca o cascadă de aur în lumina dimineții. Îi îngreuna înghițitul. Ridicîndu-se, se duse la fereastră, ca să stea cu spatele spre ea.

– Vom folosi transporturile în comun cînd le vom considera sigure, apoi vom merge pe ușa din spate. N-am chef să fac tamtam, mormăi el. Dimitri n-o să se dea bătut.

Whitney se gîndi la cele întîmplate la Paris.

– M-ai convins.

– Cu cît folosim mai puțin drumurile publice și orașele, cu atît scad șansele să ne miroasă urma.

– Mi se pare logic.

Whitney își termină de împletit părul într-o coadă căreia îi lega capătul cu un elastic.

– Îmi spui și mie unde mergem?

– Vom lua trenul pînă la Tamatave.

Se întoarse spre ea, zîmbind. Luminat de soare din spate, arăta mai mult ca un cavaler decît ca un hoț. Părul îi cădea pe guler, închis la culoare, puțin cam răvășit, iar în ochi i se zărea o lucire aventuroasă.

– Iar de acolo, o vom lua spre nord.

– Și cînd am să văd și eu ce ne duce în nord?

– Nu e nevoie. Am văzut eu.

Dar calcula deja cum s-o facă să-i traducă doar anumite fragmente, fără a-i pune la dispoziție întregul.

Încet, Whitney se bătu cu peria în palmă. Se întreba peste cît timp avea să poată traduce unele dintre hîrtii, păstrînd și pentru sine cîteva informații.

– Doug, ai cumpăra vreodată blana ursului din pădure?

– Dacă mi-ar plăcea șansele.

Zîmbind cu jumătate de gură, Whitney clătină din cap.

– Nici nu mă mir că ești falit. Trebuie să înveți să fii mai econom.

– Sînt sigur că mi-ai putea da și tu cîteva lecții.

– Hîrtiile, Douglas.

Din nou le avea lipite pe piept. Primul lucru pe care avea să-l facă era să-şi cumpere un rucsac unde să fie în siguranţă. Adezivul îi julise pielea pînă la carne.

– Mai tîrziu.

Cînd o văzu deschizînd gura să vorbească din nou, ridică o mînă.

– Am la mine vreo două cărţi care s-ar putea să-ţi placă. Avem mult de mers, şi timp cît cuprinde. Vom vorbi despre toate. Ai încredere-n mine, da?

Whitney aşteptă un moment, privindu-l. Încredere? Nu, în nici un caz nu era atît de necugetată. Dar, atîta vreme cît ea ţinea băierile pungii, formau o echipă. Satisfăcută, îşi agăţă cureaua poşetei pe umăr şi-i întinse mîna.

– Okay, hai să mergem la cumpărături.

Doug o conduse la parter, ţinînd-o cu un braţ pe după umeri, amical.

– Şi, cum ai dormit?

– De minune.

În drum prin hol, culese dintr-o vază un mic boboc mov şi i-l puse după ureche. O pasiflora – i se potrivea, cu mireasma ei puternică şi dulce, ca a oricărei flori tropicale.

– Păcat că n-avem prea mult timp pentru turism, spuse el. Palatul Reginei merită să fie văzut.

– Îţi place opulenţa?

– Sigur. Întotdeauna am fost de părere că merită să trăieşti pe picior mai măricel.

Whitney rîse, clătinînd din cap.

– Eu prefer un pat de puf în locul unuia de aur.

– „Cunoaşterea-i putere, zice-se. La fel credeam şi eu, dar ştiu acum, că era vorba despre bani."

Oprindu-se în loc, Whitney îl privi lung. Ce fel de hoţ era acela care cita din Byron?

– Continui să mă surprinzi.

– Dacă citeşti, e inevitabil să reţii cîte ceva.

Ridicînd din umeri, Doug se hotărî să aducă iar vorba de considerentele practice.

– Whitney, ne-am înţeles să împărţim egal comoara.

– După ce-mi plăteşti tot ce-mi datorezi.

Auzind-o, scrîşni din dinţi.

– Corect. Dacă tot sîntem parteneri, mi se pare că ar trebui să împărţim egal şi banii pe care-i avem asupra noastră.

Cu un zîmbet amabil, Whitney întoarse capul spre el.

– Aşa ţi se pare?

– Doar din motive practice. Dacă ne separăm...

– Nici o şansă.

Zîmbetul îi rămase la fel de plăcut, în timp ce-şi strîngea şi mai tare mîna pe poşetă.

– Am să rămîn nedesprinsă de tine ca un apendice, pînă se termină totul, Douglas. S-ar putea ca oamenii să creadă chiar să sîntem îndrăgostiţi.

Fără a încetini pasul, Doug schimbă tactica:

– E şi o chestiune de încredere.

– A cui?

– A ta, dulceață. În fond, dacă sîntem parteneri, trebuie să avem încredere unul în altul.

– Dar am încredere în tine, replică ea, cuprinzîndu-l amical cu brațul pe după mijloc. Atîta vreme cît eu țin registrele contabile – dulceață!

Doug își îngustă ochii. Avea clasă, da, dar nu numai atît, își spuse el înverșunat.

– Okay, atunci, ce-ai zice de un avans?

– Mută-ți gîndul.

Fiindcă ideea de a o sugruma devenea tot mai tentantă, Doug se îndepărtă cu un pas de ea, pentru a o măsura cu privirea.

– Dă-mi un singur motiv pentru care trebuie să ții tu toți banii.

– Ești dispus să-i iei tu, în schimbul hîrtiilor?

Înfuriat, se răsuci în loc, privind spre peretele văruit al casei din spatele lui. În curtea prăfuită de alături, florile și viețele se încurcau de-a valma. Mirosea a mic dejun și a fructe prea pîrguite.

– Ascultă, fir-ar să fie, am opt dolari în buzunar...

Dacă ar fi avut mult mai mulți, reflectă ea, ar fi lăsat-o de izbeliște fără să stea o clipă pe gînduri.

– Restul de la cei douăzeci pe care ți i-am dat la Washington.

Frustrat, Doug porni în jos pe o scară abruptă.

– Ai o minte ca de contabil.

– Mulțumesc.

Ținîndu-se de balustrada aspră de lemn, Whitney se întrebă dacă nu cumva exista și altă cale de a coborî. Își puse mîna streașină la ochi și privi în jos.

– O, ia te uită, ce-i ăla, un bazar?

Și, grăbind pasul, îl trase pe Doug după ea.

– Piața de vineri, bombăni el. Zoma. Și ți-am spus să vii ghidul...

– Mie-mi spui? Hai să aruncăm o privire.

Doug o urmă, fiindcă era mai ușor, și poate chiar mai ieftin, să cumpere unele dintre lucruri de la piață, decît din magazine. Mai aveau timp pînă la plecarea trenului, își spuse el, uitîndu-se la ceas. De ce să nu-și facă cumpărăturile cu plăcere?

Piața era plină de construcții cu acoperiș de stuf și tarabe de lemn sub umbrele mari albe. Peste tot erau etalate haine, materiale, pietre prețioase, pentru cumpărătorii serioși sau cei veniți doar să se plimbe. Whitney, oricînd o cumpărătoare serioasă, identifică imediat un amestec de calitate și nimicuri. Dar nu era un bîlci, era un centru comercial serios. Piața era organizată, aglomerată, plină de sunete și mirosuri. Care trase de boi și mînate de bărbați în alb erau pline de zarzavaturi și pui. Animalele mugeau, fornăiau și cotcodăceau pe diverse tonuri, toate nemulțumite, peste zumzăitul muștelor. Cîțiva cîini dădeau și ei tîrcoale, adulmecînd, și erau fie alungați, fie ignorați.

Mirosea a pene, mirodenii și transpirație de animale. Într-adevăr, drumurile erau pavate, se auzeau zgomotele

traficului, și nu departe ferestrele unui hotel de cate[gorie] întîi străluceau în soare. Pe o pătură aspră erau exp[use] ametiste și granate care luceau mat în lumina dimi[nea]. Whitney întinse mîna, vrînd doar să le atingă, cînd Doug [o] trase spre o tarabă unde erau expuși niște mocasini soli[zi] piele.

– O s-avem timp destul pentru farafastîcuri, îi spuse [el] arătînd spre pantofi. Vei avea nevoie de niște încălțări [mai] practice decît curelușele astea de piele pe care le ai [în] picioare.

Ridicînd din umeri, Whitney își alese o pereche [de] mocasini, apoi luă și un coș împletit de mînă, începînd instinctiv să se tocmească pentru el într-o franceză impe[cabilă].

Fu nevoit s-o admire. Era o negociatoare înnăscută. Mai mult, îi plăcea felul cum se distra tîrguindu-se pentru prețul unui flecușteț. Avea sentimentul că ar fi fost dezamăgită dacă-l cumpăra prea repede, sau dacă prețul ar fi scăzut prea dramatic. Dacă tot trebuia s-o suporte, se hotărî să adopte o poziție filosofică și să profite la maximum de asocierea lor. Pentru moment.

– Și acum, că l-ai luat, cine-o să-l ducă? întrebă el.

– O să-l lăsăm cu bagajele. Vom avea nevoie de mîncare, nu? Presupun că ai de gînd să mai și mîncăm în expediția asta.

Cu o privire poznașă, luă un mango și i-l ridică sub nas.

Rîzînd, Doug alese altul, apoi le puse pe amîndouă în [coș].

– Numai să nu te ambalezi prea mult.

Whitney porni printre tarabe, tîrgindu-se mai departe și [admirîndu]-și cu grijă francii. Atinse cu degetul un colier de [aur], analizîndu-l la fel de atentă ca pe o salbă de dia[mante] la *Cartier's*.

– Să ne grăbim, puișor.

Doug simțea între omoplați o mîncărime care devenea [tot] mai sîcîitoare. Cînd se uită peste umăr pentru a treia [oară], știu că era timpul să întindă pasul.

– Azi mai avem multe de făcut.

Whitney mai puse în coș cîteva fructe, pe lîngă legume [și] o pungă de orez. Chiar dacă urma să doarmă în cort, [avea] de gînd să facă foamea.

Doug se întreba dacă știa cît de vizibil contrasta cu negustorii oacheși și femeile localnice. Avea un aer de clasă inconfundabil, chiar și în timp ce se tocmea pentru ardei sau smochine. Nu era stilul lui, dar greu ar fi putut s-o uite.

Prădă unui impuls neașteptat, luă o lamba de bumbac și i-o drapă pe cap. Cînd Whitney se întoarse spre el, rîzînd, arăta atît de frumoasă încît lui Doug i se tăie respirația. Simțindu-i fața sub mîini, uită pur și simplu că nu era stilul lui.

Whitney îi văzu schimbarea din ochi, simți încordarea bruscă a degetelor. Inima ei începu să bată mai insistent. Nu se întrebase ea cum ar fi fost Doug ca amant? Nu se întreba și acum, cînd îl simțea palpitînd de dorință? Hoț, filosof,

oportunist, erou? Orice-ar fi fost, viața ei se împletise cu a lui, și cale de întoarcere nu mai exista.

– Mai bine termină cumpărăturile, spuse el, pe un ton destul de calm. Trebuie să ne îngrijim de proviziile pentru expediție.

Whitney expiră încet, purificator, reamintindu-și că Doug îi datora deja șapte mii de dolari. N-ar fi stricat să țină minte.

– În regulă.

Totuși, cumpără lambaua, spunînd-și că era doar un suvenir.

* * *

Pe la amiază, așteptau trenul, amîndoi avînd echipamentele și proviziile împachetate cu grijă în rucsacuri. Cu șalul drapat peste umeri, Whitney nota atentă în carnețel ultimele sume cheltuite. Arăta calmă și stăpînă pe sine, în timp ce cămașa lui Doug începea deja să se lipească de piele, între umeri.

– Ai de gînd să termini cu socotelile alea? o întrebă el, luînd-o de braț. Ești mai rău ca afurisiții de inspectori de la finanțe.

– Adăugam doar prețul biletului tău de tren, dragă partenere.

– Iisuse. Cînd vom obține ceea ce căutăm, ai să te-afunzi pînă la genunchi în aur, iar acum îți faci griji pentru cîțiva franci amărîți.

– Curios, cum se adună, nu-i așa?

Cu un zîmbet, Whitney își puse carnețelul în poșetă, chiar în timp ce trenul oprea în fața lor.

– Următoarea escală: Tamatave.

Tocmai cînd Doug se urcă în vagon, pe urmele ei, de cealaltă parte a peronului opri o mașină.

– Uite-i.

Cu falcile strînse, Remo își vîrî mîna sub haină, pe patul pistolului. Degetele celeilalte mîini îi atinseră bandajul de pe față. Acum avea o răfuială personală cu Lord – și avea să fie o plăcere.

O mînă mică, avînd doar un ciot în locul degetului mic, îi apucă brațul ca într-o cătușă de oțel. Manșeta era tot albă, dar de astă dată avea butoni ovali de aur ciocănit. Mîna delicată, de o stranie eleganță, în pofida infirmității, făcu mușchii din brațul lui Remo să trepideze.

– Te-ai lăsat păcălit de el, data trecută.

Vocea era calmă și foarte lină. O voce de poet.

– De data asta, e mort.

Se auzi un chicotit binevoitor, urmat de un fuior de fum aromat, de tutun franțuzesc scump. Remo nu prezentă nici o scuză, nici nu se relaxă. Toanele lui Dimitri puteau fi înșelătoare, iar Remo îl mai auzise rîzînd și înainte. Îi auzise același rîs blajin și amabil, în timp ce ardea tălpile unei victime cu flacăra albastră a unei brichete cu monogramă. Nu-și mișcă brațul, și nici gura nu și-o deschise.

– Lord e mort de cînd m-a jefuit.

În glasul lui Dimitri se simţi o undă de răutate. Nu era furie, ci doar o şi mai mare putere, rece şi lipsită de patimă. Un şarpe nu-şi scuipă întotdeauna veninul la furie.

– Adu-mi înapoi ce-mi aparţine, şi pe urmă îl vei putea ucide în orice fel poftești. Mie să-mi aduci numai urechile lui.

Remo îi făcu semn omului de pe bancheta din spate să se ducă după bilete.

– Şi femeia?

Prin aer pluti încă un nor de fum, pe cînd Dimitri stătea pe gîndri. Învăţase cu ani în urmă că deciziile pripite lăsau urme greu de şters. Prefera metodele simple şi curate.

– O femeie fermecătoare, şi destul de abilă ca să-i fi tăiat lui Butrain jugulara. Vatăm-o cît mai puţin posibil şi ad-o înapoi la mine. Aş dori să stau de vorbă cu ea.

Mulţumit, se rezemă de spătar, privind alene trenul prin geamul fumuriu al portierei. Îl amuza şi-l satisfăcea să simtă mirosul fricii pe care-l emanau subordonaţii lui. La urma urmei, frica era cea mai elegantă dintre arme. Făcu un gest cu mîna mutilată.

– Obositoare treabă, spuse el, cînd Remo închise portiera.

Oftînd delicat, îşi duse la nas batista de mătase parfumată. Mirosul de praf şi animale îl irita.

– Înapoi la hotel, îl instrui el pe omul cel tăcut de la volan. Vreau saună şi masaj.

* * *

Whitney se aşeză lîngă fereastră, pregătindu-se să admire Madagascarul din mersul trenului. Doug stătea cu nasul în ghid, la fel cum făcea aproape încontinuu de cîteva zile.

– În Madagascar trăiesc cel puţin treizeci şi nouă de specii de lemurieni şi peste opt sute de specii de fluturi.

– Fascinant. N-aveam idee că te interesa aşa de mult fauna.

Doug ridică privirea, pe deasupra cărţii.

– Toţi şerpii sînt inofensivi, adăugă el. Mărunţişurile astea sînt foarte importante, cînd dormi în cort. Îmi place să ştiu mereu cît mai multe despre teritoriu. Ca de pildă, că riurile de pe-aici sînt pline de crocodili.

– Adică, adio scaldă la pielea goală!

– Inevitabil, vom întîlni băştinaşi. Există mai multe triburi distincte şi, după cum scrie aici, toţi sînt prietenoşi.

– Asta-i o veste bună. Ai idee în cît timp vom ajunge la locul cu pricina?

– Într-o săptămînă, poate două.

Rezemîndu-se de spătar, Doug îşi aprinse o ţigară.

– Cum se zice la diamant în franţuzeşte?

– *Diamant*.

Îngustîndu-şi ochii, îl privi lung.

– Dimitri ăsta a fost cumva implicat în furtul unor diamante din Franţa, care au ajuns aici prin contrabandă?

Doug îi zîmbi.

– Nu. Dimitri e bun, dar n-a avut nimic de-a face cu lovitura asta.

– Deci, e vorba de nişte diamante, şi au fost furate.

Cu gîndul la preţioasele sale hîrtii, Doug îi răspunse:

– Depinde de punctul de vedere.

– Mă gîndeam doar... începu Whitney, luîndu-i ţigara dintre degete, ca să tragă şi ea un fum. Te-ai întrebat vreodată ce-ai să faci dacă acolo nu găseşti nimic?

– Am să le găsesc.

Suflînd fumul, Doug o privi cu ochii lui verzi şi limpezi.

– Sînt acolo.

Ca întotdeauna, Whitney îşi dădu seama că-l credea. I-ar fi fost imposibil să nu-l creadă.

– Şi cu partea ta ce-ai să faci?

Doug îşi întinse picioarele în faţă, rezemîndu-le pe banchetă, lîngă ea, cu un zîmbet larg.

– Am să-mi fac de cap.

Ducînd mîna în geantă, Whitney scoase un mango şi i-l aruncă.

– Şi Dimitri?

– După ce pun mîna pe comoară, n-are decît să ardă în flăcările iadului.

– Tare încrezut mai eşti, Douglas.

Doug muşcă din mango.

– Şi am să fiu un încrezut bogat.

Interesată, Whitney luă fructul să muşte la rînul ei. Era dulce şi săţios.

– E atît de important să fii bogat?

– Ba bine că nu.

– De ce?

O privi ironic.

– Vorbeşti din poziţia comodă a cuiva care stă pe miliarde de galoane de îngheţată.

Whitney ridică din umeri.

– Să zicem doar că mă interesează perspectiva ta asupra avuţiei.

– Cînd eşti bogat, şi joci la curse, şi pierzi, te enervezi că ai pierdut, nu că ai tocat banii de chirie.

– Şi asta-i tot?

– Te-ai întrebat vreodată unde-ai să dormi la noapte, dulceaţă?

Whitney mai luă o îmbucătură din mango, înainte de a i-l da înapoi. Ceva din tonul lui o făcea să se simtă prost.

– Nu.

Rămase un timp tăcută, în timp ce trenul îşi continua drumul, oprindu-se în staţii pentru a lua sau lăsa pasageri. În vagon era deja cald ca într-o etuvă. Un bărbat cu panama albă, aşezat cu cîteva locuri mai în faţă, îşi tampona obrajii cu o eşarfă mare. Avînd impresia că-l recunoştea de la zoma, Whitney îi zîmbi. Omul nu făcu decît să-şi bage

basmaua în buzunar, citindu-și ziarul mai departe. Într-adoară, Whitney observă că era în engleză, înainte de a reveni cu privirea afară pe fereastră.

Pe lîngă tren goneau coline ierboase, aproape lipsite de copaci. Ici și colo stăteau cuibărite sate sau așezări mici, cu acoperișuri de stuf și hambare mari, construite lîngă rîu. Care rîu? Ghidul era la Doug. Whitney prefera anonimatul pămîntului și al apei.

Nu vedea stîlpi de telegraf, nici cabluri întinse paralel cu calea ferată. Oamenii care trăiau pe acele întinderi nemărginite și sterpe erau independenți și rezistenți. Putea admira acest lucru fără a se transpune în pielea lor.

Vis-à-vis de ei stătea o femeie cu un copil în brațe. Acesta o privea pe Whitney cu ochi mari, sugîndu-și degetul, și la un moment dat întinse o mînă dolofană s-o tragă de păr. Jenată, maică-sa îl smuni înapoi, turuindu-i rapid în malgașă.

– Nu, nu, nu face nimic, rîse Whitney, mîngîindu-l pe obraz.

Degetele bebelușului îi apucară arătătorul, ca o menghină. Amuzată, îi făcu mamei semn să i-l dea puțin și ei. După cîteva momente de ezitări și insistențe, Whitney luă copilul pe genunchi.

– Bună ziua, micuțule.

– Nu sînt sigur că localnicii au auzit vreodată de pampersi, comentă Doug.

Whitney se mulțumi să-și încrețească nasul spre el.

– Nu-ți plac copiii?

– Ba sigur că-mi plac, dar îi prefer pe cei de la oraș.

Chicotind, Whitney reveni cu atenția la copil.

– Ia să vedem ce-avem noi aici, îi spuse ea, scoțînd pudriera din poșetă. Ce zici de asta? Vrei să-l vezi pe bebe?

Și-i puse oglinda în fața, facîndu-l să rîdă.

– Ce bebe drăguț, gînguri ea, bucuroasă că reușise să-l distreze.

La fel de amuzat, copilul împinse pudriera spre fața ei.

– Ce tanti drăguță, remarcă și Doug, făcînd-o să rîdă.

– Ia, încearcă și tu!

Și, înainte de a apuca să protesteze, Doug se pomeni cu copilul în brațe.

– Nu ți-ar strica să te-nveți și tu cu copiii mici.

Dacă se așteptase ca Doug să se supere sau să nu știe ce să facă, se înșelase. Ca și cum și-ar fi petrecut toată viața îngrijind bebeluși, Doug îl luă pe genunchi și începu să-l distreze.

Foarte interesant, observă Whitney. Hoțul avea și o latură umană. Rezemată de spătar, se uită la Doug cum îl juca pe micuț pe genunchi, scoțînd tot felul de sunete comice.

– Te-ai gîndit vreodată să te faci om cinstit și să deschizi o creșă?

Arcuind o sprînceană, Doug o privi o clipă, apoi îi luă oglinda din mînă.

– Ia uite-aici, îi spuse el copilului, ținînd-o astfel încît să reflecte soarele.

Chiuind, copilul înhăță pudriera și o apropie de chipul lui Doug.

– Vrea să vezi maimuța, zîmbi inocent Whitney.

– Deșteapto.

– Ai mai zis.

Ca să-l distreze pe copil, Doug începu să se strîmbe în oglindă. Dînd din mîini încîntat, bebelușul lovi pudriera, întorcînd-o cu capacul astfel încît Doug zări o clipă partea din spatele său a vagonului. Se încordă și, potrivind oglinda mai bine, privi mai atent.

– La naiba !

– De ce?

Continuînd să joace copilul pe genunchi, Doug o privi lung. Simțea cum începea să transpire.

– Zîmbește mai departe, dulceață, și nu te uita în spatele meu. Ne-au venit doi prieteni, stau cu cîteva locuri mai încolo.

Deși mîinile ei se încordară pe brațele scaunului, reuși să-și păstreze calmul, fără a-și arunca privirea peste umărul lui Doug.

– Ce mică e lumea.

– Nu-i așa?

– Ai vreo idee?

– Tocmai căutam una.

Doug măsură distanța pînă la ușă. Dacă se dădeau jos la prima stație, Remo i-ar fi ajuns din urmă înainte de a traversa peronul. Iar dacă Remo se afla acolo, însemna că și Dimitri era pe aproape. Obișnuia să-și țină oamenii din apropiere. Doug își acordă un minut încheiat, ca să-i treacă panica. Avea nevoie de o diversiune și de o plecare neprogramată.

– Iată-te după mine, îi spuse el lui Whitney, încet. La semnalul meu, înhață rucsacul și-o iei la goană spre ușă.

Whitney aruncă o privire în lungul vagonului. Peste tot stăteau înghesuiți pasageri – bătrîni, femei și copii. Nu era locul cel mai potrivit pentru o răfuială.

– Am de ales?

– Nu.

– Atunci, am să fug.

Trenul începu să încetinească, scîrțîind din frîne, pentru oprirea în stația următoare. Doug așteptă ca mulțimea pasagerilor care intrau și ieșeau să se îndesească la maximum, apoi îi murmură copilului:

– Scuze, bătrîne...

Și-l ciupi cu putere de fund. Prompt, bebelușul începu să urle, făcîndu-și mama să ridice alarmată capul spre el. Doug se ridică la rîndul lui, apucîndu-se să sporească și mai mult haosul de pe culoarul central al vagonului.

Intuindu-i tactica, Whitney se ridică și-l împinse pe omul din dreapta ei destul de tare ca să-i împrăștie pe jos

toate pachetele din brațe. Grapefruit-urile porniră de-a rostogolul, peste tot.

Cînd trenul se puse iar în mișcare, între Doug și Remo erau șase oameni, certîndu-se între ei în malgașă. Chipurile într-un gest de scuză, ridică brațele și mai răsturnă o plasă cu zarzavaturi. Copilul continua să scoată urlete prelungi. În sfîrșit, Doug o apucă pe Whitney de încheietura mîinii.

– Acum.

Împreună, se repeziră spre ușă. Aruncînd o privire în urmă, Doug îl văzu pe Remo sărind de la locul lui și începînd să se înghesuie prin grupul care continua să se certe în mijlocul vagonului. Mai zări un om cu panama aruncîndu-și ziarul și sărind în picioare, înainte ca și acesta să fie înconjurat de mulțime. Doug avu la dispoziție doar o secundă ca să se întrebe unde-i mai văzuse chipul înainte.

– Și acum? îl întrebă Whitney, privind pămîntul care gonea tot mai repede pe sub picioarele lor.

Acum, sărim.

Fără ezitare, Doug sări, trăgînd-o după el. O cuprinse cu brațele și picioarele, ferind-o pe cît posibil de lovituri, astfel că începură să se rostogolească împreună. Cînd se opriră, trenul ajunsese la cîteva zeci de metri distanță și continua să accelereze.

– Fir-ar să fie! exploda Whitney, deasupra lui. Puteam să ne rupem gîturile!

– Dar nu ni le-am rupt.

Cu sufletul la gură, Doug rămase nemișcat. Mîinile i se strecurară sub fusta ei, pe coapse, dar nici nu observa.

– Ei, poftim, ce noroc pe capul nostru! comentă Whitney, suflîndu-și părul din ochi. Și acum, ce facem? Sîntem în plină pustietate, la mile întregi distanță de destinație și fără nici un mijloc de transport pînă acolo.

– Avem picioare, replică Doug.

– Și ei la fel, scrîșni ea printre dinți. Iar la prima stație vor coborî și o vor lua înapoi încoace. Au pistoale, iar noi avem fructe mango și un cort împăturit.

– Deci, cu cît terminăm mai repede cu cearta și o luăm din loc, cu atît mai bine.

Fără ceremonie, Doug o dădu la o parte de deasupra lui și se ridică în picioare.

– Nici o clipă nu ți-am spus c-o să fie o vilegiatură de plăcere.

– Nici c-ai să mă arunci din trenuri în mers nu mi-ai spus.

– Taci și mișcă-ți fundul, dulceață.

Frecîndu-și șoldul învinețit, Whitney se ridică în picioare, ajungînd față-n față cu el.

– Ești grosolan, arogant și foarte antipatic.

– Vai, scuză-mă! făcu el o plecăciune sarcastică. Sînteți așa de bună să mă urmați încoace, ca nu care cumva să ne alegem cu un glonț în țeastă, ducesă?

Whitney o luă din loc, smulgînd de jos rucsacul pe care impactul i-l aruncase din mîini.

– Încotro?

Săltîndu-şi şi el rucsacul în spinare, Doug răspunse:

– Spre nord.

Capitolul 5

Avea să i-o plătească. Exista o regulă de bază pe care o învățase de la tatăl ei: răzbunarea era mult mai uşor digerabilă dacă se consuma după ce se răcise puţin.

Spre nord, spusese Doug. Ţinea pasul cu el, îndîrjită, urcînd şi coborînd nenumărate povîrnişuri pietroase. Şi avea să-l urmeze pînă la capăt, îşi jură ea, cu sudoarea şiroindu-i pe spate. Plicul era la el. Dar, oricît mergea cu el, năduşea cu el, gîfîia cu el, nu avea absolut nici un motiv să şi vorbească cu el.

Spre nord. Doug privi în jur, spre colinele colţuroase şi abrupte care-i înconjurau. În noaptea dinainte, cînd Whitney dormea, studiase harta Madagascarului pe care o rupsese din cartea furată de la bibliotecă. Nu suporta să strice cărţile în nici un fel, fiindcă ele îi stimulaseră imaginaţia, în copilărie, şi-i ţinuseră de urît în nopţile pustii, la maturitate – dar acum, n-avusese încotro. Hîrtia stătea în

buzunarul lui, cîtă vreme cartea rămînea în rucsac, la loc sigur. O păstra la el doar pentru orice eventualitate.

Era posibil ca Dimitri să-i aştepte în Tamatave, desfătîndu-se cu vin şi peşte proaspăt, la soare. În mod logic, acela ar fi fost primul lor popas, aşa că era la fel de logic să-l evite. Pentru moment.

Oprindu-se pe o culme, îşi scoase binoclul şi se uită de jur-împrejur. Mai jos, puţin spre vest, zări o mică aşezare. Căsuţele roşii şi hambarele late se învecinau cu o plantaţie. Orezării, conchise el, văzînd culoarea verde umedă, ca smaraldul. Cabluri electrice nu existau, lucru care-l mulţumi şi mai mult. Cu cît erau mai departe de civilizaţie, cu atît mai bine. Localnicii făceau parte din tribul Merina, dacă reţinea bine datele din ghid. Dincolo de plantaţie şerpuia un rîu îngust – o parte din Betsiboka.

Cu ochii îngustaţi, Doug îi urmări albia, în timp ce-n minte i se contura o idee. Adevărat, rîul curgea spre nord-vest, dar ideea de a călători cu barca era destul de atrăgătoare. Cu sau fără crocodili, era un mijloc de transport mai rapid decît picioarele.

Whitney se aşezase alături, dezgustată şi frîntă de oboseală. N-avea să mai facă un singur pas, pînă nu mînca şi se odihnea. Fără a-l învrednici pe Doug nici măcar cu o privire, îşi deschise rucsacul. Primul lucru pe care avea să-l facă era să-şi schimbe pantofii.

Punînd binoclul la loc în toc, Doug se întoarse spre ea. Soarele ajunsese la zenit. Puteau parcurge cîteva mile, pînă la asfinţit.

– Să mergem.

Tăcută şi calmă, Whitney începu să decojească încet o banană. Ia să-l mai audă şi *acum* că-i spunea să-şi mişte fundul! Cu ochii la el, muşcă din fruct şi începu să mestece.

Fusta i se ridicase peste genunchi, în timp ce stătea aşezată turceşte pe pămînt. Bluza stătea lipită de trup, lac de năduşeală. La vederea ei, Doug devenea tot mai nervos.

– Hai odată!

N-avea să-l facă să-şi piardă controlul! îşi făgădui el. Nici vorbă. De fiecare dată cînd lăsa cîte o femeie să i se vire pe sub piele, pierdea.

– Ascultă, mai avem mult de mers pe ziua de azi. Şi de vreme ce sîntem pe jos...

– Din cauza ta, îi reaminti ea.

Doug se lăsă pe vine, ajungînd cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

– Din cauza mea, ţi-ai păstrat capul ăsta gol pe umeri.

Plin de furie şi frustrare, şi de dorinţe nedorite, o apucă de bărbie.

– Dimitri ar muri de poftă să-şi pună lăbuţele alea grăsulii pe o bucăţică de înaltă clasă ca tine. Crede-mă, are o imaginaţie fără egal.

O străbătu un fior de spaimă, dar îşi păstră ochii calmi.

– Dimitri e baubaul tău, Doug, nu al meu.

– El n-o să fie la fel de selectiv.

– Nici eu n-am să mă las intimidată.

– Ai să fii moartă, nu intimidată! ripostă el. Dacă nu faci ce ți se spune.

Cu un gest ferm, Whitney îi dădu mîna la o parte – apoi se ridică, grațios. O sprînceană i se înălță, în timp ce punea coaja de banană în mîna lui.

– Eu nu fac niciodată ce mi se spune. Ba chiar, de multe ori fac anume contrariul. Încearcă să nu uiți, pe viitor.

– Mai ține-o tu mult așa, dulceață, și n-o să mai ai nici un viitor.

Fără să se grăbească, Whitney începu să-și scuture praful de pe fustă.

– Mergem?

Aruncînd coaja de banană într-o ravină, Doug încercă să se convingă că ar fi preferat o femeie care tremura și se smiorcăia.

– Dacă ai convingerea că ești gata de drum.

– Am deplina convingere.

Doug scoase busola, pentru încă un control. Spre nord. Aveau s-o mai țină o vreme pe direcția nord.

– Știi, ducesă, în alte împrejurări, ți-aș fi admirat stilul ăsta de înaltă clasă.

Porni cu pași întinși și constanți.

– Dar, în momentul de față, ești în pericolul de a-mi deveni ca un cui în cap.

Picioarele ei lungi și îndîrjirea cu care mergea o ajutară să țină pasul cu el.

– Buna creștere, preciză ea, e admirabilă în orice împrejurări.

Îi aruncă o privire amuzată.

– Și e demnă de invidiat.

– Păstrează-ți tu buna ta creștere, surioară, și eu am să mă mulțumesc cu a mea.

Rîzînd, Whitney îl luă de braț.

– A, asta și am de gînd!

Doug îi privi mîna cu degete îngrijite, manichiurizate. Nu credea că mai exista în toată lumea o altă femeie care să-i poată da senzația că o escorta la un bal, cînd de fapt își croiau drum în susul unei pante stîncoase, în soarele de după-amiază.

– Te-ai hotărît să fii iar prietenoasă?

– M-am hotărît ca, în loc să stau bosumflată, să fiu atentă la prima ocazie cînd îți voi putea plăti pentru vînătăile astea, de cînd m-ai aruncat din tren. Și pînă una, alta, cît de mult mai avem de mers?

– Drumul cu trenul ar fi durat vreo douăsprezece ore, iar noi avem de mers pe o rută mai ocolitoare. Așa că, mai departe, calculează singură.

– Nu e nevoie să faci pe scîrbosul, spuse ea pe un ton blajin. N-am putea să găsim un sat și să închiriem o mașină?

– Să mă anunți și pe mine cînd vezi prima firmă *Hertz*. Fac eu cinste.

– Zău c-ar trebui să mănînci ceva, Doug. Pe mine, nemîncatul mă prost-dispune întotdeauna.

Și, întorcîndu-se cu spatele, îi oferi rucsacul ei:

– Hai, ia și tu un mango bun de-aici.

Stăpînindu-și un zîmbet, Doug lărgi șiretul de la gura rucsacului și vîrî mîna înăuntru. Degetele lui trecură pe lîngă plasa cu fructele și ajunseră să atingă ceva moale și mătăsos. Curios, o trase afară și descoperi iar acea pereche de chiloți bikini minusculi, cu tiv de dantelă. Așadar, încă nu-i luase pe ea.

– Ce mangouri delicioase au aici!

Whitney aruncă o privire peste umăr și-l văzu pipăind materialul între degete.

– Ia-ți mîinile de pe chiloții mei, Douglas.

Zîmbind, Doug îi ridică în lumina soarelui.

– Interesantă frazare. Cum se face că te deranjezi să porți așa ceva?

– Din pudoare, răspunse ea înțepată.

Doug rîse, îndesîndu-i la loc în rucsac.

– Da da, sigur!

Apoi scoase un mango, în sfîrșit, și mușcă din el cu lăcomie.

– Mătasea și dantela mă duc mereu cu gîndul la măicuțele preacuviosase din țările subdezvoltate.

– Ce imaginație stranie ai, remarcă ea, în timp ce poteca îi derapau în josul unei pante. Pe mine mă duc mereu cu gîndul la sex.

Și cu asta, lungi pasul și porni mai departe, fluierînd.

* * *

Doug o tot aștepta pe Whitney să se plîngă, să se văicărească, să vină cu pretenții, să se poarte în general ca o femeie în împrejurări ca acelea. Dar, în fond, Whitney nu se purtase conform așteptărilor lui încă din primul moment cînd se văzuseră unul pe altul. Adevărul era că *voia* s-o audă bombănind. Așa, i-ar fi fost mai ușor să se justifice cu prima ocazie cînd avea să se debaraseze de ea. După ce-o jumulea de cît mai mulți bani. Dacă se plîngea, putea să le facă pe amîndouă fără pic de mustrare de cuget. Așa, însă, Whitney nu-l încetinea cu nimic, și-și mai căra și partea ei din echipamente.

Dar nu era decît prima zi, își reaminti el. Trebuia să-i mai acorde timp. Florile de seră se ofilesc repede cînd iau contact cu aerul din natură.

– Hai să aruncăm o privire la peștera aia.

– Peșteră?

Punîndu-și mîna streașină la ochi, Whitney îi urmări direcția privirii. Văzu o boltă foarte mică peste o gaură foarte întunecoasă.

– Aia de-acolo?

– Mda. Dacă nu e ocupată de vreunul dintre prietenii noștri patrupezi, ar putea să devină un hotel confortabil pentru la noapte.

Înauntru?

– Un hotel confortabil e *Beverly Wilshire*.

Doug nici nu se uită la ea.

– Mai întîi ar fi bine să vedem dacă sînt locuri libere.

Înghițind în sec, Whitney îl privi cum își dădea jos rucsacul și se tîra înăuntru. Abia rezistă impulsului de a-l striga.

Oricine are dreptul la o fobie, își reaminti, în timp ce se apropia. Ea se temea de spațiile strîmte și închise. Oricît era de obosită, ar fi preferat să meargă pe jos încă zece mile, decît să se tîrască în acea mică spărtură întunecată.

– Nu-i tocmai *Wilsihire*, spuse Doug, tîrîndu-se înapoi afară, da' o să meargă. Avem camerele rezervate.

Whitney se așeză pe un bolovan, privind lung în jur. Nu se vedeau decît stînci, cîțiva pini pipernicițti și pămînt uscat.

– Parcă-mi amintesc că am plătit o sumă exorbitantă de bani pentru cortul ăla care se împăturește ca o batistă. Ăla pe care ai insistat că trebuie să-l cumpărăm. N-ai auzit niciodată de plăcerea de a dormi sub stele?

– Cînd cineva umblă să-mi ia pielea – și de cîteva ori au fost cît pe ce să mi-o jupoaie – îmi place să am un zid la spate.

Încă îngenuncheat, își luă rucsacul.

– Cred că Dimitri ne caută mai la est de-aici, dar nu vreau să risc. Iar noaptea, la altitudinea asta se face frig, adăugă el. Înăuntru, ne putem permite să aprindem și un foculeț.

– Un foc de tabără...

Whitney își examină unghiile. Dacă nu-și făcea manichiura, în curînd aveau să arate inacceptabil.

– Fermecător. Într-o grotă ca aia, fumul ne-ar sufoca în cîteva minute.

Doug scoase din rucsac o toporișcă și-i deșcheie teaca de piele.

– După vreo cinci picioare, spațiul se lărgește. Pot să umblu cu spatele drept.

Se duse la un copăcel și începu să-i taie o ramură.

– Ai făcut vreodată speologie?

– Poftim?

– Explorare de peșteri, îi explică el, zîmbind. Cunoșteam într-o vreme o absolventă la geologie. Tatăl ei era bancher.

– Întotdeauna am găsit lucruri mai interesante de explorat decît găurile din pămînt.

– Nici nu știi ce-ai pierdut, dulceață. N-o fi asta o atracție turistică, dar are niște stalactite și stalagmite, clasa-ntîi!

– Ce interesant, spuse ea sec.

Cînd privea spre peșteră, nu vedea decît o deschizătură în stîncă, foarte mică și aproape neagră. Doar uitîndu-se la ea, o și treceau sudori reci.

Nemulțumit, Doug continua să taie surcelele.

– Mda, cred că o femeie ca tine n-ar găsi formațiunile de rocă foarte interesante – decît dacă le poți purta ca podoabe...

Whitney își luă privirea de la gura peșterii doar atît cît să se uite la el cu ochii îngustați.

– Cum adică, „o femeie *ca mine*"?

– Răsfățată, răspunse el, dînd o lovitură de secure. Superficială.

– Superficială? repetă, ridicîndu-se de pe bolovan. Da' știi că ai tupeu, să mă faci superficială, Douglas? Nu eu am ajuns să trăiesc pe picior mare, din furat!

– Tu n-ai avut nevoie, întoarse el capul spre ea. Cam asta-i tot ce ne desparte, ducesă. Tu te-ai născut cu lingura de argint în gură. Eu m-am născut sortit s-o șterpelesc de undeva.

Luînd lemnele de foc sub braț, intră din nou în cavernă.

– Dacă vrei să mănînci, cucoană, atunci adu-ți înăuntru bucile alea de înaltă clasă. Aici n-o să ai parte de room service.

Agil și iute, își luă rucsacul de chingi, se tîrî înăuntru și dispăru.

Scrîșnind din dinți, lui Whitney nu-i mai rămase decît să-l urmeze. Se lăsă în patru labe și intră în peșteră.

Simțea pereții umezi și negri strîngînd-o din toate părțile, sufocînd-o. Gîfîind sufocată, se tîrî mai departe. Doug spusese că grota se lărgea. Dacă se mai tîra doar cîțiva pași, avea să poată respira din nou.

– Deci, te-ai hotărît să mă însoțești.

Cu spatele spre ea, Doug pregătea o tigaie, ca să încălzească apa. Pe parcursul ultimelor cinci mile, doar gîndul la o cafea fierbinte și tare îl mai făcuse să meargă mai departe.

– La cină avem un banchet olandez, dulceață. Fructe, orez și cafea. De cafea mă ocup eu. Pe tine, să te vedem de ce ești în stare cu orezul.

Deși încă mai tremura, Whitney se așeză lîngă foc. Avea să-i treacă, își spuse ea. În cîteva momente, grețurile și amețelile urmau să-i treacă. Și pe urmă, într-un fel sau altul, avea să i-o plătească.

– Păcat că n-am luat la noi și puțin vin alb, dar...

Cînd se întoarse spre ea, amuți. Era doar efectul luminii, sau era cenușie la față? Încruntîndu-se, puse tigaia cu apă pe foc, apoi se apropie de ea. Nu era doar o iluzie. Arăta gata să se dizolve la cea mai mică atingere. Nesigur pe sine, Doug se ghemui alături.

– Ce-ai pățit?

Cînd îl privi, ochii-i erau arzători și duri.

– Nimic.

– Whitney.

Întinse mîna, atingîndu-i-o pe a ei.

– Iisuse, eşti gheaţă. Vino lîngă foc.

– Mi-e bine.

Furioasă, îşi trase smuncit mîna înapoi.

– Lasă-mă-n pace, doar.

– Am să-ţi aduc nişte apă, murmură el.

În tăcere, luă bidonul şi-l deschise.

– E cam călduţă, bea-o încet.

Whitney sorbi. Era într-adevăr caldă şi avea un gust metalic. Mai sorbi o dată.

– N-am nici o problemă.

Vorbea cu o voce încordată, nervoasă. Nu-i convenea că Doug avea grijă de ea.

– Odihneşte-te doar cîteva minute. Dacă ţi-e rău...

– Nu mi-e rău, replică ea, trîntindu-i bidonul la loc în mîini. Am o mică problemă cu spaţiile închise, okay? Acum am intrat, şi am să-mi revin.

Nu era doar o mică problemă, îşi dădu el seama, cînd îi luă iar mîna. Era umedă şi rece, şi tremura.

– Whitney, trebuia să-mi spui.

Bărbia ei se ridică într-o atitudine sfidătoare, pe care fu nevoit s-o admire.

– Am o problemă mult mai mare cu faptul că sînt o proastă.

– De ce? Pe mine nu mă deranjează niciodată.

Zîmbind, îi dădu la o parte părul de pe tîmple. N-avea să plîngă. Slavă Domnului.

– Oamenii care-s proşti din naştere nu observă decît rareori.

Dar vocea nu-i mai era tăioasă. Colţurile gurii i se arcuiră.

– În orice caz, acum am intrat. S-ar putea să fie nevoie de o macara, ca să mă mai scoată de-aici.

Respirînd încet, se uită în jur, prin caverna spaţioasă, cu valoanele de piatră despre care-i vorbise Doug. Ici şi colo, podeaua era acoperită cu guano. Văzu, cu un fior, o piele de şarpe scofîlcită lîngă un perete.

– ...Chiar dacă hotelul e decorat în stil Neanderthal timpuriu.

– S-avem şi o frînghie.

Doug îşi trec repede dosurile degetelor peste obrazul ei. Îi revenea culoarea.

– La vremea respectivă, am să te pot trage cu ea afară.

Aruncînd o privire înapoi, văzu că apa tocmai dădea în clocot.

– Hai să bem o cafea.

Cînd Doug se întoarse cu spatele. Whitney îşi atinse obrazul, unde fusese încălzit de mîna lui. Nu-l crezuse în stare să fie aşa de gingaş cu ea, cînd n-avea nici un interes ascuns.

Sau, oare chiar nu avea?

– Cine-o să spele vasele? vru ea să ştie, în timp ce turna apă într-o crăticioară.

– Dacă împărțim gătitul, împărțim și spălatul, îi zîmbi scurt, îmbietor. La urma urmei, sîntem parteneri.

– Chiar sîntem?

Cu un zîmbet suav, Whitney puse crăticioara pe foc și inhală mirosul de cafea. Dintr-o dată, peștera devenise o încăpere civilizată.

– Ei, partenere, atunci ce-ar fi să-mi arăți și mie hîrtiile?

Doug îi dădu o cană metalică, plină cu cafea.

– Ce-ar fi să mă lași să țin la mine jumătate din bani?

Pe deasupra cănii, ochii ei lucirà amuzați.

– Foarte bună cafeaua, Douglas. Încă unul dintre numeroasele tale talente.

– Mda, m-a binecuvîntat Dumnezeu.

Bău dintr-o sorbitură jumătate din ceașcă, lăsînd cafeaua să-l străbată, tare și fierbinte.

– Te las pe tine la bucătărie, în timp ce eu mă ocup de aranjamentele de dormit.

Whitney scoase punga de orez.

– Sacii ăștia de dormit ar face bine să fie comozi ca niște saltele de puf, după cît am plătit pentru ei.

– Dulceața, cred că ai o fixație cu dolarii.

– Dolarii sînt la mine.

Doug bombăni ceva neînțeles, în timp ce elibera locul pentru sacii de dormit. Zîmbind, Whitney începu să scoată orezul din pungă. Avu nevoie de cîteva minute pentru a se obișnui cu lingura pliantă. Pînă reuși s-o folosească normal,

apa cu orez fierbea din nou, așa că începu să amestece, foarte mulțumită de sine însăși.

– Folosește o furculiță, îi spuse Doug, în timp ce desfăsura sacii de dormit. Cu lingura, strivești boabele.

– Mofturosule, bodogăni ea. Cum de știi atîtea despre gătit?

– Știu multe despre mîncat. Nu am prea des posibilitatea să ies și să-mi iau genul de mîncare la care am dreptul.

Desfășură și al doilea sac lîngă primul. După ce stătu un moment pe gînduri, le îndepărtă cam la treizeci de centimetri unul de celălalt.

– Așa că am învățat să gătesc. Rezultatele sînt satisfăcătoare.

– Or fi satisfăcătoare, în măsura în care de gătit, gătește altcineva.

Doug nu făcu decît să ridice din umeri.

– Mie-mi place. Puțină minte și cîteva mirodenii, și poți mînca regește – chiar și într-o cameră de hotel răpănoasă, cu instalații stricate la baie. Iar cînd chiar nu mai pot, mă angajez pentru un timp în cîte un restaurant.

– Îți iei o slujbă? Mă deziluzionezi.

Lăsă micul sarcasm să treacă neobservat.

– E singura slujbă pe care am putut vreodată s-o suport. Și-n plus, mănînci bine, bei și mai bine, și ai ocazia să prospectezi clientela.

– În căutarea unei posibile victime.

– Nici o șansă nu trebuie să fie lăsată să se irosească.

Așezîndu-se pe unul dintre saci, se rezemă de peretele peșterii și-și scoase o țigară.

– Asta-i un motto al micilor cercetași?

– Dacă nu e, ar trebui să fie.

– Pariez c-ai fi adunat cu grebla cocardele de merit, Douglas.

– Într-un fel sau altul. Ce se-aude cu cina?

Whitney amestecă din nou orezul cu furculița.

– Se face.

Din cîte-și putea da seama.

Doug privea spre tavan, studiind alene formațiunile de roci care, de-a lungul secolelor, coborîseră în jos ca niște lănci prelungi. Întotdeauna îl atrăseseră antichitățile, moștenirile – poate pentru că el nu avusese parte de așa ceva. Știa că și acesta era unul dintre motivele pentru care mergea spre nord, lacom după diamante și poveștile pe care le ascundeau.

– Orezul se face cel mai bine sauté în unt, cu ciuperci și cîteva bucățele de migdale pisate...

Whitney simți că-i ghiorăia stomacul.

– Mănîncă o banană, îi propuse ea, aruncîndu-i una. Ai idee cum ne vom aproviziona cu apă?

– Cred că mîine dimineață o să ne putem strecura pînă-n satul de jos.

Suflă un nor de fum. Nu-i lipsea decît o cadă cu apă fierbinte și o blondă drăguță și parfumată care să-l frece pe spate. Avea să fie unul dintre primele lucruri de care să se ocupe, cînd se vedea cu comoara în mîini.

Whitney își încrucișă picioarele sub trup și alese încă un fruct.

– Crezi că nu e nici un pericol?

Terminîndu-și cafeaua, Doug ridică din umeri. Nevoile erau întotdeauna mai importante decît pericolele.

– Avem nevoie de apă, și s-ar putea să negociem și pentru puțină carne.

– Te rog, nu mă excita.

– Din cîte cred eu, Dimitri știa că trenul mergea la Tamatave, așa c-o să ne caute acolo. Pînă ajungem noi, sper să se mute în altă parte.

Whitney mușcă din banană.

– Nu știe care e destinația finală?

– Nu mai mult decît o știi și tu, dulceață.

Cel puțin, așa spera. Dar mîncărimea dintre omoplați nu-i dădea pace. Trase un ultim fum, prelung, și aruncă în foc chiștocul țigării.

– Din cîte știu eu, n-a văzut niciodată hîrtiile, sau cel puțin nu pe toate.

– Dacă nu le-a văzut niciodată, cum a aflat despre comoară?

– Cu ajutorul credinței, dulceață – la fel ca tine.

Zîmbetul lui afectat o făcu să înalțe o sprînceană.

– Acest Dimitri nu mi se pare un om prea credincios.

– Atunci, din instinct. Exista un anume Whitaker care s-a gîndit să vîndă hîrtiile cui oferea mai mult, scoţînd un profit grăsuţ fără a trebui să sape după el. Ideea unei comori atestate documentar a aprins imaginaţia lui Dimitri. Ţi-am spus că avea din-astea.

– Într-adevăr. Whitaker...

În timp ce întorcea numele pe toate părţile, în minte, Whitney uită să mai amestece.

– George Allan Whitaker?

– Unul şi acelaşi.

Doug suflă fumul.

– Îl cunoşti?

– În treacăt. M-am întîlnit de cîteva ori cu un nepot de-al lui. Se presupune că şi-a adunat averea din contrabandă cu alcool – printre altele.

– Şi trafic transfrontalier, mai ales în ultimii zece ani. Mai ţii minte safirele *Geraldi* care au fost furate, ia să vedem... în şaptesase?

Whitney se încruntă o clipă.

– Nu.

– Ar trebui să urmăreşti evenimentele curente, dulceaţă. Citeşte cartea pe care am săltat-o din D.C.

– *„Nestemate dispărute de-a lungul timpului"?* ridică ea din umeri. Prefer să citesc cărţi de ficţiune.

– Lărgeşte-ţi orizonturile. Din cărţi poţi învăţa tot ce merită să ştii.

– Serios?

Interesată, îl studie din nou.

– Deci, îţi place să citeşti?

– După sex, e modul meu favorit de a-mi petrece timpul liber. Oricum, revenind la safirele *Geraldi*... Cel mai fermecător set de pietre, după nestematele coroanei.

Impresionată, Whitney îşi arcui o sprînceană.

– Şi le-ai furat?

– Nu, răspunse el, rezemîndu-se de perete. În şaptesase, treceam printr-o pasă proastă. N-am avut bani să mă duc pînă la Roma. Dar aveam relaţii. Şi Whitaker la fel.

– *El* le-a furat? făcu Whitney ochii mari, amintindu-şi de bătrînul acela slăbănog.

– A aranjat, o corectă Doug. După şaizeci de ani, Whitaker n-a mai vrut să pună mîna – îi plăcea să se dea drept expert în arheologie. Nu i-ai prins nici o emisiune la televiziunea publică?

– Nu, dar am auzit că voia să devină un Jacques Cousteau al uscatului.

– N-avea destulă clasă. Totuşi, cîţiva ani ratingurile i-au mers destul de bine. A tras pe sfoară mulţi baştani cu conturi grase ca să-i finanţeze săpături arheologice. Îi mergea ca pe roate.

– Tatăl meu a zis că mînca rahat cu polonicul, spuse alene Whitney.

– Tatăl tău are afaceri mai extinse decît imperiul îngheţatei. Oricum, Whitaker a fost mijlocitor pentru o mulţime de pietre şi obiecte de artă care au trecut

Atlanticul. Cam acum un an, a sustras de la o englezoaică mai multe documente şi scrisori vechi.

Whitney îl privi cu interes.

– Hîrtiile noastre?

Deşi nu-i plăcea că folosise pronumele la plural, Doug trecu peste asta.

– Cucoana considera că toate aveau valoare culturală – scrisese o mulţime de cărţi pe tema asta. Era implicat şi un general, care ajunsese la un pas de a încheia un tîrg cu ea, dar se pare că Whitaker se pricepea mai bine la vrăjit matroanele – şi avea o motivaţie mai elementară: lăcomia. Din păcate, era falit, aşa c-a trebuit să înceapă o campanie de adunat fonduri pentru expediţie.

– Şi aici a intervenit Dimitri.

– Exact. Cum spuneam, Whitaker a deschis licitaţia. Trebuia să fie un aranjament de afaceri. Un parteneriat, adăugă el, cu un zîmbet acru. Dimitri a tras concluzia că nu-i convenea piaţa concurenţială şi a venit cu o propunere alternativă.

Îşi încrucişă picioarele la glezne şi începu să cureţe banana de coajă.

– Whitaker îi lăsa lui hîrtiile, iar Dimitri îi lăsa lui Whitaker toate degetele de la mîini şi de la picioare.

Whitney muşcă încă o îmbucătură din banană, dar nu-i fu uşor deloc s-o înghită.

– Pare un om de afaceri cu adevărat hotărît.

– Mda, lui Dimitri îi place să lucreze în forţă. Problema era că a fost cam prea persuasiv cu Whitaker. Se pare că bătrînul avea probleme cu inima. A dat în primire înainte ca Dimitri să pună mîna pe pradă. Un accident nefericit, cum mi-a spus el, cînd m-a angajat să-i fac rost de ele.

Muşcă şi el din banană, cu savoare.

– S-a apucat să-mi descrie în detalii pitoreşti cum plănuia să-l convingă pe Whitaker – ca să mă sperie şi pe mine şi să nu-mi vină cine ştie ce idei.

Îşi mai amintea şi acum cleştişorul de argint pe care Dimitri îl mîngîiase în timpul convorbirii.

– Şi a reuşit.

– Dar i le-ai luat, totuşi.

– Numai după ce am aflat că voia să mă omoare, preciză el, cu gura plină. Dacă ar fi jucat cinstit, acum le avea, iar eu eram într-o vacanţă la Cancún, cu buzunarele căptuşite.

– Pe cînd aşa, ai hîrtiile. Şi nici o ocazie nu trebuie să rămînă neexploatată.

– Te-ai prins, surioară... Iisuse Christoase!

Sări în picioare şi se repezi spre foc.

– La naiba, femeie, cît orez ai pus aici?

– Păi, eu...

Întrerupîndu-se, Whitney îl privi cum lua de pe foc tigaia, din care orezul se revărsa peste margini ca lava.

– Doar vreo două mîini, răspunse ea, abia stăpînindu-şi rîsul.

– Da, da – vezi să nu!

– Sau, mă rog, patru...

Își acoperi gura cu dosul mîinii, în timp ce Doug căuta o farfurie.

– Hai cinci...

– Patru sau cinci, mormăi el, punînd orezul pe farfurii. Cum naiba am ajuns eu într-o peșteră din Madagascar, împreună cu *„I Love Lucy"*?

– Ți-am spus că nu știu să gătesc, îi reaminti ea, studiind masa maronie și cleioasă de pe farfurii. Tocmai ți-am dovedit-o.

– Cu vîrf și-ndesat! Ei bine, acum va trebui să-ți mănînci partea.

– Sînt sigură că e foarte bună.

Înfipse în orez furculița cu care-l amestecase în tigaie, după care, cu curaj, luă prima îmbucătura. Aroma era smintită de tot, dar nu tocmai neplăcută. Ridicînd din umeri, se străduí să mănînce în continuare.

– Douglas, și cu femeia care i-a dat lui Whitaker harta cum a rămas?

– Cum să rămînă?

– Păi, ce i s-a mai întîmplat?

Doug înghiți un cocoloș de orez.

– Butrain.

Cînd Whitney ridică privirea, în ochii ei se citea teama. Doug se bucură. Era mai bine pentru amîndoi dacă înțelegea că treaba era serioasă. Dar, cînd își luă cafeaua, mîinile îi erau la fel de sigure ca înainte.

– Înțeleg. Deci, tu ești singurul om în viață care a văzut bătăile astea.

– Exact, dulceață.

– Va dori să te omoare, și pe mine la fel.

– La fel de exact.

– Dar eu nu le-am văzut.

Cu un gest nepăsător, Doug își mai luă orez.

– Dacă pune mîna pe tine, n-ai să-i poți spune nimic.

Whitney tăcu un moment, privindu-l lung.

– Ești un ticălos clasa-ntîi, Douglas.

De astă dată, Doug zîmbi, căci auzise în vocea ei unda ușoară de respect.

– Întotdeauna mi-a plăcut cel mai mult clasa întîi, Whitney – și la nivelul ăla am să-mi trăiesc tot restul vieții.

Două ore mai tîrziu, o înjura din nou – deși numai în sinea lui.

Amîndoi erau epuizați, după ziua grea și istovitoare. Doug se descălțase, fără alt gînd decît voluptatea binecuvîntată a somnului. Nu se îndoia că avea să doarmă neîntors.

– Știi cum se folosește ăla? întrebă, în timp ce-și deschidea sacul de dormit.

– Cred că pot să mă descurc cu un fermoar, mulțumesc.

Doug făcu greșeala de a arunca o privire spre ea – și nu mai putu întoarce capul.

Complet nepreocupată de ceea ce făcea, Whitney își scotea bluza. Cînd se dezbrăcă și de fustă, lui Doug începu să-i lase gura apă – și nu numai gura...

Nu, nu încerca să fie provocatoare, era doar leșinată de oboseală. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte să se ascundă. Fără să stea pe gînduri, se tîrî în sac și închise fermoarul. Nu i se mai văzu decît părul, ca un nor auriu pal, lucind în lumina slabă a jăraticului.

– Noapte bună, Douglas.

– Mhm...

Doug rămase cu privirea spre tavanul peșterii, complet treaz, chinuit și de alte dureri decît cele ale vînătăilor provocate de săritura din tren.

Capitolul 6

Ceva îi gîdila dosul mîinii. Nedorind să se trezească, Whitney își smunci încheietura, cu o mișcare leneșă, în timp ce căsca.

Întotdeauna avusese propriul ei program de somn. Dacă voia să doarmă pînă la amiază, dormea pînă la amiază. Dacă voia să se scoale în zori, așa făcea. Cînd îi venea cheful, putea lucra vreme de optsprezece ore non-stop. Cu același entuziasm, putea dormi tot atît de mult timp.

Pe moment, n-o interesa nimic altceva decît visul vag și destul de frumos pe care-l avea. Cînd simți din nou ușoara atingere pe mînă, oftă, doar puțin nemulțumită, și deschise ochii.

După toate probabilitățile, era cel mai mare și mai gras păianjen pe care-l văzuse vreodată. Uriaș, negru și păros, pășea mărunt cu picioarele sale crăcănate, explorîndu-i mîna aflată la doar cîțiva centimetri de față. Whitney îl privi cum părea să se mărească sub privirea ei, traversîndu-i

degetele, drept spre nasul ei. Un moment, buimacă de somn, rămase nemişcată.

Degetele ei. Nasul.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, azvîrli păianjenul prin aer, la o înălţime de cîţiva metri. Jivina căzu cu un zgomot slab dar desluşit pe pardoseala peşterii, apoi se îndepărtă cu mersul său clătinat.

N-o speriase. Whitney nu se gîndise nici o clipă că ar fi putut să fie veninos. Era pur şi simplu urît, iar ea nutrea o desconsiderație elementară la adresa urîţeniei.

Cu un oftat scîrbit, se ridică în capul oaselor şi-şi trecu degetele prin părul încîlcit. Mă rog, cînd dormi într-o peşteră, te poţi aştepta şi la vizite din partea unor vecini mai puţin chipeşi. Dar de ce păianjenul nu-i făcuse lui Doug această cinste? Conchizînd că nu exista nici un motiv ca el să mai doarmă, cînd ea fusese trezită din somn atît de grosolan, se întoarse să-i dea un brînci puternic.

Doug dispăruse, şi sacul lui de dormit de asemenea.

Cam neliniştită, dar încă nu alarmată, se uită în jur. Grota era goală, iar formaţiunile de rocă despre care vorbise Doug o făceau să arate ca un castel părăsit. Unele dintre fructe începuseră să se strice deja, şi miroseau. Nici rucsacul lui Doug nu se mai vedea nicăieri.

Canalia! Ticălos nenorocit! Plecase cu hîrtiile, lăsînd-o într-o cavernă, doar cu două fructe, o pungă de orez şi un păianjen cît un castron.

Prea furioasă ca să stea pe gînduri, se repezi spre ieşire şi porni tîrîş prin tunel. Dracu' s-o ia de claustrofobie – pe că nimeni n-o trăgea în piept aşa! Pentru a-l prinde, trebuia să iasă. Da' şi cînd avea să-l prindă...

Văzu deschizătura şi se concentră asupra ei, cu gîndul numai la răzbunare. Gîfîind, tremurînd, ieşi la soare. În timp ce se ridica în picioare, trase adînc aer în piept, apoi slobozi un strigăt năprasnic:

– *Looord!* Lord, nemernicule!

Ecoul îi reveni la urechi, mai slab dar de două ori mai furios. Neputincioasă, se uită la colinele şi stîncile roşiatice din jur. De unde să ştie încotro o luase?

Spre nord. Lua-l-ar dracu' de nord, că busola era la el. Şi harta. După ce scrîşni bine din dinţi, Whitney răcni din nou:

– Lord, nenorocitule, să ştii că n-o să-ţi meargă!

– Ce n-o să-mi meargă?

Whitney se răsuci pe călcîie şi fu cît pe ce să se ciocnească de el.

– Unde naiba ai fost? îl întrebă, apucîndu-l de cămaşă. Unde mama dracului te-ai dus?

– Uşurel, dulceaţă, o bătu el pe fund, amical. Dacă ştiam că vrei să-ţi pui mîinile pe mine, mai stăteam.

– Doar ca să te strîng de gît!

Cu un gest smuncit, Whitney îi dădu drumul.

– Toate au un început, replică el, punîndu-şi rucsacul lîngă gura peşterii. Ce credeai, că te-am lăsat în drum?

– Cu prima ocazie ce ţi se ivise.

Trebuia să recunoască, era perspicace. Ideea îi trecuse prin minte, dar după ce aruncase o prvire în jur, dimineaţa, nu-şi putuse justifica gestul de a o părăsi într-o grotă din mijlocul pustiului. Totuşi, era inevitabil să i se prezinte şi o ocazie mai acceptabilă.

Într-o încercare de a o împiedica să i-o ia înainte cu un pas, dădu drumul la farmec:

– Whitney, sîntem parteneri. Şi...

Ridicînd o mînă, o mîngîie pe obraz cu degetul.

– Eşti femeie. Ce fel de bărbat aş fi, dacă te-aş lăsa singură într-un loc ca ăsta?

Drept răspuns, Whitney zîmbi la rîndul ei.

– Genul de bărbat care ar vine-o şi pe maică-sa din mormînt, la un preţ bun. Şi acum, ia zi, unde fuseseşi?

Mama nu şi-ar fi vîndut-o – dar locul de veci, foarte posibil, dacă n-avea încotro.

– Dură mai eşti! Ascultă, dormeai ca un prunc.

La fel cum făcuse toată noaptea, pe care el şi-o petrecuse în mare parte sucindu-se şi învîrtindu-se, cu tot felul de fantezii erotice în cap. N-avea să i-o ierte prea uşor, dar pedeapsa trebuia să mai aştepte.

– Am vrut să cercetez puţin împrejurimile, şi am preferat să nu te trezesc.

Whitney răsuflă prelung. Era o explicaţie rezonabilă, şi-n fond, se întorsese.

– Data viitoare cînd mai vrei să te joci de-a Daniel Boone, să mă trezeşti şi pe mine.

– Cum vrei.

Whitney văzu o pasăre zburînd pe deasupra. O urmări un moment cu privirea, pînă se mai calmă. Cerul era senin, iar aerul, limpede şi răcoros.

– Ei, şi dacă tot ai fost în cercetare, ce-ar fi să-mi dai şi mie raportul?

– În sat e linişte.

Doug îşi scoase o ţigară, pe care Whitney i-o smulse dintre degete. După ce mai scoase una, le aprinse pe amîndouă.

– N-am investigat destul de mult ca să aflu detalii, dar viaţa pare să decurgă normal. După părerea mea, de vreme ce toţi sînt liniştiţi, e un moment potrivit ca să 'e facem o vizită.

Whitney îşi coborî privirea spre furoul murdărit de pămînt.

– Aşa?

– Ţi-am mai spus că te prinde foarte bine.

Şi avea o anumită atracţie, cu o bretea căzută de pe umăr.

– Oricum, n-am văzut nici un salon local de coafură sau cosmetică.

– Dacă tu vrei să te duci în vizită arătînd aşa de şleampăt, n-ai decît, replică ea, măsurîndu-l cu privirea. Eu, una, am de gînd să mă spăl şi să mă schimb mai întîi.

– Cum poftești. Cred că a rămas destulă apă ca să-ți cureți puțin fața.

Cînd ridică instinctiv mîna să-și atingă obrazul, îl văzu zîmbindu-i.

– Unde ți-e rucsacul?

Se uită înapoi spre gura peșterii.

– Înăuntru...

Apoi îl privi din nou, sfidător, spunîndu-i cu o voce fermă:

– Eu acolo nu mai intru.

– Okay, ți-l aduc eu. Dar n-o să ai la dispoziție toată dimineața ca să te dichisești. Nu vreau să pierdem timpul.

Whitney nu făcu decît să înalțe o sprînceană, în timp ce Doug pornea prin tunel.

– Eu nu mă dichisesc niciodată, replică ea simplu. Nu mi-e necesar.

Cu un mormăit neclar, Doug dispăru înăuntru.

Mușcîndu-și buza, Whitney aruncă o privire după el, apoi spre rucsacul pe care și-l lăsase afară. Se putea ca o a doua ocazie să nu i se mai ivească. Fără ezitare, se lăsă pe vine și începu să cotrobăiască prin rucsac.

Găsi echipamentele de gătit, și hainele lui. O perie de păr elegantă, bărbătească, o făcu să se oprească un moment. Pe asta de unde-o avea? se întrebă. Îi cunoștea toate obiectele pe care ea i le plătise. Degete lipicioase, își spuse, și aruncă peria la loc înăuntru.

Cînd găsi plicul, îl scoase cu grijă. Asta trebuia să fie. Aruncă din nou o privire spre peșteră, apoi scoase repede hîrtia dinăuntru, subțire și îngălbenită, protejată în plastic, și o parcurse cu privirea. Era scrisă în franceză, cu o caligrafie îngrijită, feminină. O scrisoare – sau, nu, mai degrabă o pagină de jurnal. Și data...

Făcu ochii mari, în timp ce studia scrisul aproape șters. Dumnezeule, era din 15 septembrie, 1793. Ținea în mînă un obiect istoric.

O parcurse rapid cu privirea, identificînd stări de spaimă, anxietate, speranță. O scrisese o fată, de-atîta lucru era sigură, datorită referirilor la *Maman* și la *Papa*. O tînără aristocrată, derutată și speriată de ceea ce se întîmpla cu viața și familia ei, reflectă Whitney. Oare Doug avea idee ce purta cu el într-n rucsac de prelată?

Nu-și putea asuma riscul de a o citi în întregime acum. Mai tîrziu...

Cu grijă, Whitney închise la loc rucsacul și-l puse jos, lîngă gura peșterii. Pe gînduri, se bătu cu plicul peste palma desfăcută, întrebîndu-se unde să-l ascundă, în timp ce dinspre peșteră se auzeau sunetele făcute de Doug, care se întorcea. În ultima clipă, îl duse la spate, lăsînd restul în seama norocului.

– Bagajul dumneavoastră, domnișoară MacAllister.

– Bacșișul ți-l dau mai tîrziu.

– Așa zic toți.

– Un serviciu bun e o recompensă în sine, îi zîmbi ea.

Tocmai luase rucsacul, cînd îi veni brusc o idee: dacă ea îi putuse sustrage plicul atît de uşor, atunci şi el... Desfăcu runcascul şi începu să-şi caute portofelul.

– Fă bine şi grăbeşte-te, dulceaţă. Am întîrziat deja la apelul de dimineaţă.

Tocmai o lua de braţ, cînd Whitney îl lovi cu rucsacul în burtă. Icnetul lui sufocat îi dădu o mare satisfacţie.

– Portofelul meu, Doug.

Scoţîndu-l, îl deschise şi văzu că fusese destul de generos ca să-i mai lase un pol.

– Se pare că n-a scăpat de degetele tale cu lipici.

– Ce-am găsit şi n-am furat...

Deşi sperase să nu descopere atît de repede, Doug nu făcu decît să ridice din umeri.

– Nu-ţi face griji, ai să-ţi primeşti alocaţia.

– Ei, nu zău?

– S-ar putea spune că sînt un tradiţionalist.

Mulţumit de noua situaţie, începu să-şi ridice rucsacul în spinare.

– Consider că e mai bine ca banii să-i ţină bărbatul.

– S-ar putea spune că eşti un idiot.

– Cum vrei, dar de-acum încolo, banii stau la mine.

– Perfect.

Îi adresă un zîmbet dulce, care-i trezi imediat suspiciunile.

– Iar plicul stă la mine.

– Pofta-n cui! replică el, înapoindu-i rucsacul. Şi acum, schimbă-te, ca o fetiţă cuminte.

În ochii ei scăpără furia, în timp ce pe limbă îi veneau cuvinte otrăvite.

– Am zis că stă la mine.

– Iar eu am zis...

Dar expresia de pe faţa ei îl făcu să se întrerupă. O femeie care tocmai a fost jumulită nu arată atît de îngîmfat. Doug îşi coborî privirea spre propriul lui rucsac. N-ar fi fost în stare... Apoi ridică iar ochii spre ea. N-ar fi fost, pe dracu'!

Aruncînd rucsacul la pămînt, începu să-l scotocească. Îi ajunse doar un moment.

– În regulă, unde e?

Stînd în plină lumină a soarelui, Whitney ridică braţele, cu palmele în sus. Furoul scurt i se unduia pe trup în adierea vîntului.

– Nu pare necesar să mă percheziţionezi.

Doug îşi îngustă ochii.

– Dă-mi-l în clipa asta, Whitney, altfel în cinci secunde ai să fii goală puşcă.

– Iar tu o să ai nasul rupt.

Stăteau faţă-n faţă, fiecare hotărît să nu cedeze – şi neavînd altă soluţie decît remiza.

– Hîrtiile, repetă el, dînd o ultimă şansă puterii şi autorităţii masculine.

– Banii, replică ea, bazîndu-se pe instinctul şi manipulările feminine.

Înjurînd, Doug duse mîna în buzunarul de la spate și scoase un teanc de bancnote. Cînd Whitney dădu să le ia, le smuci înapoi.

– Hîrtiile.

Îl studie lung. Avea o privire foarte directă, conchisă ca. Foarte limpede și francă. Ar fi putut-o minți fără să clipească. Și totuși, în unele privințe, avusese încredere în el.

– Cuvîntul tău, îi ceru ea. Așa cum e.

Cuvîntul lui valora doar atît cît hotăra el. Cu ea, după cum descoperi, asta ar fi însemnat mult prea mult.

– Îl ai.

Dînd din cap, Whitney duse mîna la spate – dar plicul alunecase prea jos.

– Am multe motive să nu-mi convină să mă întorc cu spatele spre tine – dar...

Ridicînd din umeri, se răsuci în loc.

– Va trebui să ți-l iei singur.

Doug își coborî privirea peste linia netedă a spatelui ei, spre curba subtilă a șoldului. Fără să se grăbească, își strecură mîna sub material.

– Ia plicul și n-o mai lungi, Douglas! îi ceru Whitney, încrucișîndu-și brațele sub sîni, cu privirea drept înainte.

Contactul dintre degetele lui și pielea ei îi activa toate terminațiile nervoase. Nu era obișnuită să reacționeze la stimuli atît de slabi.

– Se pare că a alunecat destul de jos, murmură el. S-ar putea să dureze un timp pînă-l găsesc.

Fu nevoită să facă un efort maxim de concentrare pentru a rămîne nemișcată.

– Douglas, ai două secunde ca să-l scoți, sau ai să-ți pierzi uzul mîinii drepte.

– Sîntem cam nervoasă, așa-i?

Măcar avea satisfacția să știe că și ea stătea pe jar, la fel ca el. Apucînd colțul plicului între degetul mare și cel arătător, îl trase afară.

Whitney se întoarse imediat, cu mîna întinsă. Doug avea și harta, și banii. Era complet îmbrăcat, pe cînd ea încă mai era aproape goală. Dac-ar fi vrut să scape de ea, ocazie mai potrivită nici că s-ar fi găsit.

Ochii ei îi țintuiau pe ai lui, calmi și direcți. Doug nu se îndoi că-i citea toate gîndurile care-i treceau prin cap.

Deși ezita, constată că în acel caz cuvîntul era într-adevăr cuvînt. Îi trînti în palmă teancul de bancnote.

– Onoarea între hoți...

– ...e un mare mit cultural, încheie ea. Poate te gîndești să te razi, Douglas. Nu suport ca însoțitorul meu să arate ca un coate-goale.

Doug își trecu o mînă peste obraz și-și jură să nu se bărbierească pentru cel puțin două săptămîni.

* * *

Whitney constată că mergea mult mai ușor cînd avea destinația în fața ochilor.

În acest caz, destinația nu era decît un grup de clădiri mici, lîngă niște plantații verzi, verzi de tot, de pe malul unui rîu cu ape maronii care curgea spre apus. După o zi de mers pe jos și o noapte într-o peșteră, părea la fel de civilizat ca orașul New Rochelle.

În depărtare, oamenii lucrau pe orezării. Vite cu ochi plictisiți rumegau în padocuri, dînd din cozi. Whitney văzu un jeep vechi, fără roți, rezemat pe un bolovan. De undeva se auzeau monoton niște ciocănituri metalice.

Cîteva femei întindeau haine la uscat – cămăși înflorate, multicolore, care contrastau cu îmbrăcămintea lor simplă, de lucru. Bărbați cu pantaloni largi prășeau într-o grădină lungă și îngustă. Cîțiva cîntau – pe o melodie mai degrabă hotărîtă decît veselă.

La vederea lor, capetele începură să se întoarcă, iar munca se întrerupse. Nimeni nu se apropia, cu excepția unui cîine negru și slăbănog care alerga în cercuri prin fața lor, făcînd un tărăboi asurzitor.

Fie în Est, fie în vest, Whitney recunoștea curiozitatea și suspiciunea cînd le vedea. Îi părea rău că nu purta niște hainele mai prietenoase decît cămașa și pantalonii. Aruncă o privire spre Doug. Cu chipul său neras și părul răvășit, părea să vină de la o petrecere – una prelungită peste măsură. Nu-și ridica nasul din ghid.

– Trebuie neapărat că continui și acum? îl întrebă ea. Mă mir că nu ți-ai adus o lămpiță din-alea cu clemă, pentru citit în pat.

– O să luăm una cu prima ocazie. Cei din tribul Merina sînt asiatici de origine – reprezintă aristocrația insulei. O să te înțelegi bine cu ei.

– Nu mă îndoiesc.

Fără să-i ia în seamă umorul din voce, Doug citi mai departe:

– Au un sistem de caste care separă nobilimea de clasa mijlocie.

– Foarte rezonabil.

Cînd o privi peste carte, văzu că zîmbea.

– Sistemul de caste a fost abolit de lege, continuă el, dar lor puțin le pasă.

– E vorba de legiferarea moralității. Nu pare să reușească niciodată.

Refuzînd să se lase atras în discuție, Doug mijî ochii spre sătenii. Se adunau toți laolaltă, dar nu păreau să formeze un comitet de primire.

– Ce părere crezi că vor avea despre niște oaspeți nepoftiți?

Mai nervoasă decît, i-ar fi convenit să recunoască, Whitney își vîrî brațul printr-al lui.

– Ne vom purta fermecător.

De obicei, îi reușea.

– Crezi c-o să-ți meargă? îl întrebă ea, în timp ce intrau printre primele case.

Mulțimea murmura, apoi se trase în lături, făcînd-ui loc uni bărbat înalt și slab, într-o robă neagră, peste o cămașă

albă apretată. Se vedea din primul moment că era un personaj important... şi foarte nemulţumit de intruziune.

Mai avea şi aproape doi metri înălţime. Abandonînd orice mîndrie, Whitney făcu un pas înapoi, astfel că Doug rămase mai în faţă.

– Hai, farmecă-l, îl provocă ea, în şoaptă.

Doug îl privi pe omul în negru care ieşise în faţa mulţimii, şi-şi drese glasul.

– Nici o problemă.

Afişă cel mai convingător zîmbet.

– Bună dimineaţa. Ce mai faceţi?

Bărbatul cel înalt îşi înclină capul – regal, trufaş şi dezaprobator. Cu glas profund şi duduitor, aruncă vreo cîteva cuvinte în malgaşă.

– Nu stăpînim prea bine limba, domnule, aă...

Continuînd să zîmbească, Doug îi întinse mîna. Aceasta fu privită şi ignorată. Fără să-şi şteargă zîmbetul de pe buze, o luă pe Whitney de cot şi o împinse înainte.

– Ia încearcă-n franceză.

– Dar farmecul tău mergea aşa de bine!

– Nu e momentul cel mai potrivit să faci pe deşteapta, dulceaţă.

– Ai zis că-s prietenoşi.

– Poate că n-a citit şi el ghidul.

Whitney studie chipul dur ca piatra, aflat cu aproape un cap mai sus decît al ei. Zîmbi, îşi ridică genele şi încercă un salut franţuzesc formal.

Omul în robă neagră o privi timp de zece secunde, apoi îi răspunse la salut. Whitney fu cît pe ce să chicotească de uşurare.

– Okay, e bine, spuse Doug. Şi acum, prezintă-i scuzele noastre.

– Pentru ce?

– Pentru că am dat buzna. Spune-i că sîntem în drum spre Tamatave, că ne-am rătăcit şi stăm prost cu proviziile. Şi zîmbeşte tot timpul.

– Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, cînd stai şi te hlizeşti de parcă ai fi frate-meu cel idiot.

Doug o înjură – dar în surdină, cu buzele încă arcuite în sus la colţuri.

– Ia o atitudine neajutorată, ca şi cum ai încerca să-ţi înlocuieşti un cauciuc spart, pe marginea şoselei.

Whitney întoarse capul, înălţînd din sprîncene, cu o expresie rece în ochi.

– Ba te rog să mă scuzi!

– Pentru Dumnezeu, Whitney, fă-o odată şi nu mai comenta!

– Am să-i spun, răspunse ea, cu nasul pe sus, dar neajutorată n-am să arăt.

Cînd se întoarse iar spre conducătorul satului, pe faţă îi apăru un zîmbet binevoitor.

– Ne pare foarte rău că am venit neinvitaţi în satul dumneavoastră, începu ea, în franceză. Dar mergem la Tamatave, iar însoţitorul meu...

Arătă spre Doug, ridicînd din umeri.

– S-a rătăcit. Iar apa şi alimentele noastre sînt pe terminate.

– Tamatave este foarte departe, spre răsărit. Călătoriţi pe jos?

– Din păcate, da.

Omul îi studie iar pe Doug şi Whitney, rece, cu deliberare. Ospitalitatea făcea parte din cultura malgaşă, din moştenirea lor, dar se acorda cu discriminare. Vedea în ochii străinilor neliniştea, dar nu şi rea-voinţă. După un moment, se înclină.

– Ne face plăcere să primim oaspeţi. Vă puteţi împărtăşi din mîncarea şi apa noastră. Eu sînt Louis Rabemananjara.

– Sînt onorată de cunoştinţă.

Whitney îi întinse mîna, iar de astă dată omul acceptă gestul de salut.

– Eu sînt Whitney MacAllister, iar el este Douglas Lord.

Louis se întoarse spre ceilalţi şi anunţă că primeau musafiri în sat.

– Fiica mea, Marie.

La auzul acestor cuvinte, păşi spre ei o tînără scundă, cu pielea de culoarea cafelei şi ochi negri. Whitney îi privi pieptănătura complicată, cu părul împletit într-o mulţime de cozi, întrebîndu-se dacă propria ei coafeză ar fi putut s-o reproducă.

– Ea se va ocupa de dumneavoastră. După ce vă odihniţi, vă veţi împărtăşi din mîncarea noastră.

Şi, cu aceste cuvinte, Louis reveni în mulţime.

După ce privi cîteva clipe cămaşă şi pantalonii lui Whitney, Marie coborî ochii. Tatăl ei nu i-ar fi permis niciodată să poarte ceva care-i dezvăluia atît de mult din trup.

– Sînteţi bineveniţi. Dacă mă urmaţi, am să vă arăt unde vă puteţi spăla.

– Îţi mulţumim, Marie.

Porniră în urma ei, prin mulţime. Unul dintre copii arătă spre părul lui Whitney şi începu să turuie surescitat, înainte ca maică-sa să-l potolească. Un ordin al lui Louis îi trimise înapoi la muncă, înainte ca Marie să fi ajuns la o casă mică, fără etaj, cu acoperiş de stuf şi streşini întinse, ca să răspîndească umbră cît mai multă.

Casa era construită din lemn, iar unele dintre scînduri erau îndoite şi deformate de vreme. Ferestrele, însă, sclipeau de curăţenie. În faţa uşii se întindea o rogojină pătrată, albită de vreme aproape complet. După ce deschise uşa, Marie le făcu loc oaspeţilor să intre.

Înăuntru domnea o ordine desăvîrşită. Mobila era simplă şi aspră, dar pe fiecare scaun era pusă cîte o pernă viu colorată. Cîteva flori galbene, asemănătoare cu margaretele, stăteau într-o glastră de lut, lîngă fereastra cu obloane de lemn care ţineau afară lumina şi căldura.

– Aveţi apă şi săpun.

Îi conduse spre un mic alcov, de unde scoase două ligheane adînci de lemn, două ulcioare şi nişte calupuri de săpun brun.

– În curînd vom mînca de amiază, cu dumneavoastră ca oaspeți. Va fi mîncare din belșug.

Pentru prima oară de cînd o cunoscuseră, zîmbi.

– Ne-am pregătit pentru *fadamihana*.

Înainte ca Whitney să-i mulțumească, Doug o apuca de braț. Înțelesese cuvîntul cel mai important.

– Spune-i că și noi îi vom preacinsti pe strămoșii lor.

– Ce?

– Tu zi-i acolo.

Ca să nu-l mai contrazică, Whitney se supuse și fu răsplătită cu un zîmbet radios.

– Sînteți bineveniți la tot ce avem noi, mai spuse Marie, înainte de a ieși.

– Ce-a fost asta?

– A spus ceva despre *fadamihana*.

– Da, se pregătesc pentru ea, ce-o mai fi și aia.

– E praznicul morților.

Whitney, care examina un vas, se opri, întorcînd capul spre el.

– Poftim?

– E un vechi obicei. O parte din religia malgașă constă în adorarea strămoșilor. Cînd moare cineva, întotdeauna e depus în mormintele ancestrale. O dată la cîțiva ani, își deshumează morții și dau o petrecere pentru ei.

– Îi dezgroapă? Dar e dezgustător! exclamă ea, cuprinsă de repulsie.

– E un gest de respect, face parte din religia lor.

– Sper ca pe mine nimeni să nu mă respecte în stilul ăsta... începu ea, dar o birui curiozitatea. Și scopul care e?

Cînd trupurile sînt scoase la lumină, primesc locuri de onoare la petrecere. Li se dau rufe curate, vin de palmier, și li se povestesc cele mai recente bîrfe.

Doug luă apă în ambele mîini și se stropi pe față.

– Asta-i modul lor de a onora trecutul, de a arăta respect pentru oamenii din care se trag. Adorația străbunilor e baza religiei malgașe. Se cîntă și se dansează, și toată lumea chefuiește straşnic – vie sau altfel.

Așadar, meditâ Whitney, morții nu erau jeliți, ci distrați. O sărbătorire a morții – sau poate, mai bine zis, a legăturii dintre viață și moarte. Deodată, simți că înțelegea ceremonia, și sentimentele ei în legătură cu ea se schimbară.

Luă săpunul pe care i-l oferi Doug, zîmbindu-i.

– E foarte frumos, nu-i așa?

Doug ridică un mic prosop aspru, începînd să se frece cu el pe față.

– Frumos?

– Nu te uită cînd mori. Ești adus înapoi, ți se oferă un loc în rîndul întîi, la o petrecere, ți se dau toate știrile și se bea cu tine. Unul dintre cele mai triste aspecte ale morții e că pierzi toată distracția.

– Cel mai trist aspect al morții e că mori, replică el.

– Prea le iei pe toate la propriu. Mă întreb dacă ți-e mai ușor să faci față morții, cînd știi că te așteaptă și asemenea momente.

Lăsînd prosopul jos, Doug clătină din cap.

– Eşti o femeie interesantă, Whitney.

– Desigur.

Rîzînd, Whitney ridică săpunul şi-l mirosi. Avea o aromă de flori strivite şi de ceară.

– Şi mai şi mor de foame. Să vedem ce-avem la masă.

* * *

Cînd reveni, Marie avea pe ea o fustă colorată, pînă la pulpe. Afară, sătenii puneau mîncare şi băutură pe o masă lungă. Whitney îi mulţumi din nou.

– Sînteţi invitaţii noştri.

Solemnă şi formală, Marie îşi plecă ochii.

– Aţi fost călăuziţi spre satul nostru. Oferim ospitalitate strămoşilor şi vă sărbătorim vizita. Tatăl meu a spus că azi vom serba şi în cinstea dumneavoastră.

– Eu nu ştii decît că sînt lihnită de foame, spuse Whitney, atingîndu-i mîna. Şi foarte recunoscătoare.

Începu să se îndoape. Deşi nu recunoştea nimic în afară de orez şi fructe, nu făcu nazuri. Prin aer pluteau fel de fel de arome, exotice şi condimentate. Carnea fusese gătită la foc şi în cuptoare de piatră, iar vinul, băut cană după cană, era foarte tare.

Începu şi muzica, tobe şi instrumente populare cu coarde şi de suflat, interpretînd melodii străvechi. Cam

mai tîrziu, Whitney începu să danseze cu un grup de bărbaţi şi femei.

O primiră zîmbind şi dînd din capete, în timp ce le imita paşii. După un timp, se întoarse spre Doug.

– Dansează şi tu cu mine.

Doug începu s-o învîrtească atît de repede, încît o ameţi. Apoi, se simţi aruncată înapoi şi, la fel de rapid, ridicată la pieptul lui. Doar cîţiva milimetri le mai despărţeau gurile una de alta.

Nu trebuia decît să se mişte – să se apropie încă puţin. Şi atunci...?

– Ce naiba...? mormăi Doug.

Chiar în timp ce mîna lui o strîngea de talie, chiar în timp ce genele ei se coborau, tremurătoare, răsună zgomotul unui motor. Capul lui Doug se răsuci brusc.

– Rahat!

Apucînd-o de mînă, o luă la fugă în căutarea unui adăpost. Se înghesuiră amîndoi lîngă zidul unei case.

– Ce naiba faci? Un tango, şi-ai înnebunit...

– Nu te mişca.

– Nu mă...

În clipa aceea, auzi şi ea huruitul, puternic şi clar, deasupra lor.

– Ce-i asta?

– Elicopter, răspunse Doug, sperînd ca streaşina latră să-i ascundă bine.

Whitney reuşi să arunce o privire peste umărul lui. Îi auzea, dar de văzut nu-l vedea.

– Ar putea să fie oricine.

– Ar putea. Nu-mi risc viaţa pe ce s-ar putea şi ce nu. Lui Dimitri nu-i place să piardă vremea.

Prudent, aruncă o privire în jur. Nici vorbă să scape cu fuga.

– Claia asta a ta de păr blond ar ieşi în evidenţă ca un semn de circulaţie.

– Chiar şi sub presiune, eşti plin de farmec, Douglas.

– Să sperăm că nu se hotărăşte să aterizeze, ca să se uite mai de-aproape.

Nici nu vorbise bine, cînd duduitul deveni mai puternic. Deşi erau în partea cealaltă a casei, simţiră curentul de aer provocat de elice.

– Bine c-a trebuit să-i dai tu ideea.

– Mai taci din gură.

Doug se uită în spate, gata s-o ia la fugă – dar încotro? Unde să se ducă? Erau încolţiţi, la fel de sigur ca şi cum ar fi intrat într-o fundătură.

La auzul unui sunet slab, se răsuci, cu pumnii ridicaţi. Marie se opri, făcîndu-i semn să tacă. Apoi, cu spatele lipit de perete, porni spre uşă. Doug o urmă, trăgînd-o pe Whitney de mînă după el.

După ce intrară, le făcu semn să tacă, şi trecu la fereastră, de unde se uită afară, avînd grijă să nu se arate.

Elicopterul aterizase pe cîmpia de la poalele colinelor, iar Remo venea deja spre mulţimea de săteni.

– Fir-aş al naibii! mormăi Doug.

Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să-şi regleze conturile cu Remo – dar numai cînd era sigur că se afla în avantaj. Deocamdată, cea mai ucigătoare armă pe care o avea era briceagul din buzunar. În aceeaşi clipă, îşi aminti că-şi lăsaseră rucsacurile afară, lîngă masă.

– Ce se...

– Stai acolo, ordonă el, cînd Whitney se apropie. E Remo, cu doi dintre soldăţeii de jucărie ai lui Dimitri.

Şi, mai devreme sau mai tîrziu, urma să vină şi socoteala cu Dimitri – iar atunci, avea nevoie de mai mult decît de noroc. Scobindu-şi creierii, se uită prin jur după ceva, orice, cu care să se apere.

– Spune-i că oamenii aştia ne caută, şi întreab-o ce vor face ai ei.

Whitney o privi pe Marie, care stătea tăcută lîngă uşă, şi se conformă.

Fata îşi împreună mîinile.

– Sînteţi oaspeţii noştri, răspunse ea simplu. Ei nu sînt.

Zîmbind, Whitney îi traduse lui Doug răspunsul.

– Avem sanctuar, la cît ne-o mai folosi şi asta.

– Mda, foarte bine, dar adu-ţi aminte ce-a păţit Quasimodo.

Îl privi pe Remo în timp ce acesta se confrunta cu Louis. Conducătorul satului stătea implacabil, cu ochii lui ca de oțel, vorbind succint în malgașă. Remo scoase ceva din buzunar.

– Poze, șopti Whitney. Trebuie că-i arată fotografiile noastre.

Împreună cu fotografiile, Remo mai scoase și un teanc de bani, zîmbind. I se răspunse cu o tăcere deplină și solemnă.

În timp ce Remo încerca să negocieze cu Louis, alt om din elicopter se apropie de masă și începu să guste. Nepăsător, Doug îl privi cum se apropia tot mai mult de rucsacuri.

– Întreab-o dacă are vreo armă pe-aici.

– O armă?

Whitney înghiți în sec. Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe acel ton.

– Dar Louis n-o să...

– Întreab-o. Acum!

Tovarășul lui Remo își turnă o cană de vin. Nu trebuia decît să se uite la stînga. Dacă recunoștea rucsacurile, nici nu mai conta de partea cui erau sătenii. Arme nu aveau. Iar Doug știa ce se ascundea în teaca de piele, sub haina lui Remo. Îi simțise țeava în coaste, nu demult.

– La naiba, Whitney, întreab-o!

La întrebarea lui Whitney, Marie dădu din cap, fără nici o expresie. După ce se strecură în camera alăturată, reveni cu o carabină lungă și amenințătoare. Cînd Doug o luă, Whitney îl apucă de braț.

– Doug, și ei au arme. Iar acolo, afară, sînt și copii.

Îndîrjit, Doug încărcă pușca. Nu trebuia decît să tragă rapid și precis. Al naibii de rapid.

– Nu voi face nimic decît dacă nu mai am încotro.

Se ghemui lîngă fereastră, cu țeava armei rezemată de pervaz, și ochi. Degetul i se umezise de transpirație înainte de a-l pune pe trăgaci.

Detesta armele. Dintotdeauna le urîse. Nu conta în care parte a țevii stătea. Ucisese. În Vietnam, ucisese fiindcă agerimea minții și iuțeala de mînă nu-l putuseră scuti de recrutare, nici de duhoarea junglei. Învățase lucruri pe care n-ar fi vrut să le învețe, și lucruri pe care fusese nevoit să le folosească. Supraviețuirea – aceasta fusese întotdeauna prioritatea numărul unu.

Ucisese. Într-o noapte nenorocită, la Chicago, se pomenise trîntit cu spatele de perete și cu un cuțit la beregată. Știa ce însemna să te uiți la cineva în timp ce i se scurgea viața din trup. Trebuia să știi că, data viitoare, puteai fi tu în locul lui.

Ura armele. Ținea ferm pușca.

Unul dintre dansatori rîse ascuțit. Ținînd un ulcior cu vin deasupra capului, îl înhăță pe omul de lîngă masă,

rasucindu-l în partea opusă. În clipa următoare, rucsacurile dispărură în mulțime.

– Nu te mai purta ca un idiot! strigă Remo, în timp ce partenerul său ridica mîna cu cana, să mai primească vin.

Și, întorcîndu-se iar spre Louis, gesticulă cu fotografiile. Nu se alese decît cu o privire dură și încă un răspuns în malgașă.

Doug îl privi pe Remo cum își vîra fotografiile și banii înapoi în buzunar, pornind cu pași mari spre elicopter. Duduind, aparatul își luă zborul. Cînd ajunse la trei metri deasupra solului, mușchii umerilor lui Doug se destinseră din nou.

– Puteai să rănești pe cineva cu pușca aia, murmură Whitney, în timp ce el îi înapoia Mariei arma.

– Mda...

Apoi, ridicînd la buze mîna fetei, cu un gest galant, Doug adăugă:

– Spune-i că-i datorăm viața. Și că nu vom uita.

În timp ce Whitney traducea, Marie continuă să se uite la Doug. Whitney îi recunoscu expresia – iar pe chipul lui se citea că o înțelegea și el.

– Poate-ați prefera să vă las singuri, spuse ea sec.

Și, traversînd camera, deschise ușa.

– În fond, trei oameni înseamnă o mulțime.

După ce ieși, trînti ușa mai tare decît ar fi fost cazul.

* * *

– Nimic?

Un nor de fum parfumat se înălță în fața scaunului cu spătar înalt, de brocart.

Remo își foi picioarele în loc. Lui Dimitri nu-i plăceau rapoartele negative.

– Krentz, Weis și cu mine am scotocit toată zona, sat cu sat. Și-n oraș am plasat cinci oameni, să se uite după ei. Nici urmă.

– Nici urmă.

Glasul lui Dimitri era blînd și limpede – printre altele, și dicțiunea fusese una dintre disciplinele pe care le învățase cu scrupulozitate de la mama lui. Mîna cu patru degete scutură țigara deasupra unei scrumiere de alabastru.

– Cine are ochi să privească, vede întotdeauna urmele, dragul meu Remo.

– Îi vom găsi, domnule Dimitri. Doar că va mai dura cîtva timp.

– Mă îngrijorezi.

De pe masa din dreapta lui, ridică un pahar de sticlă fațetată, plin cu vin rubiniu. La mîna nevătămată purta un inel de aur masiv, cu diamant.

– Ți-au scăpat de trei...

Se întrerupse, în timp ce sorbea, lăsînd vinul să-i stea puțin pe limbă. Îi plăceau băuturile dulci.

– Nu, vai de mine – de patru ori, acum. Obiceiul ăsta al tău de a da greș devine foarte deranjant.

În timp ce glasul îi curgea melodios, scăpără bricheta, făcînd să se înalțe o flacără dreaptă și îngustă. Prin ea, privirea lui se ațintì asupra lui Remo.

– Știi ce părere am despre eșecuri, nu-i așa?

Remo înghiți în sec. Știa că degeaba ar fi găsit scuze. Dimitri nu le accepta niciodată. Simți cum sudoarea începea să i se prelingă pe spinare.

– Remo, Remo... oftă Dimitri. Mi-ai fost ca un fiu.

Bricheta se închise. Un nou panaș de fum se ridică spre tavan. Dimitri nu vorbea niciodată repede. O conversație, lungită pînă la ultimul cuvînt, era mai înspăimîntătoare decît cele mai crude amenințări.

– Sînt un om răbdător și generos.

Așteptă răspunsul lui Remo, și fu mulțumit cînd acesta rămase tăcut.

– Dar aștept rezultate. Data viitoare, să reușești, Remo. Ca șef, ca părinte, trebuie să aplic disciplina.

Un zîmbet îi arcui buzele, dar fără să-i lumineze și ochii. Aceștia era opaci și lipsiți de orice sentimente.

– Disciplina, repetă el.

– Am să pun mîna pe Lord, domnule Dimitri. Îl veți primi pe tavă.

– Un gînd foarte plăcut, sînt sigur. Să pui mîna și pe hîrtii.

Glasul i se schimbă, devenind glacial.

– Și pe femeie. Femeia asta mă intrigă din ce în ce mai mult.

Cu un gest reflex, Remo își atinse cicatricea îngustă de pe obraz.

– Am să pun mîna și pe ea.

Capitolul 7

Au aşteptat pînă cu o oră înaintea asfinţitului. Cu multă ceremonie, au fost împachetate alimente, apă şi vin, şi li s-au oferit pentru călătoria care-i aştepta. Etnicii merina păreau foarte emoţionaţi de vizită.

Într-un gest generos care-l făcu pe Doug să se strîmbe, Whitney îndesă nişte bancnote în mîinile lui Louis. Uşurarea lui, cînd fură refuzate, nu dură mult. Pentru sat, insistă Whitney – după care avu inspiraţia de a adăuga că prin acei bani îşi exprimau respectul şi urările de bine pentru strămoşi.

Numaidecît, hîrtiile dispărură în pliurile cămăşii lui Louis.

– Cît i-ai dat? întrebă Doug, în timp ce-şi ridica rucsacul proaspăt reaprovizionat.

– Doar o sută.

La vederea expresiei lui, Whitney îl bătu pe obraz.

– Nu fi zgîrcit, Douglas. Nu şade bine.

Şi, fredonînd, îşi scoase carneţelul.

– A, nu! O treci în contul tău, nu într-al meu.

Whitney notă suma, cu o înfloriturâ. Datoria lui Doug creştea văzînd cu ochii.

– Tu te distrezi, tu plăteşti. Oricum, am o surpriză pentru tine.

– Ce, o reducere cu zece la sută?

– Nu fi mojic.

Aruncă o privire în direcţia de unde se auzea duduitul cam bîlbîit al unui motor.

– Un mijloc de transport, spuse ea, cu un gest larg.

Se vedea clar că jeepul cunoscuse vremuri mai bune. Deşi strălucea de curăţenie, fiind proaspăt spălat, motorul tuşea şi dădea rateuri, în timp ce un sătean cu o eşarfă colorată în vîrful capului îl aducea pe drumul cu făgaşe.

Ca maşină care să le asigure salvarea, Doug o plasa pe locul doi după un catîr orb.

– N-o să facă nici douăzeci de mile.

– Vor fi douăzeci de mile pe care nu ne vom folosi picioarele. Zi mersi, Douglas, şi nu mai fi ingrat. Pierre o să ne ducă pînă-n provincia Ţamatave.

Se vedea dintr-o privire că Pierre turnase în el cu dărnicie vin de palmier. Mare noroc aveau dacă nu nimereau cu botul în vreo orezărie.

– Extraordinar.

Pesimist şi cu dureri de cap, de la vinul pe care şi el îl băuse, Doug îşi luă rămas-bun formal de la Louis. Whitney, în schimb, ţinu o cuvîntare mult mai elaborată.

– Mişcă-ţi fundul, scumpo, o grăbi Doug, urcîndu-se în jeep. Într-o oră se întunecă.

Zîmbindu-le sătenilor înghesuiţi în jurul maşinii, Whitney urcă alături de el.

– Ba pe-a mă-tii, Lord.

Puse rucsacul jos, la picioare, şi-şi întinse un braţ peste spătarul banchetei.

– *En avant*, Pierre.

Jeepul se smunci înainte, se zdruncină o dată, şi porni hurducîndu-se pe drum. Doug simţi cum durerea de cap îi exploda în nenumărate detunături mărunte şi nemiloase. Închise ochii, încercînd să adoarmă.

Peisajul, în cea mai mare parte, era monoton. Coline roşiatice, aproape fără copaci, şi văi largi parcelate de plantaţii. Acum, pe înserat, se răcorise, dar drumul era plin de praf, care acoperea caroseria proaspăt spălată.

Soarele apunea spectaculos, iar Whitney se răsuci în loc, stînd cu genunchii pe banchetă, ca să admire culorile explozive ale asfinţitului. O parte din profesiunea ei se ocupa de încorporarea nuanţelor şi a tonalităţilor în materiale şi coloranţi. În timp ce privea, se gîndi să decoreze o cameră în culorile asfinţitului. Stacojiuri, auriuri, tonuri de albastru profund şi de mov blînd. O combinaţie interesantă şi intensă. Apoi, treptat, privirea îi coborî asupra lui Doug,

care adormise. I s-ar fi potrivit, conchise ea. Strălucitoare, scînteierea puterii, intensitatea de la baza tuturor.

Nu era un om pe care să-l iei cu uşurinţă, şi nici un om demn de încredere. Totuşi, începea să creadă că era un bărbat care putea să fascineze. La fel ca un apus de soare, putea să se schimbe înaintea ochilor, apoi să dispară în timp ce încă îl priveai. În momentul cînd luase acea puşcă în mîini, Whitney observase că avea în el o calitate nemiloasă pe care putea s-o abordeze într-o clipă. Dacă şi cînd găsea de cuviinţă, putea fi la fel de necruţător şi cu ea.

Avea nevoie de o influenţă mai puternică asupra lui.

Prinzîndu-şi limba între dinţi, Whitney îşi coborî privirea spre podeaua maşinii. La picioarele lui se afla rucsacul – iar în rucsac era plicul. Fără să-şi ia ochii dinspre faţa lui, se aplecă. Încă nu reuşea să ajungă cu mîna la rucsac. Jeepul se clătină, în timp ce Whitney se apleca şi mai adînc, prin faţa lui Doug. Doug continua să sforăie uşurel. Degetele ei apucară chinga rucsacului. Cu grijă, începu să-l ridice.

Se auzi o bubuitură sficient de puternică pentru a o face să ţipe scurt, iar jeepul se opri brusc, răsturnînd-o peste Doug. Acesta se trezi sufocat, cu Whitney căzută pe piept. Mirosea a vin şi a fructe. Căscînd, o mîngîie pe şold.

– Nu poţi tu să nu-ţi plimbi mîinile peste mine, şi pace.

Suflîndu-şi părul din ochi, Whitney se încruntă la el.

– Priveam apusul soarelui, prin spate.

– M-hmm...

Mîna lui o apucă pe a ei, care încă mai ţinea strîns cureaua rucsacului.

– Degete cu lipici, Whitney...

Ţistui din limbă.

– Sînt dezamăgit.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Pufnind, Whitney se chinui să se ridice şi-l strigă pe Pierre. Deşi nu înţelegea nimic din schimbul lor de replici în franceză, Doug nu mai avu nevoie de nici o traducere cînd localnicul dădu cu piciorul într-un cauciuc din faţă.

– O pană. Nici nu mă mir.

Doug dădu să coboare, apoi se uită înapoi, îşi găsi rucsacul şi-l luă cu el. Whitney îl ridică şi ea pe al ei, înainte de a-l urma jos din maşină.

– Ce facem? întrebă Doug.

Whitney se uită la roata de rezervă pe care Pierre o rostogolea pe lîngă maşină.

– Stăm aici cu nişte mutre neputincioase, desigur. Doar dacă nu cumva vrei să sun la depanare.

Înjurînd, Doug se lăsă pe vine şi începu să răsucească şuruburile roţii.

– Cauciucul de rezervă e neted ca un cur de bebeluş, de tocit ce e. Spune-i distinsului nostru şofer că de-aici mergem pe jos. O să aibă noroc dacă reuşeşte să mai ajungă înapoi în sat cu rabla asta.

Peste un sfert de oră, stăteau în mijlocul drumului, privind cum jeepul se îndepărta peste hopuri. Veselă, Whitney îl luă pe Doug de braţ. Insectele şi păsărelele începuseră să cînte, o dată cu apariţia primelor stele pe cer.

– O scurtă plimbare de seară, scumpule.

– Oricît de dezolat aş fi că trebuie să te refuz, trebuie să poposim pentru noapte. Într-o oră va fi prea întuneric ca să mai vedem ceva. Uite, acolo, arătă el spre o îngrămădire de stînci. O să ne instalăm cortul în spatele lor. Nu ne putem ascunde, dacă ne caută iar cu elicopterul, dar măcar nu ne vor putea vedea de pe drum.

– Deci, crezi că se vor întoarce.

– Se vor întoarce sigur. Tot ce avem noi de făcut e să nu mai fim aici cînd vin.

* * *

Întrucît începuse să se întrebe în ce măsură existau în Madagascar copacii, Whitney se bucură cînd ajunseră la marginea unei păduri. Ajuta să-i treacă mai uşor nemulţumirea că fusese trezită cu noaptea-n cap.

Colinele dinspre est erau abrupte, aşa că mersul devenise o adevărată corvoadă, de care Whitney abia aştepta să scape pentru totdeauna.

Doug considera pădurea un camuflaj binevenit. Whitney vedea în ea o schimbare de peisaj, la fel de binevenită.

Deşi nu era prea cald, după o oră de urcuş Whitney era transpirată şi abia mai respira. Ar fi dat orice pentru o maşină cu aer condiţionat.

N-o fi avut aer condiţionat, dar era răcoroasă, constată ea, păşind printre ferigile cît copacii.

– E foarte frumos aici, comentă, privind în sus.

– Pomii călătorilor.

Doug rupse o frunză şi-şi turnă în palmă apă limpede, din coada acesteia.

– Foarte folositori. Mai citeşte şi tu ghidul ăla.

Whitney îşi înmuie degetul în apa din palma lui, şi gustă.

– Da' lasă că şi tu, nu mai poţi de plăcere cînd faci paradă de cunoştinţe!

Un foşnet o făcu să întoarcă privirea, pentru a vedea o formă albă, cu blană şi coadă lungă, dispărînd în desişuri.

– Ia uite, un cîine!

– Nnţ.

Doug o apucă de braţ, înainte de a avea timp s-o ia la fugă după el.

– E un sifaka – tocmai ai văzut pentru prima oară un lemur. Priveşte.

Urmărindu-i direcţia degetului, Whitney zări lemurul cu trup alb ca zăpada şi cap negru care sărea dintr-un copac în altul. Rîzînd, încercă să-l vadă mai bine.

– Ce drăguţi sînt! Începeam să cred că n-o să vedem nimic altceva decît coline, iarbă şi stînci.

Lui Doug îi plăcea felul ei de a rîde – îi plăcea chiar puţin cam prea mult, poate. „Femeile..." îşi spuse el. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai avusese nici una.

– Asta nu-i o excursie turistică, spuse el scurt. După ce luăm comoara, ai să-ţi poţi plăti una. Deocamdată, trebuie să ne vedem de drum.

– De ce atîta grabă? întrebă Whitney, mergînd pe lîngă el. Cu cît trece mai mult timp, cu atîta lui Dimitri îi va fi mai greu să ne găsească – eu aşa am impresia.

– Mă irită faptul că nu ştiu unde e – în faţa noastră, sau în spate...?

Îl ducea iar cu gîndul la Vietnam, unde în junglă se ascundeau prea multe. Prefera străzile întunecoase şi aleile rău famate ale oraşului.

– Mă rog, în pădurea asta nu sîntem decît noi. Pînă acum, tot timpul am fost cu un pas mai înaintea lor.

– Pînă acum. Hai să continuăm la fel şi de-acum încolo.

– Ce-ar fi să ne petrecem timpul conversînd? Mi-ai putea vorbi despre hîrtiile alea.

Doug înţelesese deja n-avea să se lase păgubaşă, hotărîndu-se să-i dea atîtea informaţii cît s-o facă să nu-l mai piseze.

– Ştii multe despre Revoluţia Franceză?

– Destule cît să fi luat notă de trecere la istoria Franţei, în colegiu.

– Şi despre pietre?

– Am trecut şi la geologie.

– Nu vorbesc despre calcar și cuarț, ci despre pietrele adevărate, dulceață. Diamante, smaralde, rubine mari cît pumnul. Pune-le laolaltă cu Domnia Terorii și fuga aristocraților, și vei obține un potențial uriaș. Coliere, cercei, pietre nemontate. S-a furat enorm.

– Iar altele au fost ascunse sau trecute peste granițe, prin contrabandă.

– Exact. Dacă stai să te gîndești, încă au mai rămase destule pe care nimeni nu le va regăsi vrodată. Noi o să găsim doar o mică parte. De mai mult nici n-am nevoie.

– Comoara e veche de două sute de ani, spuse ea încet, gîndindu-se iar la hîrtia peste care trecuse cu privirea. Face parte din istoria Franței.

– Antichități regale, murmură Doug, văzîndu-le deja cum îi luceau în mîini.

– Regale?

Cuvîntul o făcuse să ridice ochii. Doug stătea cu privirea în gol, visător.

– Comoara a aparținut regelui Franței?

Era destul de aproape de adevăr; mai aproape decît intenționase să-i dea de înțeles, atît de curînd.

– A fost al omului care-a avut destulă minte ca să pună mîna pe ea. Iar de-acum încolo îmi va aparține mie. Nouă, se corectă el, luîndu-i-o înainte.

Totuși, Whitney rămase tăcută. Abia după o bucată de vreme, întrebă:

– Și cine a fost femeia aceea care i-a dat lui Whitaker harta?

– Englezoaica? Ăă... o anume Smythe-Wright. Mda, Lady Smythe-Wright.

Recunoscînd numele, Whitney rămase cu privirea drept înainte, în adîncul pădurii. Olivia Smythe-Wright era una dintre puținele aristocrate care-și merita titlul pe deplin. Se dedicase artelor și caritații, cu o fervoare aproape religioasă. Unul dintre motive, spunea ea adesea, era acela că descindea din Maria Antoaneta. Regină, frumusețe, victimă – o femeie pe care unii istorici o considerau o nebună egoistă, iar alții, o victimă a împrejurărilor. Whitney participase la unele dintre ceremoniile lui Lady Smythe-Wright și o admirase.

Maria Antoaneta și niște bijuterii franțuzești pierdute... O pagină dintr-un jurnal care data din 1793... Avea sens. Dacă Olivia crezuse că hîrtiile era istorice... Whitney își amintea cînd citise despre moartea ei, în „*The Times*". Fusese asasinată cu bestialitate. Iar mobilul crimei se găsea acum în buzunarul lui Doug. Cîți alți oameni își mai pierduseră viețile pentru comoara unei regine?

Nu, nu trebuia să gîndească astfel. Nu acum. Dacă o mai ținea mult așa, avea să se întoarcă din drum, dîndu-se bătută. Tatăl ei o învățase multe, dar primul și cel mai important lucru era să termine întotdeauna ceea ce începuse, orice-ar fi fost. Poate că era și puțină mîndrie la

mijloc, dar şi bună-creştere. Întotdeauna fusese mîndră de educaţia ei.

Avea să meargă înainte. Să-l ajute pe Doug să pună mîna pe comoară. Iar apoi, urma să se decidă ce avea de făcut cu ea.

Se opriră amîndoi, încruntaţi. Sunetul pe care-l auzeau de cîtva timp semăna acum cu al unui motor. Ba nu, conchise Doug, ascultînd mai atent, era prea uniform şi profund pentru un motor. O luă de mînă.

– Hai mai repede. Să vedem de unde vine zgomotul ăsta.

Pe măsură ce mergeau spre est, răsuna tot mai puternic. Nici nu mai semăna cu un huruit de motor.

– Apă căzînd pe stînci, murmură Whitney.

Cînd ieşiră în luminiş, văzu că avusese perfectă dreptate. Era apă căzînd – dar tot peste apă.

Cascada se prăvălea de la o înălţime de şapte metri, într-o lagună limpede. Deşi mugea constant, sugerînd putere şi viteză, inspira seninătate. Da, pădurea semăna cu o femeie, îşi spuse Doug. Era puternică, de o frumuseţe intensă, şi plină de surprize. Fără să-şi dea seama, Whitney îşi rezemă capul de umărul lui Doug.

– E foarte frumoasă, murmură ea. Absolut fermecătoare. Ca şi cum ne-ar fi aşteptat.

Doug o cuprinse cu braţul.

– E locul ideal pentru un picnic. Nu te bucuri că am mers pînă aici?

Whitney zîmbi.

– Un picnic, confirmă ea, cu o lucire jucăuşă în ochi. Şi o baie.

– O baie?

– O baie delicioasă şi răcoritoare.

Luîndu-l prin surprindere, îl sărută pe obraz, scurt şi zgomotos, apoi se repezi spre malul lagunei.

– Nu las să-mi scape ocazia asta, Douglas!

Îşi lăsă rucsacul la pămînt şi începu să scormonească prin el.

– Simplul gînd de a intra în apă şi a mă spăla mă scoate din minţi.

Scoase un săpun franţuzesc şi o sticluţă de şampon.

– Îmi dai şi mie?

– În regulă – şi în cazul ăsta, fiindcă am un acces le generozitate, fac cinste.

Zîmbetul lui se înclină într-o parte, în timp ce-i arunca săpunul înapoi.

– Nu poţi face baie cu hainele pe tine.

Whitney îi susţinu privirea provocatoare, în timp ce-şi descheia nasturele de sus.

– N-am de gînd să le ţin pe mine.

Încet, îşi descheie şi ceilalţi nasturi, uitîndu-se cum ochii lui îi urmăreau mişcarea în jos.

– Nu trebuie, spuse ea încet, decît să te întorci.

Cînd el ridică iar privirea spre ea, zîmbind, gesticulă cu bucata de săpun din mînă.

– Altfel, adio săpun!

– Îmi strici tot cheful, bombăni el, întorcîndu-se totuşi cu spatele.

În cîteva secunde, Whitney se dezbrăcă de tot şi plonjă suplu în eleşteu. Ieşind iar la suprafaţă, începu să calce apa.

– E rîndul tău.

Îşi dădu capul pe spate, voluptuos, lăsîndu-şi părul să plutească în jur.

– Şi nu uita şamponul.

Apa era destul de limpede pentru ca Doug să-i întrezărească ispititor silueta. După ce-şi scoase cămaşa peste cap, îşi duse mîna la încheietoarea blugilor.

– Sper că n-ai de gînd să te întorci şi tu, nu? o întrebă el.

La naiba, îşi spuse Whitney, ce-i mai plăcea cînd îl vedea grozăvindu-se aşa!

– Ai chef să te grozăveşti, este, Douglas? Să ştii că nu mă las uşor impresionată.

Doug se aşeză să-şi scoată pantofii.

– Nu uita să-mi laşi partea mea de săpun.

– Atunci, mişcă-te puţin mai repede.

Începu să-şi săpunească un braţ, cu mişcări prelungi şi line.

– Dumnezeule, aici e mai bine chiar şi decît la *Elizabeth Arden!*

Cu un oftat, se lăsă pe spate, ridicîndu-şi un picior din apă. Cînd Doug se săltă în picioare şi-şi lăsă blugii să cadă, îl examină cu un ochi critic. Pe faţa ei nu se citea nici o

expresie, dar era clar că nu-i scăpaseră coapsele lui musculoase, abdomenul plat, şoldurile înguste abia acoperite cu chiloţii strîmţi. Avea constituţia zveltă şi robustă a unui alergător – ceea ce şi era, probabil.

– Adecvat, remarcă ea după un moment. Din moment ce e clar că-ţi place să pozezi, îmi pare rău că nu mi-am adus Polaroidul.

Neafectat, Doug îşi scoase şi chiloţii, rămînînd gol, drept – şi, fu ea nevoită să recunoască, magnific – la marginea lagunei. Plonjonul lui fu precis, înainte de a scoate capul din apă, la un pas de ea. Ceea ce văzuse în adîncuri făcea să i se usuce gura de dorinţă.

– Sapunul, spuse el, cît putea de calm, oferind în schimb şamponul.

– Nu uita să te speli după urechi, replică Whitney, turnîndu-şi cu generozitate şampon în palmă.

– Auzi, jumate-i al meu, nu uita.

– Ai să-l primeşti. Oricum, eu am mai mult păr ca tine.

– Iar eu am mai mult trup, gesticulă el cu săpunul, înainte de a începe să se frece pe piept.

– Asta poate fi o problemă, mai ales cînd trebuie să te speli pe spate.

Zîmbind, şi-l arătă pe al ei.

– Vrei să-mi dai o mînă de ajutor?

Va să zică, îi ardea de jocuri, conchise el. Ei bine, rareori refuza cîte un joc – atîta vreme cît putea calcula sorţii.

Venind pînă în spatele ei, începu să-i frece omoplații cu săpunul.

– Minunat, spuse Whitney, după un moment. Dar, în fond, cred că un om cu profesiunea ta trebuie să aibă nervi îndemînatice.

– Prinde bine. Cred că, din toată înghețata aia a voastră, ți-ai putut cumpăra o piele de milicane de dolari.

Mîna lui îi coborî pe șira spinării, spre șolduri, apoi se ridică din nou, încet. Nepregătită pentru șocul aproape electric pe care i-l produse, Whitney se cutremură. Doug zîmbi.

– Ți-e frig?

– În apa asta, poți să-ngheți dacă nu faci și puțină mișcare.

Spunîndu-și că nu dădea nicidecum bir cu fugiții, se îndepărtă încet, în stil bras. „Nu te repezi, dulceață," spuse Doug în sinea lui – și, aruncînd săpunul pe mal, o apucă de gleznă, dintr-o mișcare rapidă.

– Probleme?

Fără nici un efort, o trase înapoi spre el.

– Dacă tot ne arde de jocuri...

– Nu știu despre ce vorbești, începu ea – dar fraza se sfîrși cu un icnet scurt, cînd trupul i se ciocni de al lui.

– Nu știi pe dracu'.

Lui Doug îi plăcea la nebunie – incertitudinea ei, nervozitatea, lucirea de înțelegere care i se aprinsese o clipă în ochi. Cu mișcări deliberate, își încolăci un picior în jurul

[illegible] silind-o să se agațe de umerii lui ca să nu se scufunde.

– Fii atent pe unde calci, Lord, îl preveni ea.

– Jocuri în apă, Whitney. Întotdeauna m-am dat în vînt după ele.

– Cînd voi avea chef de joacă, am să te anunț.

Mîinile lui o prinseră de coaste, chiar sub sîni.

– Păi acuma nu ai?

Vocea ei deveni glacială, iar ochii, la fel de înghețați.

– Doar nu consideri că sînt de nasul tău, este?

Descoperise de mult că insultele, administrate cu răceală, constituiau cea mai eficientă defensivă erotică.

– Nu, dar în fond nici eu n-am dat vreodată prea multă atenție sistemelor de castă.

Își ridică degetele mai, peste sfîrcurile ei, și o auzi cum respira întretăiat, sacadat și mai rapid.

– Din cîte-mi amintesc, mlădițele rebele au avut întotdeauna tendința de a-și aduce în pat oameni de rînd.

– N-am de gînd să te aduc într-al meu.

– Mă dorești.

– Îți faci iluzii.

– Minți.

Temperamentul ei se învăpăie, în conflict cu fiorul cald din abdomen.

– Mi s-a făcut frig, Doug. Vreau să ies.

– Vrei să te sărut.

– Mai curînd aș săruta un broscoi.

Doug zîmbi. Efectiv, îi vorbise șuierător.

– N-am să-ți dau negi.

Și, hotărîndu-se într-o clipită, îi acoperi gura cu a lui.

Whitney deveni țeapănă. Nimeni n-o sărutase vreodată fără consimțămîntul ei și fără să sară prin cercurile pe care i le arunca ea mai întîi în cale. Cine naiba se credea acest Douglas Lord?

Iar inima ei bubuia lîngă a lui. Pulsul îi alerga la galop. I se învîrtea capul.

Puțin îi păsa cine se credea Douglas Lord – sau cine era cu adevărat.

Pradă unui imbold pasional care-i clătină pe amîndoi, începu să-și miște gura peste a lui. Limbile li se întîlniră. Dinții lui îi zgîriară buza de jos, în timp ce-o cuprindea cu brațele ca s-o strîngă și mai tare lîngă el. Surprize, își spuse, pe cînd începea să se piardă într-însa. Femeia aia era plină de surprize.

Gustul lui era proaspăt, viu, diferit – fascinant de aparte. Pasiunea îi coborî pe amîndoi sub suprafața apei. Înfășurați unul împrejurul celuilalt, ieșiră din nou, cu gurile sudate și apa scurgîndu-li-se peste piele.

Niciodată în viața ei nu mai întîlnise un bărbat ca el. Doug nu cerea – lua pur și simplu. Mîinile lui i se mișcau peste tot trupul cu o intimitate pe care Whitney o respinsese întotdeauna necruțător. Își alegea cîte un amant, uneori impulsiv, alteori calculat – dar *ea* era aceea care alegea,

întotdeauna. Și de astă dată, nu i se mai daduse de ales. Elementul de neputință era mai înviorător ca oricînd.

Avea s-o scoată din minți, în pat. Dacă numai cu un sărut o ducea atît de departe... Avea s-o ia cu el, peste orice limitare, și dincolo de ele, indiferent dacă ea voia să-l urmeze sau nu. Și, o, acum, cu apa revărsîndu-se peste ea, cu mîinile lui mîngîind-o și gura devenindu-i tot mai fierbinte, mai flămîndă – voia încă de-acum să-l urmeze.

Și apoi, își spuse, Doug urma s-o salute din mers, cu un zîmbet țanțoș, dispărînd în noapte. Cine-a fost cîndva hoț, hoț rămîne, indiferent ce fură – aur, sau inima unei femei. Poate că nu ea alesese acel început, dar avea să se țină de el destul timp ca să poată alege sfîrșitul pe care-l dorea.

Își împinse regretele deoparte. Trebuia să evite cu orice preț durerea. Chiar dacă prețul consta în plăcere.

Whitney își lăsă trupul să se înmoaie, ca într-o capitulare totală. În clipa următoare, își ridică mîinile pe umerii lui și-l împinse. Din răsputeri.

Doug dispăru sub apă fără a fi avut răgaz măcar să tragă aer în piept.

Cînd ieși la suprafață, văzu că Whitney ajunsese deja la marginea lagunei și urca pe mal.

– Jocul s-a terminat. Unu-zero pentru mine.

Își luă bluza și și-o trase pe ea, fără a se osteni să se șteargă.

Furie. Crezuse că știa perfect ce însemna furia. Femeile. Crezuse că știa ce butoane să apese. Doug descoperea că încă mai avea multe de învățat. Whitney își trăgea deja pe ea pantalonii.

– O diversiune drăguță, continuă ea, expirînd prelung, ușurată, după ce se îmbrăcă din nou complet. Iar acum cred c-ar fi timpul să începem odată picnicul ăla. Sînt leșinată de foame.

– Cucoană...

Fără să-și desprindă ochii dinspre ea, Doug își lua blugii.

– Numai la picnicuri nu-mi stă mintea, cînd mă uit la tine.

– Ei, nu mai spune!

Aflată din nou cu picioarele pe pămînt solid, Whitney își scoase peria de păr din rucsac și începu să se pieptene încet. Stropii de apă zburau în jurul ei ca niște diamante.

– După cum arăți, ți-ar prinde bine puțină carne crudă, pentru moment. Mutra asta o faci ca să sperii bătrînicile cînd le șterpelești poșetele?

– Sînt hoț, nu tîlhar.

Își încheie blugii și, azvîrlindu-și din ochi părul ud, se apropie de ea.

– Dar în cazul tău, s-ar putea să fac o excepție.

– Ai grijă să nu regreți, îl preveni ea, încet.

Doug scrîșni din dinți.

– Am să savurez fiecare clipă.

Cînd o apucă de umeri, Whitney îl privi solemn.

– Pur și simplu nu ești genul violent, îi spuse ea. Băiat...

Pumnul ei îl izbi în stomac, rapid și dur. Gîfîind, Doug se îndoi de mijloc.

– ...eu sînt, completă Whitney, în timp ce-și lăsa peria să cadă în rucsac, sperînd numai că Doug era prea năucit ca să vadă cum îi tremura mîna.

– Gata, pîn-aici.

Ținîndu-se de abdomenul îndurerat, Doug îi aruncă o privire care pînă și pe Dimitri l-ar fi pus pe gînduri.

– Douglas... ridică ea o mînă, ca pentru a calma un cîine rău și nervos. Inspiră adînc de cîteva ori. Numără pînă la zece...

Ce alte metode de calmare mai exis au? se întrebă, înnebunită.

– Aleargă în loc, mai încercă ea o sugestie. Nu-ți pierde controlul.

– Mă controlez perfect, scrîșni el printre dinți, apropiindu-se. Stai numai să-ți arăt, ce bine mă controlez.

– Altă dată. Hai să bem puțin vin acum. Și am mai putea și să...

Se întrerupse, cînd mîna lui o apucă de gît.

– Doug! chițăi ea.

– Și-acum...

Îl întrerupse un zgomot de motor, făcîndu-l să ridice privirea.

– Fir-ar mă-sa a dracu'!

Elicopterul ajunsese aproape deasupra lor, și erau în cîmp deschis. Dîndu-i drumul, începu să adune lucrurile.

– Mișcă-ți curu'! strigă el. Gata cu picnicu'!

– O dată dacă-mi mai spui să-mi mișc fundul...

– Tu mișcă-ți-l și taci!

Împinse spre ea primul rucsac, în timp ce pe al doilea îl lua în spinare.

– Și acum, bagă mare cu picioarele alea lungi și sexy, dulceață. N-avem prea mult timp.

O apucă strîns de mînă și o luă la fugă mîncînd pămîntul, spre copaci. Părul lui Whitney flutura în urma lor.

Deaspra, în cabina mică a elicopterului, Remo își coborî binoclul de la ochi. Pentru prima oară în ultimele cîteva zile, pe sub mustață i se ivi un rînjet. Își mîngîie alene cicatricea care-i brăzda obrazul.

– I-am reperat. Anunță-l pe domnul Dimitri.

Capitolul 8

– Crezi că ne-au văzut?

Doug se îndrepta spre est cu toată viteza, prin partea cea mai deasă a pădurii. Rădăcinile și crengile îi se agățau de picioare, dar el nu se împiedica niciodată. Alerga instinctiv, printr-o junglă plină de bambuși și eucalipți, la fel cum făcuse și prin Manhattan.

– Mda, cred că ne-au văzut.

Nu-și pierdea vremea cu furia, frustrarea sau panica, deși le simțea pe toate. De fiecare dată cînd credea că mai cîștigaseră puțin timp, îl regăsea pe Dimitri pe urmele lui ca pe un ogar englez bine instruit care simțise gustul sîngelui. Trebuia să-și schimbe strategia – și era nevoit s-o facă din mers.

– În pădurea asta, n-are unde să aterizeze cu elicoperul.

Avea sens ce spunea.

– Deci, rămînem în pădure.

Doug alerga ca un maratonist – calm, cu viteză constantă. Whitney îl detesta şi-l admira în acelaşi timp, pentru asta. Deasupra lemurienii turuiau alarmaţi.

– În mai puţin de-o oră, oamenii lui Dimitri vor veni să treacă zona prin sită.

Şi asta avea sens.

– Atunci, ieşim din pădure.

– Nu.

Epuizată, Whitney se opri, rezemîndu-se de un copac.

– Şi ce-ai de gînd să facem? îl întrebă. Să dispărem?

Doug se încruntă, cu privirea în pădure, pe cînd îşi punea la punct planul.

Era riscant – ba chiar, aproape nebunesc. Ridică ochii spre frunzişul care-i despărţea de Remo şi ţeava armei lui.

Dar avea şi şanse de reuşită.

– Să dispărem... repetă el, gînditor. Mda, asta o să facem.

Şi, lăsîndu-se pe vine, deschise un rucsac.

– Îţi cauţi pulberea magică?

– Pe-aia o păstrez pentru pielea ta de alabastru, dulceaţă.

Scoase lambaua pe care Whitney o cumpărase la tîrgul din Antananarivo, şi i-o drapă peste cap, atent mai mult să-i ascundă bine faţa, decît să aibă stil.

– La revedere, Whitney MacAllister, încîntat de cunoştinţă, matroană malgaşă.

Whitney îşi suflă din ochi părul blond, în timp ce-şi împreuna mîinile.

– Cred că glumeşti.

– Ai tu o idee mai bună?

Stătu un moment pe gînduri. Apoi, încet, îşi încrucişă capetele lambalei pe sub bărbie, aruncîndu-şi-le peste umeri, la spate. O idee proastă era oricum mai bună decît lipsa oricărei idei. De obicei.

– Okay, să mergem.

Luînd-o de mînă, Doug o ridică din nou în picioare.

– Hai, c-avem treabă.

Peste zece minute, găsi ceea ce căuta.

La baza unei pante stîncoase şi denivelate se aflau cîteva colibe de bambus, într-o poieniţă. Iarba din clin arsese, iar în locul ei fusese plantat orez. Într-un ţarc de sîrmă, nişte găini scurmau prin ţărînă.

Povîrnişul e a atît de aburpt, încît căsuţele erau construite pe platforme sprijine cu popi, ca să poată sta orizontal. O cărare cu trepte rudimentare, săpate în pămînt, cobora printre ele, pînă la un drum care ducea spre vest. Doug se ascunse după nişte tufişuri pipernicite, uitîndu-se după vreun semn de viaţă.

– O să ne ascundem acolo?

– Nu ne-ar folosi pentru prea multă vreme.

Scoţînd binoclul, se întinse pe burtă şi privi mai atent. La ferestre nu se vedea nici o mişcare, şi nici fum de la gătit nu ieşea pe hornuri. Nimic. Luînd repede o hotărîre, îi dădu lui Whitney binoclul.

– Ştii să fluieri?

– Ce să fac?

– Să fluieri.

Şi scoase un şuierat slab, printre dinţi.

– Pot să fluier mult mai bine, replică ea, cu dispreţ.

– Excelent. Stai aici şi te uiţi prin binoclu. Dacă vezi pe cineva că vine spre colibe, dai un semnal.

– Dacă-ţi închipui c-ai să te duci acolo fără mine...

– Ascultă, las rucsacurile aici. Pe amîndouă.

O înhăţă de păr, trăgîndu-i capul pînă ajunse cu faţa aproape de a lui.

– Cred că vrei să rămîi în viaţă mai mult decît să pui mîna pe plic.

Whitney dădu din cap, cu răceală.

– În ultima vreme, supravieţuirea a devenit principala prioritate.

A lui, fusese dintotdeauna.

– Atunci, stai cuminte.

– De ce cobori acolo?

– Dacă vrem să ne dăm drept malgaşi, trebie să mai facem rost de cîteva lucruri.

– „Să facem rost", repetă ea, arcuind sprînceana. Să le furi, adică.

– Chiar aşa, dulceaţă, iar tu ţii de şase.

După un moment de gîndire, Whitney conchise că nu-i displăcea ideea. Întotdeauna îi plăcuseră experienţele noi, în contextul potrivit.

– Dacă văd că vine cineva, şuier.

Te-ai prins. Şi acum, capu' jos. Remo ar putea da [illegible]ind un raid pe deasupra.

Whitney se întinse pe burtă, ducînd binoclul la ochi.

– Tu vezi-ţi de treaba ta, Lord, că de-a mea mă ocup eu.

Aruncînd încă o privire scurtă spre cer, Doug porni în josul pantei abrupte din spatele colibelor. După ce se opri o clipă, cu urechile ciulite, se repezi spre prima casă.

Cînd îl văzu dispărînd înăuntru, Whitney începu să bălăcească încet terenul cu binoclul. De două ori zări cîte o mişcare, dar nu erau decît animale, printre copaci. După un timp, atenţia îi slăbi, şi fu cît pe ce să treacă peste freamătul dinspre răsărit. Cu o mişcare smuncită, readuse binoclul în direcţia aceea şi-i focalizâ ocularele.

Cei trei urşi veneau spre bîrlog, îşi spuse ea. Iar Goldilocks avea să fie prinsă cu mîna-n oala cu miere.

Trase aer în piept, ca să şuiere, cînd un glas din spatele ei o făcu să tresară, amuţind.

– Îi atragem încoace, sau îi împingem din spate.

Frunzele foşneau chiar înapoia ei şi deasupra.

– Oricum, pe Lord l-a părăsit norocul.

Omul care vorbea nu uitase că primise o sticlă de whisky în mutră. Îşi atinse nasul pe care Doug i-l rupsese într-un bar din Manhattan.

– Vreau să fiu eu primul care pune mîna pe Lord.

– Eu o vreau pe gagică, ciripi un glas subţire şi smiorcăit.

Whitney avu senzația că peste piele îi trecuse o lighioană rece și băloasă.

– Perversule, mormăi primul. Poți să te joci cu ea cît vrei, Barns, da' ține minte, Dimitri o vrea întreagă. Cît despre Lord, șefului puțin îi pasă în cîte bucăți i-l aducem.

Whitney rămase nemișcată pe jos, cu ochii mari și gura uscată. Femeia despre care vorbeau cu atîta cinism era ea însăși. Ar fi fost de ajuns să arunce o privire peste dîmbul de care se apropiau, ca s-o vadă întinsă sub copaci ca marfa în piață.

Înnebunită, se uită din nou spre colibe. Doug putea să iasă la vedere în orice moment. Din locul unde se aflau, oamenii lui Dimitri avea să-l vadă și să-l împuște ca pe o țintă mobilă într-un stand de tir. Iar dacă mai stătea mult pe loc, malgașii puteau face o scenă la întoarcerea acasă, cînd îl găseau prădîndu-le sistematic colibele.

Toate la timpul lor, își spuse Whitney. Avea nevoie de un ascunziș mai bun, și cît mai repede. Între ea și desiș zăcea un copac doborît, cu trunchiul gros. Fără a mai sta pe gînduri, luă rucsacurile și porni într-acolo, în patru labe. Julindu-sĕ de scoarța copacului prăbușit, se rostogoli peste el, căzînd în partea cealaltă cu o bufnitură.

– Ai auzit ceva?

Ținîndu-și respirația, Whitney se lipi de trunchi. Acum nu mai putea nici măcar să vadă pînă la pîlcul de colibe. Doug rămăsese singur, pe cont propriu – și ea, la fel.

De deasupra se auzi un foșnet, făcînd-o să se tîrască, aproape, sub trunchiul căzut.

Conversația între cei doi încetase. Căutau în tăcere. Instinctiv, Whitney închise ochii, ca un copil care crede că dacă nu vede, nici el nu e văzut.

Dar îi deschise din nou peste o clipă, cînd chiar deasupra capului ei ceva izbi copacul. Și văzu chipul negru, cu ochi rotunzi și intenși, al unui lemur.

– Iisuse... șopti ea tremurător – dar nu avea timp să-și revină. Îi auzea pe cei doi apropiindu-se, cu pași mai prudenți. Marș! îi șuieră ea lemurului. Zît de-aici!

Rămase pe loc, strîmbîndu-se la el, fără a îndrăzni să se miște. Mai degrabă amuzat decît intimidat, animalul începu să-i imite grimasele. Cu un oftat, Whitney închise iar ochii.

– Dumnezeule mare...!

Drept răspuns, lemurul scoase o serie de sunete ascuțite, care-i atrăseră pe cei doi pînă pe creasta dîmbului.

Whitney auzi un chiot ascuțit, urmat de o detunătură, iar din lemn țîșniră așchii la nici cincisprezece centimetri mai sus de fața ei. În același moment, lemurianul sări de pe trunchi, dispărînd în desiș.

– Idiotule!

Se auzi plesnetul unei palme – urmat, incredibil, de un chicotit. Mai degrabă chicotitul, decît împușcătura, o făcu să se moleșească de spaimă.

– Bă, ce l-am ratat! Încă-un deget, și-l găuream pe bulangiu' ăla mic.

– Mda, iar pe Lord l-ai făcut s-o ia la goană ca un iepuroi.

– Îmi place să trag după iepuri. Bulangiii ăia-ngheață și se uită drept la tine, cînd apeși pe trăgaci.

– Rahat.

În glasul celuilalt se auzea dezgustul. Whitney putea să-l înțeleagă foarte bine.

– Hai, mișcă. Remo vrea să mergem spre nord.

– N-a lipsit mult să-mi trag o maimuță, chicoti iar primul. Niciodată n-am mai vînat maimuțe.

– Pervers mai ești.

Vocile și chicotelile se îndepărtară. Timpul trecea. Whitney stătea împietrită, mută. Pe braț i se cățărau insecte, dar ea tot nu se mișca. Părea să fi găsit locul cel mai potrivit în care să-și petreacă următoarele cîteva zile.

Cînd o mînă îi acoperi gura, se smunci ca un arc.

– Tragi un pui de somn? îi șopti Doug, la ureche.

În ochii ei, surpriza se transformă în ușurare, iar ușurarea, în furie. Ca măsură de prevedere, Doug o mai ținu un moment imobilizată.

– Nu te repezi, dulceață. Încă nu s-au îndepărtat prea mult.

În clipa cînd gura îi rămase liberă, începu:

– Era să mă-mpușți! Un căcănar mic și smiorcăit, cu ditamai tunul, a fost cît pe ce să...

Doug văzu gaura de glonț în trunchiul copacului, dar ridică din umeri.

– Mie îmi pari întreagă.

– Nu datorită ție!

Își scutură insectele de pe mînecă.

– În timp ce tu erai acolo, jos, și te jucai de-a Robin Hood, au trecut pe-aici doi nenorociți, cu niște arme și mai nenorocite. S-a menționat numele tău.

– Celebritatea e o povară, murmură el. Tu, în schimb, ești o cercetașă de mai mare rușinea.

– Va trebui să mă scuzi că eram ocupată să mă ascund de ăia doi, și n-am putut să fluier.

– Iar eu am fost cît pe ce să nimeresc într-o situație foarte delicată. Noroc că reușisem să pun mîna pe cîteva lucruri, așa c-am spălat putina înainte să se aglomereze prea mult.

– Nici nu mă mir.

Oricît de ușurată era să-l vadă întreg, n-avea de gînd să i-o arate.

– A venit un lemur, și...

Se întrerupse, cînd văzu unul dintre lucrurile pe care Doug le adusese cu el.

– Ce, începu ea, pe un ton pe cît de curios, pe atît de ofensat,ce mai e și aia?

– O surpriză.

Doug ridică de jos pălăria de paie și i-o oferi.

– N-am avut timp s-o împachetez.

– E neatrăgătoare și nu are nici urmă de stil.

– Are boruri largi, replică el, trîntindu-i-o pe cap. Şi cum nu pot să-ţi trag un sac în cap, va trebui să te mulţumeşti cu asta.

– Ce măgulitor.

– Ţi-am ales şi o micuţă costumaţie la care s-o porţi.

Şi-i aruncă o rochie de bumbac ţeapănă şi diformă, de culoarea bălegarului decolorat la soare.

– Douglas, zău aşa...

Whitney luă între degete o mînecă, simţind imediat o repulsie aproape aidoma celei pe care o cunoscuse în dimineaţa cînd se trezise cu păianjenul pe mînă. La urma urmei, urîţenia tot urîţenie rămînea.

– Mai degrabă mor, decît să mă vadă cineva cu astea pe mine.

– Tocmai asta urmărim, dulceaţă.

Îşi aminti de glonţul care se înfipsese în copac, la cîţiva centimetri de nasul ei. Poate că rochia urma să aibă mai mult stil, cînd o lua pe ea.

– Şi-n timp ce eu voi purta rochiţa asta aşa de şic, tu ce-ai să iei pe tine?

Doug îi arătă încă o pălărie de paie, uşor ascuţită.

– Ce cochetă e! remarcă ea, abia înăbşindu-şi rîsul, cînd Doug mai scoase o cămaşă cardilată cu poale lungi şi nişte pantaloni largi de bumbac.

– E clar că gazdei noastre îi place mult orezul, comentă el, în timp ce întindea cu mîinile talia generoasă a pantalonilor. Dar o să ne descurcăm noi.

– Regret că aduc vorba despre succesele anterioare ale travestiurilor tale, dar...

– Atunci, n-o adu, i-o reteză el, făcînd hainele ghem. Mîine dimineaţă, noi doi vom fi un fermecător cuplu malgaş, în drum spre tîrg.

– De ce nu o femeie malgaşă care se duce la piaţă cu fratele ei oligofren?

– Nu-ţi forţa norocul.

Puţin mai încrezătoare în sine, Whitney îşi examină pantalonii. Se rupseseră la genunchi, iar gaura o irita mult mai mult decît glonţul tras la o palmă de capul ei.

– Şi abia mi-i cumpărasem, din C.D....

– Ascultă, ţi-am adus o rochie nouă, nu?

Se uită la ghemotocul de haine.

– Ce-am mai rîs.

– Poţi să mă cicăleşti mai tîrziu. Deocamdată, spune-mi dacă ai auzit ceva important.

Whitney îi aruncă o privire furioasă, apoi îşi scoase carneţelul din rucsac.

– Pantalonii aştia se trec tot în contul tău.

– La fel ca toate, mormăi el.

Dar imediat ce văzu suma, sări în sus.

– Optzeşcinci de dolari?!? Cine mama dracu' plăteşte optzeci şi cinci de dolari pe nişte nădragi amărîţi de bumbac?

– Tu ai să plăteşti, replică ea dulce. Fii recunoscător că n-am pus şi T.V.A.-ul. Şi acum...

Satisfacută, își vîrî carnetul la loc în rucsac.

– Unul dintre ei era un jeg.

– Doar unul?

– Vreau să zic, un jeg clasa-ntîi, cu-o voce ca de tinichea. Chicotea tot timpul.

Un moment, Doug uită de nota de plată care tot creștea.

– Barns?

– Da, el e. L-am auzit pe celălalt cînd l-a numit Barns. A încercat să împuște unul din lemurii ăștia drăgălași, și era să-mi zboare și mie vîrful nasului.

Ca și cum abia atunci i-ar fi venit ideea, își scoase pudriera, ca să se uite în oglindă și să se asigure că nu pățise nimic.

Dacă Dimitri își lăsase liber dulăul favorit, însemna că era foarte încrezător în forțele proprii. Pe Barns nu-l plătea pentru minte, sau dibăcie. Barns nu ucidea nici pe bani, nici în scopuri practice – omora doar ca să se distreze.

– Ce ziceau? Ce-ai auzit?

Încredințîndu-se că arăta bine, Whitney își aplică pe față puțină pudră.

– Primul o tot ținea sus și tare că voia să pună mîna pe tine. Părea să fie ceva personal. Cît despre Barns...

Nervoasă din nou, vîrî mîna în buzunarul lui Doug și scoase o țigară.

– El mă preferă pe mine. Ceea ce, cred, se numește discriminare.

Doug simți un val de furie crescînd atît de repede, încît fu gata să-l înece. În timp ce și-l înăbușea, scoase un chibrit și i aprinse țigara. Întrucît era pe terminate, trebuiau s-o împartă. Fără o vorbă, luă țigara din mîna ei și trase și el cîteva fumuri, adînc.

Nu-l văzuse niciodată pe Barns în acțiune, dar ceea ce auzise despre el nu era deloc plăcut. Îi plăceau femeile și, în general, făpturile mici și fragile. Circula o povestire deosebit de sinistră despre ceea ce-i făcuse unei prostituate din Chicago – și ce mai rămăsese din ea după aceea.

Doug privi degetele suple și elegante ale lui Whitney în timp ce lua din nou țigara. Barns n-avea să-și pună pe ea labele transpirate – fie și dacă asta însemna să i le taie de la încheieturi.

– Și altceva?

Whitney îl mai auzise vorbind pe acel ton doar o dată sau de două ori – cînd ținea o pușcă în mînă, și cînd fusese gata s-o strîngă de gît. Trase prelung din țigară. Îi era mult mai ușor să joace jocul cînd Doug părea pe jumătate amuzat și pe jumătate frustrat. În schimb, cînd ochii îi deveneau reci și mați ca acum, lucrurile se schimbau.

Își aminti de o cameră de hotel din Washington D.C. și de un ospătar tînăr, cu o pată roșie pe spatele vestonului alb.

– Doug, oare merită?

Rămînînd cu ochii spre culmea colinei din spatele ei, Doug întrebă nervos:

– Ce să merite?

– Ceea ce te așteaptă la capătul curcubeului, sipetul tău cu aur. Oamenii aștia îți doresc moartea, iar tu vrei să-ți zornăi galbenii în buzunar.

– Vreau mai mult decît să mi-i zornăi, dulceață. O să mă scald în ei.

– Și-n timp ce tu te scalzi, ei au să te împuște.

– Mda, da' n-am să fiu cu buzunarele goale.

Coborî privirea, uitîndu-se în ochii ei.

– S-a mai tras în mine, de multe ori. De ani de zile tot fug.

Whitney îl înfruntă, cu o expresie la fel de intensă ca a lui.

– Cînd ai de gînd să te oprești?

– Cînd o să am ceva. Și, de data asta, o să am! Da, da!

Suflă un fuior lung de fum. Cum să-i explice ei ce însemna să te trezești din somn dimineața doar cu douăzeci de dolari în buzunar și cu capul de pe umeri? Oare l-ar fi crezut dacă-i spunea că știa că era născut pentru mai mult decît niște găinării de două parale? Primise un creier, își cizelase aptitudinile, nu mai avea nevoie decît de o miză mai mare.

– Mda, meritã.

Whitney tăcu un moment, știind că niciodată n-avea să înțeleagă cu adevărat nevoia de a avea. Mai întîi, trebuia să ducă lipsă. Nu era la fel de simplu ca în cazul rapacității –

o stare pe care ar fi putut-o înțelege ușor. Era o situație complexă ca ambiția și personală ca visele. Indiferent dacă-și lua urma în continuare primul impuls, sau dădea curs unei motivații mai profunde, era cu el.

– Mergeau spre nord – primul om a spus că așa le spusese Remo să facă. Plănuiau să ne împingă afară de aici, sau să ne atragă într-o cursă.

– Logic.

Își treceau țigara cu tutun din Virginia de la unul la altul ca și cum ar fi fost marfă columbiană de mare preț.

– Deci, în noaptea asta, stăm pe loc.

– Aici?

– Cît de aproape de colibe putem, fără a fi observați.

Cu regret, stinse țigara, care arsese pînă la filtru.

– Vom porni la drum imediat ce se luminează de ziuă.

Whitney îl luă de braț.

– Vreau mai mult decît atît.

O privi lung, amintindu-i de momentul de lîngă cascadă.

– Mai mult ce?

– Am fost vînată, s-a tras asupra mea. Acum cîteva minute, zăceam după copacul ăsta, întrebîndu-mă cît mai aveam de trăit.

Fu nevoită să tragă adînc aer în piept, pentru a-și menține vocea fermă, dar privirea nu-i șovăia nici o clipă.

– Risc să pierd la fel de mult ca tine, Doug. Așa că, vreau să văd hîrtiile.

lega inima, așa cum a făcut soțul meu, de ceva ce, fără doar și poate, s-a sfîrșit. Părăsește Franța și tot ce ține de trecut, Louise. Vino la Diégo-Suarez. Sora ta devotată, Magdaline."

Încet, Whitney îi înapoie hîrtia.

– Știi ce e asta?

– O scrisoare.

Pentru că nici el nu rămăsese neafectat, Doug o introduse la loc, în plic.

– Familia respectivă a venit aici ca să scape de revoluție. Conform altor documente, acest Gerald fusese un soi de valet al Mariei Antoaneta.

– E foarte importantă, murmură ea.

– Ba bine că nu. Toate hîrtiile de aici sînt importante, pentru că fiecare conține cîte o piesă din puzzle.

Îl privi cum punea plicul la loc în rucsac.

– Și asta-i tot ce ai de zis?

– Ce altceva ar mai fi? întrebă el, aruncîndu-i o privire. Sigur că-mi pare rău pentru femeia asta, dar e moartă de mult. Iar eu sînt viu.

Își puse mîna pe rucsac.

– Astea mă vor ajuta să trăiesc exact așa cum am tot așteptat.

– Scrisoarea aia e veche de două secole.

– Întocmai, și singurul lucru din ea care mai există e conținutul casetei de lemn. Care-mi va aparține mie.

Whitney îl mai privi un moment, observîndu-i ochii intenși, gura expresivă. Apoi, cu un oftat, clătină din cap.

– Viața nu e deloc simplă, nu-i așa?

– Nu e.

Pentru că simțea nevoia să-i alunge de pe față acea expresie însingurată, zîmbi.

– Cine-ar vrea să fie simplă?

Avea să se gîndească mai tîrziu, decise Whitney. Mai tîrziu avea să ceară și restul hîrtiilor. Deocamdată, nu voia decît să se odihnească.

– Și acum?

– Acum...

Doug scrută împrejurimile.

– Acum, ne descurcăm cu ce avem.

După ce-și făcură o tabără primitivă între copacii de pe colină, mîncară din merindele primite de la sătenii și băură vin de palmier. Nu aprinseră focul. Pe parcursul nopții, dormiră și stătură de veghe pe rînd. Pentru prima oară de cînd călătoreau împreună, abia dacă mai schimbară o vorbă. Între ei se afla suflarea primejdiei și amintirea unui moment nebunesc și necugetat, sub o cascadă.

* * *

– Răsari și strălucește, ducesă.

– Hmmm?

Whitney se ghemui şi mai strîns lîngă el, aproape tor cînd ca o pisică. Doug fu nevoit să expire prelung, foarte încet.

– Whitney, mişcă-ţi fundul.

Aceste cuvinte pătrunseră prin ceţurile somnului. Încruntată, deschise ochii.

– Nu sînt sigură că cincizeci la sută dintr-o baniţă cu aur merită să-ţi aud glasul ăsta fermecător în fiecare dimineaţă.

– N-o să trăim împreună pînă la adînci bătrîneţi. Oricînd te-ai săturat de mine, ajunge să spui.

Abia acum, Whitney îşi dădu seama de faptul că trupurile lor stăteau strîns lipite, ca ale unor amanţi după o noapte de pasiune – şi de compasiune. Îşi înălţă o sprîncează subţire, arcuită şi elegantă.

– Şi oare ce crezi tu că faci acum, Douglas?

– Te trezesc, replică el cu nepăsare. Tu eşti aia care a-nceput să se tîrască peste mine. Doar ştii ce greu ţi-e să rezişti tentaţiei pe care o exercită asupra ta trupul meu.

– Nu tocmai, dar ştiu ce greu mi-e să rezist tentaţiei de a-i da vreo două, pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale.

Împingîndu-l la o parte, se ridică în capul oaselor şi-şi scutură părul pe spate.

– O, Doamne!

Reflexele lui Doug acţionară rapid. Se aruncă aspra ei şi o ţintui la pămînt – făcînd unul dintre puţinele gesturi

altruiste din viaţa lui. O acoperi cu trupul său, fără să se gîndească nici la propria lui siguranţă, nici la vreun profit.

– Ce e?

– Christoase, chiar trebuie să mă brutalizezi tot timpul?

Resemnată, Whitney oftă, arătînd în sus. Prudent, Doug îi urmări direcţia degetului.

Deasupra lor, zeci de lemurieni stăteau pe crengile copacilor, cu trupurile lor arcuite stînd drepte şi braţele lungi şi subţiri întinse spre cer, ca o mulţime de păgîni în extaz, aşteptînd un sacrificiu adus zeilor.

Înjurînd, Doug se relaxă.

– Ai să vezi mulţi prichindei din-ăştia. Fă-mi o favoare şi nu mai zbiera ori de cîte ori dăm peste cîte un nul.

– N-am zbierat.

Era mult prea fermecată ca să se mai supere. Privindu-i, îşi cuprinse genunchii cu braţele.

– Par să se roage, sau să adore răsăritul soarelui.

– Aşa spune legenda, îi dădu dreptate Doug, în timp ce începea să strîngă tabăra. De fapt, nu fac altceva decît să se încălzească.

– Prefer varianta mistică.

– Bine. O să ai mistică destulă, în rochia ta cea nouă, spuse el, aruncîndu-i-o. Pune-o pe tine, mai e un lucru pe care vreau să-l iau de jos.

– Dacă tot te duci la cumpărături, ce-ar fi să cauți ceva puțin mai atrăgător? Îmi place mult mătasea – ceva pe albastru, ușor drapat în șolduri...

– Îmbrac-o și taci, îi ordonă el, și dispăru.

Poalele cădeau aiurea, iar culoarea era pur și simplu fără nici o speranță. Whitney refuza categoric să arate ca o toapă, indiferent dacă se ducea la operă sau fugea de gloanțe prin junglă. Se așeză pe pămînt și-și scoase trusa de machiaj. Măcar la față putea să se aranjeze cît de cît.

Cînd Doug reveni, tocmai respinsese mai multe stiluri de a-și înfășura umerii cu lambaua.

– Nimic, declară ea dezgustată, absolut nimic nu merge cu traista asta. Mai degrabă aș lua pe mine cămașa și pantalonii tăi. Așa, cel puțin...

Imediat ce se întoarse spre el, se întrerupse.

– Dumnezeule mare, ăsta ce mai e?

– Un purcel, răspunse Doug, apropiindu-se cu povara guițătoare.

– Văd și eu că-i un purcel, da' de ce l-ai adus?

– Tot pentru acoperire.

Legă de un copac funia pe care o petrecuse pe după gîtul animalului. Cu cîteva ultime guițături indignate, purcelul se culcă pe iarbă.

– De ce ți-ai dat cu chestiile alea pe față? o întrebă el, în timp ce-și scotea cămașa. Important e să nu ți-o vadă nimeni mai mult decît e strict necesar.

– Chiar dacă-s obligată să umblu cu giulgiul ăsta pe mine, refuz să arăt ca o mahalagioaică.

– Zău că ai probleme cu vanitatea, continuă el, îmbrăcîndu-se cu cămașa cea nouă.

– Nu văd de ce vanitatea ar fi o problemă, replică Whitney, atunci cînd e motivată.

– Atunci, măcar bagă-ți părul dedesubt – pe tot.

Whitney se conformă, în timp ce Doug își înlocuia blugii cu pantalonii de bumbac, încingîndu-i cu o sfoară, ca să le compenseze lărgimea. Peste umeri și spate își drapă și el o lamba, ca să-i ascundă silueta. Pălăria îi umbrea chipul și-i acoperea aproape complet părul.

Avea șanse să scape, atîta vreme cît nimeni nu se uita prea atent la el, își spuse Whitney.

– Cînd ieșim pe drum, să mergi cu capul în piept, și la un pas în urma mea, ca o nevastă cuviincioasă și disciplinată.

– Asta arată cît de bine te pricepi la neveste.

– Hai să mergem, pînă nu se hotărăsc să mai caute o dată prin partea asta, o grăbi el, ridicînd două coșuri pe umeri și pornind în josul pantei.

– N-ai uitat nimic?

– Porcul îl aduci tu, iubire.

Înțelegînd că nu prea avea de ales, Whitney dezlegă funia de copac și începu să tragă după ea animalul recalcitrant. În cele din urmă, găsi că-i era mult mai ușor să-l ducă în brațe, ca pe un copil mofturos. După ce se mai zbătu un timp, guițînd, purcelul se potoli.

– Vino, micule Douglas, tăticu' ne duce la piață.

– Deșteapto, mormăi Doug, deși zîmbea, în timp ce ieșeau dintre copaci.

– Știi, chiar semănați puțin, continuă ea să-l tachineze. Așa, cam prin jurul rîtului...

– O s-o luăm pe-aici, spre est, spuse el, fără să-i mai dea atenție. Cu un dram de noroc, pînă diseară ajungem pe coastă.

Chinuindu-se să care prucelul, Whitney începu să coboare pe treptele abrupte, săpate în pămînt.

– Ce mama dracului, Whitney, lasă-l jos pe afurisitul ăla. Poate să meargă și singur.

– Te rog să nu înjuri în fața copilului.

Cu blîndețe, îl puse jos, trăgînd ușurel de funie pentru a-l face s-o urmeze.

Muntele, pădurea și ascunzișurile rămîneau în spatele lor, tot mai departe. Văzuți din elicopter, medită ea, probabil că arătau destul de asemănători cu doi agricultori, ca să scape cu bine. Dar, mai de aproape...

– Și dacă ne întîlnim cu gazdele? întrebă ea, aruncînd o privire spre colibele rămase în urmă. S-ar putea să recunoască piesele astea unicat, de firmă...

– O să riscăm.

Doug porni pe drumul îngust, trăgînd concluzia că, după cel mult o milă, picioarele lui Whitney puteau să ajungă acceptabil de murdare.

– Ne va fi mult mai ușor cu ei, decît cu patrula gorilelor lui Dimitri.

Întrucît drumul din fața lor părea nesfîrșit, iar ziua era abia la început, Whitney preferă să-l creadă pe cuvînt.

Capitolul 9

După treizeci de minute, Whitney nu mai avea nici o îndoială că lambaua urma s-o înabuşe. Era genul de zi în care ar fi fost cel mai bine să poarte pe ea cît mai puţin posibil, şi să facă tot cît mai puţin posibil. Şi cînd colo, era prinsă într-un sac cu mîneci lungi şi poale şi mai lungi înfăşurată în cîţiva metri de lamba, şi pornită la un drum de treizeci de mile pe jos.

Asta ar fi fost excelentă pentru memoriile ei: *„Călătorii cu porcul meu"*.

În orice caz, începea să se ataşeze de micul tovarăş de drum. Avea un mers aproape princiar, uitîndu-se într-o parte şi-n alta, ca şi cum ar fi condus o procesiune. Se întreba cum i-ar fi plăcut un mango copt.

– Ştii, conchise ea, e de-a dreptul delicios.

Doug aruncă o privire spre el.

– La frigare, ar fi şi mai delicios.

– Eşti revoltător! îl privi ea lung, cu reproş. N-ai fi în stare.

– Am o reţetă de porc, dulce şi acru în acelaşi timp. Valorează cît greutatea porţiei în aur.

– Poţi să ţi-o păstrezi, replică scurt Whitney. Purceluşul ăsta e sub protecţia mea.

– Am lucrat trei săptămîni într-un restaurant chinezesc din San Francisco. Înainte să plec din oraş, aveam cel mai elegant colier cu rubine, un ac de cravată cu o perlă neagră mare cît oul de prigorie, şi un caiet plin de reţete nemaipomenite.

Şi nu-i mai rămăseseră decît reţetele.

– Pui porcul la marinat, peste noapte. Se face aşa de fraged, că efectiv ţi se dizolv ı-n farfurie.

– Mi se rupe.

– Cîrnaţi cu plante aromate, în pieliţa cît mai subţire. La grătar.

– Tot I.Q.-ul tău e în stomac.

Drumul devenea tot mai neted, mai larg şi mai orizontal, pe măsură ce colinele rămîneau în urmă. Cîmpia de la răsărit era verde şi umedă. Şi mult prea întinsă, ca să-i fie lui Doug pe plac.

Erau urmăriţi, de asta nu se îndoia. Recunoştea senzaţia, şi nu mai reuşise să scape de ea de cînd plecaseră de la New York. Şi totuşi...

Își potrivi coșul mai bine. Nu putea să-și alunge ideea că Dimitri cunoștea destinația și-i aștepta acolo, cu răbdare, gata să închidă plasa. Se uită din nou în jur. Ar fi dormit mai ușor dacă știa din care direcție era vînat.

Deși nu îndrăznea să-și folosească binoclul, vedea clar multe plantații întinse, bine îngrijite, unde un elicopter ar fi putut ateriza ca-n palmă. La fel de ușor s-ar fi văzut și cei doi oameni cu porcul care mergeau spre est. O singură privire către Whitney ajunse ca să-i aducă aminte că nu era deloc simplu să se piardă în peisaj.

– Chiar trebuie să mergi de parcă ai face o plimbare spre *Bloomingdale's*?

– Poftim?

Whitney tocmai începea să învețe cum să mîne porcul, și se întreba dacă nu cumva ar fi fost un animal de companie mai interesant decît un cîine.

– Mergi ca o doamnă. Încearcă să imiți pasul unei țărănci.

Drept răspuns, Whitney scoase un oftat de îndelungată suferință.

– Douglas, dacă sînt obligată să port îmbrăcămintea asta neatrăgătoare și să duc un porc de funie, asta e, n-am ce face – da-n țărancă n-am să mă transform! Mai bine lasă cîrcoteala și savurează plimbarea. Totul e frumos și verde, iar în aer miroase a vanilie.

– Acolo e o plantație pe care se cultivă vanilie.

Iar pe plantații erau și vehicule. Se întrebă cît ar fi fost de riscant să completeze unul.

– Serios? întoarse ea capul într-acolo, cu ochii mijiți. Dintotdeauna mi-a plăcut mirosul, mai ales de la lumînările alea albe și înguste.

Doug o privi exasperat. Lumînări albe, mătase albă... Asta era stilul ei. Ignorînd imaginea reveni cu atenția la cîmpiile pe lîngă care treceau. Erau prea mulți oameni la muncă, pentru a încerca să subtilizeze un autovehicul, pe moment.

– E clar că vremea a devenit tropicală, nu?

Lac de sudoare, Whitney își șterse năduşeala de pe frunte cu dosul mîinii.

– Vînturile aduc umezeală. Vremea va rămîne fierbinte și umedă cam pînă luna viitoare, dar anotimpul cicloanelor a trecut deja.

– Măcar o veste bună tot avem, murmură ea.

Avea impresia că putea să vadă efectiv dogoarea ridicîndu-se din drum, valuri-valuri.

– Într-o zi ca asta, aș prefera să fiu în Martinica.

– Cine n-ar vrea?

Ignorîndu-i tonul nervos, Whitney continuă:

– Am un prieten cu o vilă acolo.

– Sînt sigur.

– Poate ai auzit de el – Robert Madison. Scrie romane de spionaj.

– Madison? reveni Doug cu atenţia spre ea, surprins. „*Simbolul peştilor*"?

Impresionată că menţionase cea mai bună carte a lui Madison, îl privi pe sub borul pălăriei.

– Păi, da... L-ai citit?

– Mda, răspunse Doug, săltîndu-şi rucsacurile pe umeri. Am reuşit să trec de lecţia cu „Mary are miere".

Atîta lucru observase şi ea.

– Nu fi scîrbos. Întîmplător, sînt o fană a lui. Ne cunoaştem de ani de zile. Bob s-a mutat în Martinica după ce în State a început să aibă probleme cu I.R.S.-ul. Are o vilă foarte frumoasă, cu o vedere spectaculoasă spre mare. Uite, chiar acum, aş sta pe terasă, lîngă piscină, cu o margarita enormă, uitîndu-mă la oamenii care se joacă pe plajă. Tu ce-ai alege?

Doug încercă să-şi alunge din minte imaginea ei pe jumătate goală, unsă cu loţiune de soare.

– Eu aş fi în pat. Cu o roşcată deşteaptă, cu ochi verzi şi nişte...

– Banală fantezie, îl întrerupse ea.

– Şi poftele mele sînt la fel de banale.

Whitney simulă un căscat.

– Ca ale porcuşorului nostru, sînt sigură. Uite, continuă ea, nedîndu-i timp să-i răspundă, vine ceva.

Doug văzu panaşul de praf în faţă, pe drum. Încordat, se uită la stînga şi la dreapta. La nevoie, puteau s-o ia la fugă

peste cîmp, dar n-aveau şanse să ajungă prea departe. Dacă deghizamentul lor improvizat nu convingea, totul putea să se termine în cîteva minute.

– Ţine capul jos, îi spuse el lui Whitney. Şi puţin îmi pasă dacă-ţi convine sau nu, da' poartă-te ca o ţărancă umilă şi supusă.

Whitney îşi înclină capul, privindu-l pe sub borul pălăriei.

– N-am nici cea mai vagă idee cum.

– Bărbia-n piept şi umblă!

Motorul camionului părea puternic şi bine reglat. Deşi vopseaua era stropită cu noroi, Doug îşi dădu seama că era destul de nou. Citise că mulţi dintre proprietarii de plantaţii erau înstăriţi, îmbogăţindu-se din comerţul cu vanilie, cafea şi cuişoare, care în acea regiune prospera.

Camionul abia dacă încetini puţin, la trecerea pe lîngă ei. Doug nu se putea gîndi decît la viteza cu care ar fi ajuns pe coastă, dacă reuşeau să pună mîna pe unul la fel.

– A mers! zîmbi Whitney, ridicînd capul. A trecut pe lîngă noi fără să se uite măcar.

– De cele mai multe ori, dacă le arăţi oamenilor ceea ce se aşteaptă să vadă, nici nu mai văd nimic.

– Ce profund!

– Natura umană, replică el. Am intrat în nu ştiu cîte camere de hotel, cu cîte-o tunică de liftier şi un zîmbet de cinci dolari.

– Jefuieşti hoteluri în plină zi?

– De cele mai multe ori, oamenii nu stau în camere zina Whitney se gîndi un moment, apoi clătină din cap.

– Nu sună deloc palpitant. Pe cînd să te furişezi noaptea, îmbrăcat în negru, cu o lanternă, pe lîngă oamenii care dorm în aceeaşi cameră... Aia, da, aventură!

– Şi calea cea mai sigură spre zece-douăzeci de ani.

– Riscul sporeşte şi satisfacţia. Ai fost închis vreodată?

– Nu. E una dintre micile plăceri ale vieţii pe care nu le-am cunoscut.

Whitney dădu din cap. Îi confirma opinia că se pricepea foarte bine la ceea ce făcea.

– Care-a fost lovitura ta cea mai barosană?

Deşi spatele îi şiroia de sudoare, Doug rîse.

– Dumnezeule, de unde iei cuvintele astea, din reluările cu „*Starsky şi Hutch*"?

– Haide, Douglas, se numeşte „mod de a-ţi petrece timpul". Trebuie să fi dat o mare lovitură, una speciala, în toată ilustra ta carieră.

Un moment, Doug nu spuse nimic, coborînd privirea spre drumul drept, nesfîrşit. Dar nu vedea praful, făgaşele, umbrele scurte aruncate de soarele arzător al amiezei.

– Am pus mîna pe un diamant mare cît pumnul tău.

– Un diamant?

Va să zică, avea o slăbiciune pentru ele – pentru scînteierea de gheaţă, culorile ascunse, ostentaţia lor...

– Mda, nu era o piatră ca oricare alta, ci un ditamai tatamare – mare de tot, şi sclipitor. Cea mai frumoasă bucată de gheaţă pe care am văzut-o vreodată. Diamantul *Sydney*.

– *Sydney-ul*? îl privi ea cu gura căscată, oprindu-se. Dumnezeule, acolo-s patruzeci şi opt de carate şi jumătate de perfecţiune. Îmi amintesc că a fost la o expoziţie din San Francisco, acum vreo trei... nu, patru ani. Şi a fost furat...

Se întrerupse, uluită şi impresionată profund.

– Tu?

– Exact, dulceaţă.

Îi plăcea la nebunie expresia de surprindere fascinată de pe faţa ei.

– Uite-aici, în palmă, l-am ţinut pe afurisitul ăla! întinse el mîna goală. Jur că aproape-i puteai simţi căldura, şi dacă-l ridicai în lumină, vedeai o sută de imagini diferite. Parcă-ai fi ţinut o blondă, în timp ce i se înfierbînta încet sîngele în vine.

Whitney o simţea – excitaţia, fiorul, fascinaţia fizică pură.

– Cum?

– Melvin Feinstein. Viermele. Nemernicul ăla mic mi-a fost partener.

Expresia gurii lui dădea clar de înţeles că povestea nu se terminase cu bine.

– Şi?

– Viermele şi-a transformat porecla în renume pe mai multe căi. Avea o înălţime de patru picioare şi şase inci. Îşi ştia că putea să se tîrască pînă şi pe sub uşă. Făcuse rost de planurile muzeului, da' nu-l ducea mintea să se descurce cu sistemele de securitate. Aşa că m-a luat şi pe mine.

– Tu ai întrerupt alarma.

– Fiecare are cîte o specialitate. Săptămîni de zile am pregătit lovitura aia. Sistemul de alarmă era o frumuseţe, cel mai bun cu care avusesem de-a face vreodată.

Amintirea era plăcută, provocarea, şi logica prin care o învinsese. Cu ajutorul unui computer şi al cifrelor, puteai găsi şi răspunsuri mai interesante decît balanţa contului din bancă.

– Am luat-o prin conductele de aerisire – ceea ce viermelui îi era mai uşor decît mie. A trebuit să tragem un cablu şi să mergem agăţaţi în mîini, fiindcă pardoseala avea senzori. Eu l-am luat; Viermele are mîini stîngace, şi oricum nu erau destul de lungi ca să ajungă pînă la piedestal. A trebuit să stau agăţat deasupra vitrinei. Şase minute jumate mi-a luat tăiatul sticlei. Şi pe urmă, l-am săltat.

Parcă-l şi vedea – atîrnat cu capul în jos, deaspra vitrinei unde sclipea damantul.

– N-a mai fost găsit niciodată.

– Corect, dulceaţă. E una dintre micile notaţii în cartea din rucsacul meu.

Nu-i putea explica plăcerea şi frustrarea pe care le stîrnise citind despre diamant.

– Şi dacă l-ai luat, de ce nu locuieşti într-o vilă din Martinica?

– Bună întrebare.

Cu o expresie aflată între zîmbet şi strîmbătură, clătină din cap.

– Mda, al naibii de bună. L-am avut, murmură el, aproape pentru sine.

Îşi înclină pălăria pe frunte, dar rămase cu ochii mijiţi din cauza soarelui.

– Un minut, am fost al dracului de bogat.

– Şi ce s-a întîmplat?

Imaginea şi senzaţia se spulberară, ca un diamant lovit neglijent cu dalta.

-Am pornit înapoi spre ieşire. Cum spuneam, viermele se putea tîrî prin conducte ca un... vierme adevărat. Pînă am reuşit şi eu să ies, plecase. Nemernicul luase piatra din geanta mea şi dispăruse. Şi, ca să le pună capac la toate, a mai dat şi un telefon anonim la poliţie. Cînd am ajuns înapoi, mişunau poliţiştii prin tot hotelul. Am sărit pe un vas cargo, doar cu hainele de pe mine. Aia a fost ocazia cînd am petrecut cîtva timp în Tokyo.

– Şi Viermele?

– Ultima oară cînd am auzit de el, avea un iaht cochet şi un cazinou plutitor de înaltă clasă. Într-o zi, curînd...

Își savură un moment fantezia, apoi ridică din umeri.

– Oricum, aia a fost ultima oară cînd mi-am luat un partener.

– Pînă acum, îi reaminti ea.

O privi cu ochi îngustați. Revenise în Madagascar, și nu mai era nici urmă de ceață rece ca gheața. Nu mai erau decît transpirația, durerea de mușchi și Whitney.

– Pînă acum.

– În caz că te gîndești să-l imiți pe prietenul tău, Viermele, Douglas, îi reaminti ea, să știi că nu există nici o gaură destul de adîncă în care să te ascunzi.

– Dulceața...

O luă de bărbie.

– Ai încredere-n mine.

– Prefer să mă lipsesc, mulțumesc.

Un timp își continuară drumul în tăcere. Doug retrăia fiecare moment al loviturii cu diamantul Sydney – tensiunea, concentrarea, fiorul de a ține lumea în mîini, fie și doar pentru o clipă. Avea să reușească din nou. Își jura atîta lucru.

Tresăriră amîndoi la auzul unui sunet de motor care se apropia din spatele lor. Cînd se întoarseră, camionul mai avea puțin pînă să-i lovească. Dacă ar fi trebuit să fugă, nu apucau să facă nici zece iarzi. Doug se blestemă în sinea lui, apoi o mai făcu o dată, cînd șoferul se aplecă pe fereastra portierei și-i strigă.

Nu era un model nou, ca autocamionul care trecuse pe lîngă ei mai devreme, dar nici la fel de hodorogit ca jeep-ul sătenilor Merina. Motorul mergea destul de lin, în timp ce mașina staționa în mijlocul drumului, iar bena era plină cu mărfuri, de la oale și coșuri pînă la scaune și mese de lemn.

Un comis voiajor, conchise Whitney, privind deja bunurile pe care le avea de oferit. Se întrebă cît cerea pe oala aceea de argilă vopsită multicolor. Ar fi arătat destrul de frumos pe o masă, lîngă o colecție de cactuși.

Șoferul trebuia să fie un Betsimisaraka, socoti Doug, bazîndu-se pe condițiile locale și pe aerul său ușor european, în timp ce le făcea semn să se apropie, zîmbindu-le cu o gură plină de dinți albi și sănătoși.

– Ce facem? întrebă Whitney, încet.

– Cred că tocmai am făcut rost de-o mașină, dulceața. Fă bine și hai să scoatem la bătaie franceza ta și farmecul meu.

– Mai bine să ne limităm la franceza mea, nu vrei?

Uitînd să mai pară umilă, porni spre camion și începu să-i depene șoferului o povestire pe care o inventa din mers. Nu peste mult, convins, omul le indică portiera.

Doug puse coșurile în spate, apoi se urcă în cabină, lîngă Whitney, care ținea purcelul în brațe ca pe un copil.

– Ce i-ai spus? o întrebă el, în timp ce dădea din cap spre șofer, zîmbind.

Whitney oftă, acomodîndu-se cu plăcerea de a se afla într-o mașină.

– I-am zis că mergem pe coastă, și că mama mea e bolnavă.

– Îmi pare rău de ce aud.

– S-ar putea să nu mai aibă mult de trăit, așa că nu te-arăta prea vesel.

– Niciodată n-a putut să mă sufere, maică-ta.

– Asta n-are nici o importanță. Și-n plus, voia doar să mă mărit cu Tad, atîta tot.

Doug, care tocmai îi oferea o țigară șoferului, rămase cu mîna în aer.

– Cu Tad? Care Tad?

Savurîndu-i expresia încruntată, Whitney își netezi poalele rochiei.

– Tad Carysle al IV-lea. Nu fii gelos, iubitule. Pînă la urmă, tot pe tine te-am ales, nu?

– Ce noroc pe capul meu, mormăi el. Cum explici faptul că nu sîntem localnici?

– Eu sînt franțuzoaică. Tatăl meu era căpitan de vapor, și s-a stabilit pe coastă. Tu ești învățător, și erai în vacanță. Ne-am îndrăgostit la nebunie, ne-am căsătorit împotriva voinței familiilor, iar acum lucrăm la o mică fermă dintre coline. Apropo, tu ești englez.

Doug reluă povestirea în cap și conchise că nici el n-ar fi putut inventa alta mai bună.

– Bine gîndit. De cît timp sîntem căsătoriți?

– Nu știu, de ce?

– Mă întrebam doar dacă să fiu afectuos sau plictisit.

Whitney își îngustă ochii.

– Să mă pupi în cur.

– Chiar dacă sîntem proaspăt căsătoriți, nu cred că se cade să fim chiar *atît* de afectuoși de față cu străinii.

Abia reușind să-și stăpînească un chicotit, Whitney închise ochii și-și imaginâ că era într-o limuzină de lux. În cîteva momente, capul i se rezemă de umărul lui Doug. Porcul sforăia încetișor în poala ei.

Visă că ea și Doug erau într-o cameră mică și elegantă, luminată de lumînări care răspîndeau o aromă de vanilie. Ea era îmbrăcată în mătăsuri, albe și destul de subțiri pentru a lăsa să i se întrezărească silueta. El era în negru.

Zîmbind, Doug luă o sticlă de șampanie și scoase dopul. Șampania pocni asurzitor – iar cînd Whitney se uită din nou, în mîna lui nu mai era decît o sticlă spartă. În ușă apăruse silueta întunecată a unui om, dincolo de care străluceа soarele.

Se tîrau printr-o văgăună strîmtă și întunecoasă. Whitney șiroia de sudoare. Cumva, știa că mergeau prin țevile de aerisire, și totuși semăna și cu tunelul spre peșteră... Întuneric, umezeală, lipsă de aer...

– Încă puțin...

Îl auzi vorbind şi văzu ceva lucind în faţă. Era lumină reflectată de faţetele unui diamant enorm. Un moment umplu tenebrele cu o strălucire orbitoare, aproape mistică. Apoi dispăru, iar Whitney se pomeni stînd singură pe culmea golaşă a unei coline.

– Lord, nenorocitule!

– Răsari şi străluceşte, dulceaţă. Asta-i staţia noastră.

– Vierme ce eşti, mormăi ea.

– Nu aşa se vorbeşte cu soţul tău.

Deshizînd ochii, Whitney îi văzu chipul zîmbitor chiar în faţa ei.

– Fu...

Doug îi reteză înjurătura, cu un sărut apăsat.

– Trebuie să dăm impresia că ne iubim, dulceaţă. Şi s-ar putea ca prietenosul nostru şofer să fi auzit unele dintre expresiile mai puţin cuviincioase în engleză.

Ameţită, Whitney închise strîns ochii, apoi îi deschise din nou.

– Visam ceva...

– Mda... Şi se pare că nu era un vis prea frumos, comentă Doug, şi sări din maşină, pentru a se duce să ia bagajele din spate.

Whitney scuturâ din cap ca să şi-l limpezească, apoi se uită prin parbriz. Un oraş. Era mic şi cu miros de peşte, dar tot oraş se numea. La fel de fascinată ca şi cum s-ar fi

ăzut la Paris într-o dimineaţă de aprilie, Whitney sări din camion.

Un oraş însemna şi un hotel. Iar hotelul însemna cadă, apă fierbinte, pat...

– Douglas, eşti extraordinar!

Şi, în guiţăturile purcelului prins la înghesuială între ei, îl sărută.

– Iisuse, Whitney, vezi să nu strivesti porcul ăsta.

– Absolut extraordinar! insistă ea, dărîndu-i un sărut zgomotos, exuberant.

– Mda, bine... Şi acu' un minut, eram vierme.

– Acum un minut nu ştiam unde ne aflam.

– Şi acum ştii? Ce-ar fi să-mi spui şi mie?

– În oraş.

Strîngînd purcelul la piept, Whitney se răsuci spre fereastră.

– Apă fierbinte la robinet, pat cu somieră, saltele... Unde-i hotelul?

Şi, punîndu-şi mîna streaşină la ochi, începu să scruteze împrejurimile.

– Ascultă, nu plănuiam să stăm...

– Uite-l! îl întrerupse ea, triumfător.

Era curat şi fără fasoane, arătînd mai mult a han decît a hotel. Orăşelul era pescăresc, pe malul Oceanului Indian, cu un zid de protecţie împotriva inundaţiilor care se pro-

duceau în fiecare sezon. Ici şi colo se vedeau năvoade întinse la soare.

O noapte n-avea de ce să strice, îşi spuse Doug. Dacă Dimitri era în apropiere, măcar urmau să aibă un zid la spate, pentru cîteva ore.

– Dă-i lui porcul şi ia-ţi la revedere.

Whitney îi mai zîmbi o dată şoferului şi porni de a curmezişul străzii.

– Să-l abandonez pe primul nostru născut? Serios, Douglas, m-aş simţi de parcă l-aş vinde ţiganilor.

– Ce drăguţ. Înţeleg să între voi s-a format un fel de ataşament...

– La fel ai simţi şi tu, dacă n-ai gîndi cu stomacul.

– Bine, şi ce naiba o să facem cu el?

– O să-i găsim un cămin decent.

– Whitney.

Ajunseseră în faţa hanului. O luă de braţ.

– Ăsta-i un jambon, nu un pekinez.

– Şşş...!

Şi, strîngînd protector purcelul în braţe, Whitney intră în holul hanului.

Era minunat de răcoros. Ventilatoarele care se roteau alene sub tavan aminteau de *„Rick's Place"* din *„Casablanca"*. Pereţii erau văruiţi, iar podelele, din lemn de esenţă tare, zgîriate, dar curate. O femeie intră pe o uşă, ştergîndu-şi mîinile de un şorţ mare şi alb, bălţat de la gătit

ca un drapel de paradă. Deşi avea faţa ridată adînc şi mîinile muncite, îşi purta părul împletit în cozi făcuse mici, ca o fetişcană. Îi măsură cu privirea pe Whitney şi Doug, se uită o clipă şi la purcel, apoi îi întrebă într-o engleză cu accent străin:

– Doriţi o cameră?

– Vă rog, îi zîmbi Whitney, evitînd să privească spre uşa din spatele femeii, pe unde năvăleau o sumedenie de mirosuri îmbietoare.

– Soţia mea şi cu mine am dori o cameră cu baie, pentru o noapte, şi o masă.

– Pentru doi? întrebă femeia, uitîndu-se din nou la purcel. Sau pentru trei?

– Pe ăsta micu' l-am găsit rătăcit pe marginea drumului, improvizâ Whitney. N-am vrut să-l las acolo. Poate cunoaşteţi pe cineva care ar avea grijă de el.

Femeia se uită la animal cu o expresie care o făcu pe Whitney să-l strîngă şi mai tare. Apoi zîmbi.

– Va avea grijă de el nepotul meu. Are şase ani, dar e foarte responsabil.

Întinse braţele, iar Whitney, fără tragere de inimă, îi dădu purcelul. Săltîndu-l la subsuoară, femeia îşi scoase cheile din buzunar.

– Camera e gata, mergeţi sus şi a doua uşă pe dreapta. Sînteţi bineveniţi.

Whitney o privi cum se ducea înapoi la bucătărie, cu purcelul sub braț.

– Ei, ei, dulceață, orice mamă trebuie să-și lase copiii să plece în lume, într-o bună zi.

Trăgîndu-și nasul, Whitney porni în sus pe scară.

– Sper să nu ni-l servească diseară, la cină.

Camera era mult mai mică decît peștera în care dormiseră, dar avea cîteva peisaje marine vesele pe pereți și un pat acoperit cu o cuvertură înflorată care fusese peticită meticulos. Drept baie, exista doar un intrînd camuflat cu un paravan de bambus.

– Un paradis, decretă Whitney, după ce aruncă o singură privire, și se trînti pe pat cu fața în jos. Nu mirosea a pește decît foarte slab.

Doug puse coșurile jos.

– Eu mă duc să studiez terenul și să văd ce mijloace de transport putem găsi, ca să mergem în susul coastei.

– Aș prefera un Mercedes frumos și distins.

Oftînd, Whitney își rezemă capul pe mîini.

– Dar am să mă mulțumesc și cu-o căruță trasă de-un măgar cu trei picioare.

– Poate găsesc ceva intermediar.

Ca să nu riște, Doug scoase plicul din rucsac și și-l vîrî la spate, sub cămașă.

– Nu folosi toată apa fierbinte, dulceață. Am să mă întorc.

Peste zece minute, Whitney se scufunda în apa aburindă și înspumată.

Un paradis, repetă ea, închizînd ochii.

* * *

Doug hotărîse deja că cel mai rapid și mai practic drum era pe apă. Văzuse pe harta din ghid că, prin Canal des Pangalanes, puteau ajunge pînă la Maroantsetra, iar de-acolo trebuiau să traverseze pădurea tropicală.

Zărind un mic magazin, porni într-acolo. Nu mai citise un ziar de cîteva zile și se hotărî să cumpere unul, chiar dacă trebuia să i-l traducă Whitney. Cînd întinse mîna spre ușă, fu o clipă dezorientat. Dinăuntru se auzeau acordurile inconfundabile ale lui Pat Benatar.

– „*Hit me with your best shot!*" intonă el, în timp ce Doug deschidea ușa.

În spatele tejghelei stătea un bărbat înalt și deșirat, cu pielea oacheșă lucind de sudoare, care se mișca în ritmul unui casetofon stereo mic, dar scump, lusturind geamurile unei vitrine și repetînd versurile o dată cu Benatar.

– „*Fire awaaay!*" strigă el, apoi se întoarse spre ușă, cînd o auzi trîntindu-se în spatele lui Doug. Bună ziua.

Vorbea cu un accent clar franțuzesc. Pe tricoul său decolorat scria *City College of New York*. Avea un zîmbet tineresc și atrăgător. Pe unul dintre rafturile din spatele lui

se înșirau tot felul de nimicuri, bibelouri, pînzeturi, cutii de conserve și sticle. Nici chiar un magazin mixt din Nebraska n-ar fi fost mai bine aprovizionat.

– V-aș putea trezi interesul pentru cîteva suveniruri?

– C.C.N.Y.? întrebă Doug, pășind spre el peste podelele neacoperite.

– American!

Cu respect, omul dădu sonorul mai încet, apoi întinse mîna:

– Sînteți din State?

– Mda. Din New York.

Ochii tînărului se luminară ca două artificii.

– New York! Fratele meu – se trase de tricou – învață la colegiu, acolo. Schimb de studenți. O să se facă avocat, da, domnule! Mare barosan!

I-ar fi fost imposibil să nu zîmbească. Cu mîna încă în strînsoarea celuilalt, Doug i-o scutură ușor.

– Doug Lord.

– Jacques Tsiranana. America.

Vizibil fără tragere de inimă, îi eliberă mîna.

– Și eu mă duc acolo la anul, în vizită. Cunoașteți Soho?

– Mda...

Și, pînă în acel moment, nici nu-și dăduse seama cît îi lipsea.

– Da, cunosc Soho.

– Am o poză.

Aplecîndu-se sub tejghea, scoase o fotografie îndoită. Reprezenta un tînăr înalt și musculos, în blugi, stînd în fața la *Tower Records*.

– Fratele meu, cumpără discurile și mi le imprimă și mie pe bandă. Muzică americană, dom'le! declară el. Rock and roll. Ce ziceți de Banatar ăsta?

– Prima-ntîi, îi dădu Doug dreptate, înapoindu-i fotografia.

– Și, ce faceți aici, cînd ați putea fi în Soho?

Doug clătină din cap. În unele momente, și el își pusese aceeași întrebare.

– Călătoresc pe coastă, împreună cu, ăă... doamna mea.

– În vacanță?

Îi privi scurt hainele. Era îmbrăcat ca un țăran malgaș, dar în ochi i se citea o autoritate tăioasă.

– Mda, ca un fel de vacanță...

Dacă nu punea la socoteală fuga și focurile de armă.

– Mă gîndeam că ar putea fi interesant s-o luăm în sus pe canal. Știi... pentru peisaje.

– E foarte frumoas pe-acolo, fu Jacques de acord. Cît de departe?

– Pînă aici, arătă Doug cu degetul pe hartă, pe care între timp o scosese din buzunar. La Maroantsetra.

– E ceva de mers... murmură Jacques. Două zile – zile grele, dom'le. Pe alocuri, canalul e foarte greu de navigat.

Dinții îi străluciră.

– Sînt și crocodili... Plătiți în dolari americani?

Doug își îngustă ochii. Se părea că într-adevăr norocul era de partea lui.

– Se poate aranja.

Jacques își împunse cu degetul imprimeul de pe tricou.

– Atunci vă duc eu.

– Ai barcă?

– Cea mai bună barcă din oraș. Eu am făcut-o. Aveți o sută?

Doug îi privi mîinile. Păreau puternice și îndemînatice.

– Cincizeci avans. Vom fi gata de plecare mîine dimineață. La ora opt.

– La opt să fiți aici cu doamna. O să-i facem o surpriză.

* * *

Fără să aibă habar de plăcerile care i se pregăteau, Whitney moțăia în cadă. De fiecare dată cînd apa se răcea cîte puțin, mai dădea drumul la cea fierbinte. Din partea ei, ar fi fost în stare să-și petreacă toată noaptea acolo. Își ținea capul rezemat de margine, cu părul atîrnîndu-i spre dușumea, ud și lucios.

– Te antrenezi pentru recordul mondial? o întrebă Doug, din spate.

Cu un ușor țipăt, Whitney se smunci în sus, gata-gata să reverse apa pe jos.

– N-ai bătut, îl acuză ea. Și încuiasem ușa.

– Am rezolvat-o, replică el, cu nepăsare. Trebuie să-mi spui în mînă. Cum e apa?

Fără a aștepta răspunsul, își înmuie un deget.

– Miroase bine, murmură el, plimbîndu-și privirea peste suprafața apei. Se pare că începe să ți se dizolve spuma.

– Mai are resurse pentru cîteva minute, cel puțin. De ce nu-ți scoți hainele astea ridicole?

Zîmbind, Doug începu să-și descheie cămașa.

– Nu credeam să-mi mai propui vreodată...

– Dincolo de paravan. Am să ies, ca să poți face și tu baie.

– Ce păcat, să aruncăm atîta apă caldă și parfumată...

Se aplecă spre ea, cu mîinile rezemate de marginile căzii.

– Dacă tot sîntem parteneri, ar trebui s-o împărțim.

– Așa crezi?

Gura lui ajunsese foarte aproape de a ei, iar Whitney se simțea extrem de relaxată. Ridicînd mîna, își plimbă degetul ud pe obrazul lui.

– Și cam ce-ai avea în minte?

– O mică...

Ușurel, îi atinse buzele cu ale lui.

– ...treabă neterminată.

– Treabă? rîse ea, lăsîndu-și mîna să-l mîngîie pe gît. Vrei să negociem?

Impulsiv, îl trase, iar Doug își pierdu echilibrul și alunecă în cadă. Apa se revărsă peste margine. Chicotind ca o școlăriță, îl privi cum își ștergea clăbucii de pe față.

– Douglas, niciodată n-ai arătat mai bine.

Cu membrele încurcate printre ale ei, Doug se chinuia să nu se scufunde.

– Ei, poftim, acum îi arde de joacă.

– Mă rog, arătai așa de încins și transpirat...

Cu generozitate, îi oferi săpunul, apoi rîse din nou, cînd Doug se frecă cu el peste cămașa lipită de piele.

– Ce-ar fi să-ți dau eu o mînă de ajutor?

Înainte de a apuca să-l oprească, Doug o frecă la rîndul lui cu săpunul, de la gît pînă la talie.

Conștientă de ceea ce începea să se întîmple, dar și amuzată încă, îi luă spunul din mînă.

– Și de ce n-ai...

Se încordară amîndoi, la auzul ciocănitului din ușă.

– Nu te mișca, șopti Doug.

– Nici n-aveam de gînd.

Descîlcindu-se dintre brațele și picioarele ei, Doug ieși din cadă. Apa se scurgea peste tot. Clefăia în pantofi, pe cînd se ducea la rucsac ca să-și ia pistolul. Nu-l mai ținuse în mînă de cînd veniseră de la Washington, și nici acum nu-i plăcea să-l simtă.

Dacă-i găsise Dimitri, nici că s-ar fi putut să-i încolțească mai bine. Aruncă o privire spre fereastra din spatele lui. Putea ajunge afară în cîteva secunde. Apoi întoarse capul spre paravanul de bambus. În cada cu apă care se răcea, Whitney stătea goală și complet vulnerabilă. Doug se uită pentru o ultimă oară, cu regret, la fereastra unde l-ar fi așteptat salvarea.

– Fir-ar să fie...

– Doug...

– Tac.

Ținînd pistolul lîngă piept, cu țeava în sus, se apropie de ușă. Era timpul să-și încerce din nou norocul.

– Da.

– Căpitan Sambirano, de la poliție. La dispoziția dumneavoastră.

Privind repede în jur, Doug își înfipse pistolul în pantaloni, la spate.

– Pot să vă văd și eu insigna, domnule căpitan?

Încordat ca un arc, gata să sară, Doug întredeschise ușa și privi insigna, apoi omul. Putea să recunoască un polițai de la zece mile distanță. Fără tragere de inimă, îi deschise.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Căpitanul, mic, rotofei și foarte occidental în vestimentație, pășI înăuntru.

– Am impresia că v-am întrerupt.

– Tocmai făceam o baie...

Văzînd balta care se forma la picioarele lui, Doug întinse mîna după paravan, să ia un prosop.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule...

– Wallace. Peter Wallace.

– Domnule Wallace. Am obiceiul să salut pe oricine trece prin oraşul nostru. Noi, aici, avem o comunitate foarte liniştită...

Se trase uşor de poalele vestonului. Doug observă că avea unghiile tăiate şi pilite recent.

– Din cînd în cînd, vin turişti care nu sînt complet la curent cu legile sau obiceiurile noastre.

– Iar noi sîntem oricînd bucuroşi să cooperăm cu poliţia, zîmbi larg Doug. Dar, întîmplător, mîine plecăm mai departe.

– Păcat că nu puteţi sta mai mult. Vă grăbiţi, poate?

– Peter... scoase Whitney capul şi un umăr gol de după paravan. Mă scuzaţi, îi spuse ea poliţistului, dîndu-şi toată silinţa să roşească, în timp ce fîlfîia din gene.

Indiferent dacă roşeaţa-i reuşise sau nu, căpitanul îşi scoase pălăria şi se înclină.

– Madame.

– Soţia mea, Cathy. Cath, dumnealui e căpitanul Sambirano.

– Îmi pare bine.

– Încîntat.

– Rergret că nu pot ieşi tocmai acum. Înţelegeţi, sînt...

Şi zîmbi, fără să ducă fraza pînă la capăt.

– Dar desigur. Trebuie să mă iertaţi pentru deranj, doamnă Wallace... domnule Wallace... dacă vă pot fi de ajutor cu ceva, în timpul şederii dumneavoastră aici, vă rog să nu ezitaţi.

– Ce drăguţ sînteţi.

În timp ce ieşea pe uşă, căpitanul se mai întoarse o dată.

– Şi destinaţia dumneavoastră, domnule Wallace?

– A, mergem la libera inspiraţie, răspunse Doug. Cathy şi cu mine tocmai am absolvit universitatea. La Botany. Pînă acum, găsim fascinantă ţara dumneavoastră.

– Peter, se răceşte apa.

Doug aruncă o privire peste umăr, apoi reveni cu ochii spre poliţist, zîmbind.

– Sîntem în luna de miere, înţelegeţi...

– Evident. Pot să vă felicit pentru gusturile dumneavoastră? La revedere.

– Mda, pe curînd.

Doug închise uşa, apoi se rezemă cu spatele de ea, înjurînd.

– Nu-mi place... Deloc nu-mi place.

Înfăşurată într-un prosop, Whitney ieşi de după paravan.

– Despre ce crezi că era vorba?

– Aş vrea şi eu să ştiu. Dar un lucru e clar: cînd încep copoii să-şi bage nasul, eu îmi caut alte servicii.

Whitney aruncă o privire lungă spre patul cu cuvertură multicoloră.

– Dar, Doug...

– Regret, dulceaţă. Hai, îmbracă-te.

Începu să-şi scoată hainele ude.

– O să pornim într-o croazieră, puţin mai în avans faţă de program.

* * *

– Ceva nou?

După ce mîngîie o piesă de şah din sticlă, Dimitri mută nebunul.

– Presupunem că s-au îndreptat spre est.

– Presupuneţi?

La un pocnet din degete, un om îmbrăcat în costum negru îi puse lui Dimitri o cupă de cristal în mînă.

– În coline, era o mică aşezare...

Remo îl privi cum îşi bea vinul, înghiţind şi el în sec; avea gîtlejul uscat. De-o săptămînă încheiată nu mai dormise măcar o dată omeneşte.

– Cînd ne-am dus să întrebăm, familia care locuia acolo era în clmea agitaţiei. Cineva le furase din lucruri, în timp ce ei erau la munca cîmpului.

– Înţeleg...

Vinul era excelent – dar, desigur, îşi aducea cu el propriul stoc. Lui Dimitri îi plăceau călătoriile, atîta vreme cît avea tot confortul.

– Şi ce anume li se luase acelor oameni?

– După pălării, nişte haine, coşuri...

Ezită.

– Şi? insistă Dimitri, prea blînd pentru liniştea lui Remo.

– Şi un porc.

– Un porc, repetă el, chicotind.

Remo fu cît pe ce să-şi lase muşchii stomacului să-nceapă să se relaxeze.

– Încep să regret că trebuie să-l elimin pe Lord. Un om ca el mi-ar putea fi de mare folos. Continuă, Remo. Şi restul.

– Doi copii au văzut un negustor ambulant, cu un camion, luînd de pe drum un bărbat şi o femeie – cu un porc – azi spre prînz. Mergeau spre est.

Urmă o lungă tăcere. Remo n-ar fi întrerupt-o nici dacă ar fi avut un cuţit înfipt în spate. Dimitri studie vinul din cupă, apoi sorbi, prelungind aşteptarea. Auzea nervii lui Remo întinzîndu-se, tot întinzîndu-se, dincolo de limită... Ridică privirea.

– Îţi sugerez s-o iei şi tu spre est, Remo. Între timp, eu voi merge înainte.

Își trecu degetele peste o altă piesă de șah, admirîndu-i detaliile.

– Am calculat zona spre care se îndreaptă prăzile noastre. În timp ce tu mergi pe urmele lor, eu voi aștepta.

Își ridică din nou cupa la buze și inspiră adînc buchetul vinului.

– M-am săturat de hoteluri, deși serviciile de aici sînt absolut excelente. Cînd o voi primi pe invitata noastră, aș dori să avem condiții mai discrete.

Punînd paharul pe masă, ridică regele alb și regina.

– Da, îmi place să primesc.

Și, dintr-o mișcare scurtă, zdrobi cele două piese una de alta. Cioburile căzură pe masă, cu clinchete cristaline.

Capitolul 10

– N-am mîncat.

– Mîncăm mai tîrziu.

– Mereu spui așa. Și încă ceva, zise Whitney. Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să eliberăm camera în felul ăsta.

Aruncă o privire scurtă, strîmbîndu-se, spre grămada de haine „împrumutate" care zăceau maldăr pe podea. Nu era obișnuită să vadă pe cineva mișcîndu-se atît de repede ca Doug în ultimele cinci minute.

– Ai auzit vreodată că prevederea e mama înțelepciunii, dulceață?

Whitney, care se uita încruntată la degetele lui agățate de pervazul ferestrei, nu apucă să-i răspundă. Cît ai clipi, dispărură, iar Doug aterizâ jos, pe pămînt.

O privire scurtă prin jur îi arătă că nimeni nu-l văzuse sărind, numai un motan gras și bătrîn care picotea la soare. Ridicînd privirea, îi făcu semn lui Whitney:

– Aruncă rucsacurile.

Whitney se supuse, cu un entuziasm care fu cît pe ce să-l doboare de pe picioare.

– Mai încet... mormăi el printre dinți.

Le puse deoparte și trecu iar sub fereastră, pregătit s-o prindă.

– Okay, acum tu.

– Eu?

– Numai tu ai mai rămas acolo, iubire. Haide, sari – am să te prind.

Lui Whitney i se păru cam ciudat că înălțimea părea mult mai mare acum, decît cînd îl privise cum stătea agățat de pervaz. Se încruntă spre el.

– O MacAllister iese întotdeauna din hotel pe ușa din față.

– N-avem timp pentru tradiții de familie. Pentru numele lui Dumnezeu, hai odată, pînă nu ne trezim cu cine știe ce spectatori.

Strîngînd din dinți, Whitney își aruncă un picior peste pervaz. Cu mișcări agile, dar foarte încete, se răsuci în loc și începu să se lase în jos. Avu nevoie doar de o clipă ca să descopere că nu-i plăcea deloc senzația de a sta agățată sub pervazul ferestrei unui han din Madagascar.

– Doug...

– Sări! ordonă el.

– Nu-s sigură că pot...

– Ba poți, doar dacă nu cumva vrei să-ncep s-arunc cu pietre-n tine.

Era în stare. Whitney închise ochii, își ținu respirația și-și dădu drumul.

Căzu timp de cîteva fracțiuni de secundă, pînă cînd mîinile lui o prinseră de șolduri, apoi se ridicară spre subsuori. Însă chiar și așa, aterizarea atît de bruscă îi tăie respirația.

– Vezi? o întrebă el, după ce o depuse ușurel pe sol. N-ai pățit nimic. Ai mari posibilități, ca spărgătoare.

– Fir-ar să fie!

Întorcîndu-se, își examină mîinile.

– Mi-am rupt o unghie. Acum ce mă fac?

– Mda, e o mare tragedie, remarcă Doug, aplecîndu-se să ridice rucsacurile. Cred că va trebui să te împușc, ca să te scap de chinuri.

Whitney își smulse rucsacul din mîinile lui.

– Ce-am mai rîs. Întîmplător, consider că e foarte de prost-gust să umblu doar cu nouă unghii la mîini.

– Bagă-ți-le-n buzunare, îi propuse el, luînd-o din loc.

– Acum unde te duci?

– Am aranjat un mic voiaj pe apă, răspunse Doug, potrivindu-și rucsacul în spinare. Tot ce avem de făcut e să ajungem la bord. Cît mai discret.

Whitney îl urmă, pe aleile din spatele caselor, evitînd strada.

– Și toate astea, numai fiindcă un grăsun de polițist a venit să ne dea bună-ziua.

– Polițiștii grăsuni îmi fac nervi.

– Era foarte politicos.

– Mda, iar polițiștii grăsuni și foarte politicoși îmi fac și mai mulți nervi.

– Sîntem extrem de necivilizați cu doamna aceea de treabă care ne-a luat porcul.

– Ce e, dulceața, n-ai mai tras niciodată o țeapă la hotel?

– În nici un caz!

Își trase nasul, alergînd în urma lui, în timp ce Doug traversa o stradă lăturalnică îngustă.

– Și nici n-am de gînd să încep tocmai acum. I-am lăsat o hîrtie de douăzeci.

– Douăzeci!

Înhățînd-o de brațe, Doug se opri sub un copac din spatele magazinului lui Jacques.

– Pentru ce naiba? Nici măcar n-am folosit patul.

– I-am folosit baia, îi aminti ea. Amîndoi.

– Christoase, eu, cu hainele pe mine!

Resemnat, se uită la construcția mică, de lemn, de lîngă ei.

Între timp, Whitney privi cu jind în urmă, spre hotel. Tocmai se pregătea să-i facă încă un reproș, cînd văzu un bărbat cu panama albă traversînd strada. Îl urmări alene cu privirea, pînă cînd simți că începea să i de adune transpirația la baza șirei spinării.

– Doug.

I se uscase gîtul, sub efectul unei anxietăți pe care nu putea să și-o explice.

– Doug, omul acela... Uită-te...

Îl luă de mînă, întorcîndu-l parțial într-acolo.

– Jur că e același pe care l-am văzut la zoma, și pe urmă din nou, în tren.

– Ți se pare, mormăi Doug, dar privi totuși înapoi.

– Nu mi se pare! L-am văzut, de două ori l-am văzut. De ce să apară din nou acum? Ce caută aici?

– Whitney...

Dar se întrerupse, cînd îl văzu pe individ mergînd spre căpitanul de poliție.

– E unul dintre oamenii lui Dimitri?

– Nu știu.

– Altcineva, cine ar putea să fie?

– La naiba, ți-am zis că nu știu!

Îl sfîșia frustrarea. Avea senzația că era urmărit din toate părțile. O știa, dar nu putea s-o înțeleagă.

– Oricine-ar fi, noi plecăm de-aici.

Privi iar magazinul lui Jacques.

– Mai bine intrăm prin spate. S-ar putea să aibă clienți, și cu cît ne văd mai puțini oameni, cu atît mai bine.

Ușa din spate era încuiată. Ghemuindu-se, Doug își scoase briceagul și se apucă de lucru. În cinci secunde, broasca se deschise – Whitney le numărase.

Impresionată, se uită la el cum își vîra briceagul la loc în buzunar.

– Aș vrea să mă înveți și pe mine.

– O femeie ca tine n-are nevoie să forțeze broaște. Îți deschid alții ușile.

Și, lăsînd-o să mediteze la această remarcă, intră.

Încăperea din spate era în același timp magazie, dormitor și bucătărie. Lîngă patul îngust, făcut cu grijă, se afla o colecție de casete audio. O piesă a lui Elton John se făcea auzită prin pereții de placaj pe care era aplicat un poster cu Tina Turner, sexy și bosumflată. Lîngă ea era o reclamă la *Budweiser* – Regele berii – un fanion al echipei *New York Yankees*, și o fotografie cu *Empire State Building*, seara.

– De ce am senzația că tocmai am intrat într-o cameră de pe Second Avenue?

Și, pentru că o făcuse, se simțea ridicol de în siguranță.

– Fratele lui e la C.C.N.Y., într-un schimb de studenți.

– Asta explică totul. Fratele cui?

– Șșșt!

Mergînd fără zgomot pe vîrfuri, ca o pisică, Doug se duse la ușa dinspre magazin. O întredeschisse și se uită dincolo.

Jacques stătea aplecat peste tejghea, în mijlocul unei tranzacții care implica și un schimb de bîrfe locale detaliate cu o fată cu ochi negri și față osoasă care se vedea clar că venise mai mult să flirteze decît ca să cumpere. Scormonea printre sculurile de lînă colorată, chicotind.

– Ce se întîmplă? întrebă Whitney, venind să se uite și ea prin crăpătura ușii, pe sub brațul lui Doug. A, romantism!

...lamă ea. Mă întreb de unde-a găsit bluza aia – ia uită-te la ea ce broderie...!

– Parada modei o s-o avem mai tîrziu.

Fata cumpără două sculuri, mai chicoti cîteva clipe, apoi plecă. Doug deschise puțin mai mult ușa și scoase un șșșiit printre dinți. Cînd văzu că nu putea să concureze cu Elton John, îl chemă pe Jacques pe nume.

Tresărind acesta fu cît pe ce să răstoarne sculurile pe care le aranja la loc.

– Dom'le, ce m-ai speriat!

Prudent, Doug îl chemă cu degetul și-l așteptă să se apropie.

– De ce te-ai ascuns aici, în spate?

– Schimbare de program.

Și, luîndu-l de mînă, îl trase smuncit în cameră. Abia acum își dădu seama că Jacques mirosea a piele englezească.

– Vrem să plecăm acum.

– Acum?

Îngustînd ochii, Jacques îi studie chipul.

– Aveți probleme?

– Bună, Jacques, îl salută Whitney, venind spre el cu mîna întinsă. Eu sînt Whitney MacAllister. Trebuie să-l ierți pe Douglas că a omis să facă prezentările. Așa e el, nepoliticos, uneori...

Jacques îi luă mîna îngustă și albă într-a lui și se îndrăgosti pe loc. În viața lui nu mai văzuse o asemenea

frumusețe. Le întrecea în strălucire pe Turner, Benatar și marea preoteasă Ronstadt, toate la un loc. Pur și simplu i se lega limba noduri-noduri.

Whitney mai văzuse de multe ori acea expresie. Pe Fifth Avenue, o plictisea. În West Side, o amuza. La Jacques, o găsea dulce.

– Ne prezentăm scuzele că am dat așa buzna...

– E...

Trebuia să caute americănismele care de obicei îi veneau de la sine.

– ...okay, bîigui el.

Nerăbdător, Doug îi puse o mînă pe umăr.

– Vrem să pornim.

Fair play-ul nu-i permitea să-l atragă pe tînăr orbește în încurcătura în care se aflau. Instinctul de conservare îi împiedica să-i spună chiar totul.

– Ne-a făcut o mică vizită poliția locală.

Jacques reuși să-și ia privirea dinspre Whitney.

– Sambirano?

– Exact.

– E un bou, proclamă Jacques. Nu vă faceți griji pentru el. Își bagă nasul peste tot ca o babă, și nimic mai mult.

– Mda, poate, da' avem niște oameni care nu ne-ar conveni să ne găsească. Nu vrem să fim găsiți.

Jacques se uită de la unul la altul. Un soț gelos, își spuse el. Cel mai potrivit lucru care să-i declanșeze pornirile romantice.

– Noi, malgașii, nu ne facem probleme cu timpul. Soarele răsare, soarele apune. Dacă vreți să plecați acum, acum plecăm.

– Excelent. Numai că stăm cam prost cu proviziile...

– Nici o problemă. Așteptați aici.

– Cum ai reușit să-l găsești? întrebă Whitney, după ce Jacques se duse iar în față. E minunat.

– Sigur, numai fiindcă-și benocla ochii la tine cît farfuriile.

– Și-i benocla...?

Zîmbind, Whitney se așeză pe marginea patului lui Jacques.

– Zău așa, Douglas, de unde-oi fi găsind toate expresiile astea așa de rafinate?

– Erau să îi sară ochii din orbite.

– Într-adevăr, confirmă ea, trecîndu-și o mînă prin păr. Bine că nu i-au sărit.

– Este că-ți convine?

Nemulțumit, Doug începu să se plimbe prin cămăruță. Și-ar fi dorit să poată face ceva – orice. Mirosea primejdia, și nu era atît de departe pe cît ar fi vrut.

– Mori de plăcere cînd bărbaților le curg balele după tine.

– Lasă, că nici tu n-ai fost tocmai ofensat cînd micuța Marie aproape că ți-a pupat picioarele. Din cîte-mi amintesc, umblai țanțoș ca un cocoș cu două cozi.

– Ne-a ajutat să scăpăm cu viață. Eram recunoscători și nimic mai mult.

– Cu o doză de poftă carnală simplă.

– Poftă?

Se opri drept în fața ei.

– Nu putea să aibă mai mult de șaișpe ani.

– Ceea ce face totul cu atît mai dezgustător.

– Mda, mă rog, cred că bătrînul Jacques, aci de față, bate spre douăzeci.

– I-auzi! replică ea, scoțîndu-și trusa de manichiură, pentru a începe să-și repare unghia ruptă. Asta sună a gelozie în toată regula.

– Rahat...

Doug se plimba de la o ușă la cealaltă.

– Sînt singurul bărbat căruia nu i se scurg ochii după tine, ducesă. Am lucruri mult mai bune de făcut.

Zîmbindu-i cu jumătate de gură, Whitney continuă să-și pilească unghia, în timp ce fredona alături de Elton John.

Peste cîteva clipe, se făcu liniște. Cînd Jacques reveni, aducea într-o mînă un sac măricel, iar în cealaltă își ținea casetofonul stereo. Zîmbind, începu să-și împacheteze și restul casetelor.

– N-o să se întrebe nimeni de ce ai închis la ora asta? întrebă Doug, în timp ce crăpa ușa din spate, ca să se uite pe furiș afară.

– Acu-i închis, acu-i deschis... Nimănui nu-i pasă.

Dînd din cap, Doug îi deschise ușa.

– Atunci, să mergem.

Ambarcațiunea era acostată la nici un sfert de milă distanță, iar Whitney nu mai văzuse niciodată așa ceva. Era foarte lungă, poate de vreo cinci metri, și lată de nu mai puțin de unul. Îi amintea de o canoe cu care lopătase odată, tare, într-o tabără din nordul statului New York. Ușor pe picioare, Jacques sări la bord și începu să depoziteze bagajele.

Va să zică, avea un caiac malgaș tradițional, o șapcă de baseball a echipei *New York Yankees*, și era desculț. Whitney găsea în el o combinație ciudată și înduioșătoare a celor două lumi.

– Drăguță barcă, murmură Doug, dorindu-și să fi văzut și un motor undeva.

– Eu am construit-o.

Cu un gest pe care-l gîndea foarte distins și curtenitor, îi întinse mîna lui Whitney.

– Poți sta aici, îi spuse el, indicînd un loc din mijloc. E foarte comod.

– Mulțumesc, Jacques.

Cînd văzu că se așezase față-n față cu locul unde avea să stea el, Jacques îi dădu lui Doug o prăjină lungă.

– Împingem cu prăjina , cînd apa e mică.

Luînd și el una, împinse, iar barca porni lin ca o lebădă pe un lac. Relaxată, Whitney conchise că drumul cu barca avea anumite calități – mirosul mării, freamătul frunzelor

în briză, mișcarea ușoară de sub ea... Apoi, la nici un metru distanță, văzu la suprafață un cap urît, cu piele groasă.

– Aa... fu singura reacție pe care putu s-o aibă.

– Da, într-adevăr.

Cu un chicotit, Jacques continuă să împingă cu prăjina.

– Crocodilii ăștia sînt peste tot. Trebuie să fim foarte atenți la ei.

Scoase un sunet aflat undeva între șuierat și muget. Ochii rotunzi și somnoroși de la suprafață nu se apropiară. Fără o vorbă, Doug scoase pistolul din rucsac și și-l înfipse din nou la centură. De astă dată, Whitney nu mai avu nici o obiecție.

Cînd apa deveni destul de adîncă pentru a folosi lopețile, Jacques dădu drumul la casetofonul stereo. Începu să bubuie o piesă Beatles clasică.

Jacques vîslea neobosit, cu o energie și un entuziasm pe care Whitney le admira din tot sufletul. În tot timpul retrospectivei Beatles, o oră și jumătate, cîntă cu un glas de tenor, zîmbind cînd Whitney i se alătură.

Din proviziile pe care Jacques le adusese la bord, își încropiră un prînz tardiv cu miez de cocos, fragi și pește rece. Cînd Jacques îi dădu termosul, Whitney bătu cu sete, așteptîndu-se să fie apă. Apoi mai trase o dușcă și-și plimbă lichidul prin gură. Nu era neplăcut, dar nici apă nu era.

– *Rano vola*, îi spuse Jacques. E bună la drum.

Pagaia lui Doug tăia lin valurile.

– Se prepară turnînd apă peste orezul care se prinde de fundul oalei.

Whitney înghiți, încercînd s-o facă într-un mod cît mai gratios.

– Înțeleg.

Și, întorcîndu-se în loc, îi dădu termosul și lui Doug.

– Și tu ești de la New York?

– Da, răspunse ea, luînd încă o frag㠠. Am auzit de la Doug că fratele tău studiază acolo, la colegiu.

– Face dreptul.

Literele de pe tricou mai-mai că trepidau de mîndrie.

– O să fie mare barosan. A fost la *Bloomingdale's*.

– Chiar acolo locuiește și Whitney, comentă Doug printre dinți.

Fără să-l ia în seamă, Whitney îl întrebă pe Jacques:

– Plănuiești să te duci în America?

– La anul, îi răspunse el, rezemîndu-și pagaia pe genunchi. În vizită la fratele meu. O să vedem tot orașul. Times Square, Macy's, McDonald's...

– Să mă suni neapărat.

Ca și cum s-ar fi aflat într-un salon de restaurant select din East Side, Whitney scoase o carte de vizită din portofel și i-o întinse. La fel ca titulara ei, cartea era fină, elegantă și de înaltă clasă.

– O să dăm o petrecere.

– O petrecere?

Ochii lui Jacques se luminară. Prin minte începură să-i alerge imagini cu ringuri de dans sclipitoare, culori vii și muzică dezlănțuită.

– O petrecere la New York?

– Absolut.

– Cu înghețată la discreție.

– Nu fi scîrbos, Douglas. Poți să vii și tu.

Un moment, Jacques tăcu, în timp ce prelucra în imaginație toate atracțiile fascinante ale unei petreceri la New York. Poate că noii lui prieteni îl cunoșteau pe Billy Joel, și aveau să-l invite și pe el la petrecere. Mîngîie cartea de vizită, înainte de a o vîrî în buzunar.

– Voi doi sînteți...

Nu era sigur care era termenul american pentru lucrul la care se gîndea – sau, cel puțin, formula mai politicoasă.

– Parteneri de afaceri, completă Whitney, zîmbind.

– Mda, numai afacerile sînt de noi.

Încruntat, Doug tăia apa cu pagaia.

O fi fost Jacques tînăr, dar nu era născut ieri, alaltăieri.

– Faceți afaceri? Ce fel?

– Pe moment, voiaje și excavații.

Terminologia lui Doug o făcu pe Whitney să înalțe o sprînceană.

– La New York, eu sînt designer de interior, iar Doug lucrează ca...

– Liber-profesionist, încheie el în locul ei. Lucrez pentru mine însumi.

– Așa e cel mai bine, fu Jacques de acord, în timp ce bătea cu picioarele tactul muzicii. Cînd eram mic, munceam pe o plantație de cafea. Fă asta, fă aia, fă ailaltă...

Clătină din cap, zîmbind.

– Acum, am magazinul meu propriu. Eu sînt singurul care-mi zic să fac asta și să fac aia. Și nici măcar nu-s obligat să ascult.

Chicotind, Whitney își întinse spatele. Muzica îi aducea aminte de viața de-acasă.

Mai tîrziu, asfințitul începu să-i amintească de Caraibe. De-o parte și de alta a canalului, pădurea devenise mai deasă, mai adîncă, mai că o junglă. În tăcerea amurgului, casetofonul lui Jacques revărsa hituri după hituri. Whitney ar fi putut pluti așa ore în șir.

– Ar fi bine să poposim pentru noapte.

Întorcînd capul dinspre apus, îi zîmbi lui Doug. Acesta își scosese de mult cămașa. Pieptul îi lucea de sudoare, în lumina difuză.

– Atît de repede?

– În curînd o să se-ntunece.

Nu-i era ușor să recunoască faptul că-și simțea brațele ca de cauciuc, și-l ardeau palmele.

– Okay.

Mușchii mai supli și mai mlădioși ai lui Jacques se unduiau regulat, în timp ce lopăta.

– O să găsim un loc bun de tabără, îi zîmbi el timid lui Whitney. Aveţi nevoie de odihnă. Aţi avut o zi lungă şi obositoare, cu barca.

Mormăind printre dinţi, Doug începu să vîslească spre mal.

* * *

Cînd sedanul închis la culoare intră în oraşelul de pe coastă, la o oră după ce se crăpase de ziuă, în jurul lui se adună destul de multă lume. Nervos şi indispus, Remo coborî şi-şi croi drum prin mulţimea de copii. Dintr-o mişcare smucită a capului, le făcu semn celorlalţi doi să-l urmeze.

Orăşenii, oricît de circumspecţi ar fi fost faţă de străini, aveau totuşi o firă ospitalieră – dar de aceşti trei străini nu se apropia nimeni. Pe insulă, termenul pentru „tabu" era „*fady*". Remo şi ai lui, oricît de civilizat ar fi fost echipaţi, cu costumele lor de vară moderne şi pantofii italieneşti lucioşi, erau categoric *fady*.

Remo localiză hanul şi, făcîndu-le semn oamenilor lui să-l ia prin învăluire, se îndreptă spre poarta din faţă.

Femeia de la han îşi pusese un şort curat. Din spate se simţeau mirosurile micului dejun, deşi numai două mese era ocupate. Îl privi pe Remo, măsurîndu-l din ochi, şi hotărî că nu avea locuri libere.

– Caut pe cineva, îi spuse el, deşi nu se aştepta ca pe insula aia uitată de Dumnezeu să găsească vorbitori de limba engleză, aşa că nu făcu decît să scoată două fotografii cu Doug şi Whitney, înfigîndu-i-le în faţă.

Femeia nici măcar nu tresări. Or fi plecat cei doi fără să-şi ia rămas-bun, dar îi lăsaseră pe scrin douăzeci de dolari americani. Iar zîmbetele lor nu-i aminteau de feţele pustiilor. Clătină din cap.

Remo desprinse zece dolari din teancul pe care-l avea în buzunar, dar femeia nu făcu decît să ridice din umeri, împingîndu-i fotografiile. Nepotul ei se jucase o oră întreagă cu purceluşul lui cel nou, în seara trecută – iar mirosul porcului îi plăcea mult mai mult decît al coloniei lui Remo.

– Ascultă, bunico, ştim că au trecut pe-aici. De ce să ne pierdem vremea?

Şi, ca s-o stimuleze, mai împinse spre ea încă o hîrtie de zece dolari.

Hangiţa îl privi fără nici o expresie, ridicînd încă o dată din umeri.

– Nu sînt aici, răspunse ea, într-o engleză surprinzător de precisă.

– Eu mă duc totuşi să arunc o privire, insistă Remo, pornind spre scară.

– Bună dimineaţa.

La fel ca Doug, şi Remo ştia să recunoască din prima clipă un poliţist – fie într-un oraşel din Madagascar cu un singur cal, fie pe o alee din Manhattan.

– Eu sînt căpitanul Sambirano.

Corect şi bătos, poliţitul îi întinse mîna. Admira gustul vestimentar al lui Remo, şi-i observase cicatricea de pe obraz şi răceala crudă din ochi. Nici teancul sănătos de bani din mîna lui nu-i scăpase atenţiei.

– S-ar putea să vă pot fi eu de un oarecare folos.

Lui Remo nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliţiştii. Îi considera esenţialmente instabili. Într-un an, putea să cîştige cam de trei ori cît un locotenent de poliţie, făcînd exact acelaşi lucru – numai că pe invers.

Dar şi mai mult îi displăcea gîndul de a se întoarce la Dimitri cu mîinile goale.

– O caut pe sora mea.

Doug spusese că avea creieri. Remo şi-i punea la contribuţie.

– A fugit cu un tip, un hoţ de două parale. E amorezată de el, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun.

Căpitanul dădu din cap, politicos.

– Sigur că da.

– Tata nu mai poate de îngrijorare, continuă să improvizeze Remo.

Scoase o ţigară cubaneză subţire, dintr-o tabacheră plată de aur. Oferindu-i şi căpitanului una, îi observă admiraţia la adresa aromei, şi a lucirii metalului preţios. Ştia ce atitudine să adopte.

– Am reuşit să le iau urma pînă aici, dar...

Lăsă fraza neterminată, încercînd să arate cît mai mult ca un frate îngrijorat.

– Am face orice ca s-o găsim şi s-o aducem înapoi acasă, domnule căpitan. Orice.

În timp ce lăsa aceste cuvinte să-şi facă efectul, Remo scoase fotografiile. Aceleaşi fotografii, observă tăcut căpitanul, pe care i le arătase, în ajun, şi omul celălalt. Şi el îi vorbise tot despre un tată care-şi căuta fiica, şi-i oferise, de asemenea, bani.

– Tatăl meu oferă o recompensă oricui ne poate ajuta. Înţelegeţi dumneavoastră, sora mea e singura lui fiică. Şi cea mai tînără dintre fraţi, adăugă, pentru efect; îşi amintea, fără prea multă afecţiune, cît de răsfăţată fusese sora lui cea mai mică. E dispus să fie foarte generos.

Sambirano privi fotografiile lui Whitney şi Doug. Cei doi tineri căsătoriţi care plecaseră cam brusc din oraş. Aruncă o privire spre hangiţă, care-şi ţinea buzele strînse, dezaprobator. Cei care-şi luau micul dejun înţeleseră sensul acelei expresii, şi continuară să mănînce.

Povestea lui Remo nu-l impresiona pe căpitan cu nimic mai mult decît îl impresionase şi a lui Doug, cu o zi în urmă. Whitney, însă, îl impresionase mult – atunci ca şi acum. Îi privi din nou fotografia.

– Frumoasă femeie.

– Vă puteți imagina în ce stare e tata, domnule căpitan, cînd știe că a fugit cu un asemenea individ – un gunoi, un bandit, un...

În cuvintele lui se simțea destulă patimă pentru a-i da de înțeles căpitanului că animozitatea nu era simulată. Dacă unul dintre cei doi avea să-l găsească pe celălalt, urma să se lase cu moarte de om. Lui puțin îi păsa, cu condiția să nu se-apuce să-i moară în oraș. Nu avea nici un motiv de a-l menționa pe omul cu panama și fotografii similare.

– Un frate... spuse el încet, trăgînd-și țigara pe sub nas, răspunde de virtutea surorii lui.

– Chiar așa, nu mai pot de grija ei. Dumnezeu știe ce-o să facă nemernicul ăla cînd i s-or termina banii, sau cînd o să se satură de ea. Dacă puteți face ceva... Promit c-am să vă fiu foarte recunoscător, domnule căpitan.

Căpitanul alesese să slujească legea în orășelul acela liniștit tocmai fiindcă nu era un om foarte ambițios. Ce-i drept, nu i-ar fi plăcut să transpire la cîmp, nici să-și bătătorească palmele pe vîslele unei bărci de pescuit, dar nici nu-i displăcea să cîștige binișor. Îi dădu lui Remo înapoi fotografiile.

– Înțeleg situația prin care trece familia dumneavoastră. Și eu am o fiică. Dacă veniți cu mine la birou, putem discuta mai în detaliu. Cred că pot să vă ajut.

Se priviră ochi în ochi. Fecare intuia intențiile celuilalt. Amîndoi acceptau că afacerile era într-adevăr afaceri.

– V-aș fi recunoscător, domnule căpitan. Chiar foarte recunoscător v-aș fi.

În timp ce ieșea pe ușă, Remo își atinse cicatricea de pe obraz. Aproape că putea să simtă deja gustul sîngelui lui Doug. Dimitri, își spuse el, străbătut de un val de ușurare. Avea să fie mulțumit. Foarte mulțumit.

Capitolul 11

La cafeaua de dimineață, Whitney adăugă avansul de cincizeci de dolari pentru Jacques și recalculă lista cheltuielilor lui Doug. Întreținerea unei goane după comori costa mult, constată ea.

– Și cînd au să ți se consume bateriile, ce naiba ai să faci?

Whitney îi zîmbi lui Doug, înainte de a-și pune la loc în geantă minicalculatorul și carnetul.

– Duracell, spuse ea dulce. Nu vrei o cafea?

– Ba da...

Doug se așeză, își luă cafeaua și bău cu poftă.

– E foarte frumos aici, remarcă Whitney, încercuindu-și genunchii cu brațele.

De pe frunze picura umezeala, cu plescăituri slabe. Pămîntul era reavăn și spongios. Doug plesni un țînțar, întrebîndu-se cît timp dura afectul loțiunii care-i respingea.

De la sol se ridicau mici coloane de ceață, ca aburii într-o baie turcească.

– Dacă-ți plac saunele...

Whitney își arcui o sprînceană.

– Ne-am trezit cu fața la cearșaf, da?

Singurul răspuns fu un mormăit. Doug se trezise cu draci, ca orice bărbat sănătos care și-a petrecut noaptea lîngă o femeie la fel de sănătoasă, fără a-și putea permite luxul de a duce lucrurile pînă la capăt.

– Ia-o așa, Douglas: dacă în Manhattan ar fi un acru de teren ca ăsta, oamenii s-ar îngrămădi unii peste alții să-l ocupe.

Își ridică mîinile, cu palmele în sus.

– Pe cînd aici, îl avem numai pentru noi înșine.

Doug își mai turnă o ceașcă de cafea.

– Mă așteptam ca o femeie ca tine să prefere mulțimile.

– Un moment și un loc, Douglas, murmură ea. Un timp și un loc.

Apoi zîmbi, atît de simplu și de fermecător, încît Doug avu senzația că i se oprea inima în loc.

– Îmi place să fiu aici, cu tine.

Cafeaua îi opărise limba, dar nici nu observă. O înghiți, continuînd s-o privească.

– Serios? bîigui el după un timp.

Încîntată că-i putea suci mințile atît de ușor, Whitney dădu din cap.

– Mda, m-am gîndit o vreme la asta...

Şi aplecîndu-se spre el, îl sărută pe buze, foarte, foarte încet.

– Ce părere ai?

Chiar dacă se împiedica din cînd în cînd, anii de experienţă îl învăţaseră să aterizeze în picioare. Întinse mîna şi o luă uşor de păr.

– Păi, poate ar trebui să...

Trăgîndu-i capul spre el, îi muşcă delicat buza.

– ...discutăm.

Din frunzişul dens şi umed se auzi brusc vocea veselă şi melodioasă a lui Cindy Lauper.

Ca doi copii prinşi cu degetele în borcanul cu fursecuri, Whitney şi Doug se îndepărtară unul de altul. Amîndoi îşi dreseră glasurile.

– Avem companie, remarcă Doug, scoţîndu-şi o ţigară.

– Da.

Ridicîndu-se, Whitney îşi scutură fundul pantalonilor subţiri şi largi.

– Cum spuneam, un loc ca ăsta pare să atragă oamenii. Ei bine, eu cred c-am să...

Se întrerupse, surprinsă, cînd mîna lui o prinse de gleznă.

– Whitney.

Avea ochii intenşi, aşa cum puteau să devină cînd te aşteptai mai puţin, şi strînsoarea, foarte fermă.

– Într-o zi, tot o să terminăm ce-am început acum.

Whitney nu era obişnuită să i se spună ce să facă, şi nu vedea nici un motiv de a începe s-o accepte tocmai atunci. Îl privi lung, neutră.

– Poate.

– Sigur.

În expresia ei neutră se insinuă sugestia unui zîmbet.

– Douglas, vei descoperi că pot să fiu foarte recalcitrantă.

– Iar tu vei descoperi că întotdeauna îmi iau ceea ce vreau, replică el, vorbind atît de încet, încît zîmbetul ei pieri de pe buze. Asta-i meseria mea.

– Dom'le, da' ştiu c-am făcut rost de nişte nuci de cocos... scutură Jacques plasa pe care o aducea cu el, ieşind dintre tufişuri.

Scoase una şi i-o aruncă lui Whitney, făcînd-o să izbucnească în rîs.

– Are cineva un tirbuşon? întrebă ea.

– Nici o problemă.

Jacques lovi nuca de cocos, cu putere, de o piatră, despicînd-o în două. Zîmbind, îi dădu jumătăţile lui Whitney.

– Ce îndemînare!

– Cu puţin rom, ţi-ai putea face o piña colada.

Arcuind o sprînceană, Whitney îi întinse o jumătate de nucă lui Doug.

– Nu fi mofturos, iubitule. Sînt sigură că şi tu ai fi putut să te caţări într-un palmier.

Zîmbind, Jacques scoase o bucată de miez, cu un cuțitaș.

– E *fady* să mănînci orice fel de mîncare albă mier curea, spuse el, cu o simplitate care o făcu pe Whitney să-l studieze mai atentă; apoi își aruncă bucata de nucă în gură, cu o plăcere vinovată. Dar și mai rău e să nu mănînci deloc.

Whitney îi privi șapca de baseball, tricoul și casetofonul. I-ar fi fost greu să-și aducă aminte că era malgaș și făcea parte dintr-un trib străvechi. Cu Louis, îi fusese mai ușor, el arăta firesc în rolul său. Jacques părea un trecător de la intersecția Străzii 42 cu Broadway.

– Ești superstițios, Jacques?

Tînărul ridică din umeri.

– Le cer iertare zeilor și spiritelor. Le fac bucurii.

Scoase din buzunarul de la piept al cămășii o scoică mică, prinsă pe un lanț.

– E un *ody*, explică Doug, pe un ton amuzat și îngăduitor.

Nu credea în talismane, ci numai în norocul pe care și-l face omul. Sau pe specularea norocului altora.

– Un fel de amuletă.

– Ca să-ți poarte noroc? îl întrebă Whitney pe Jacques.

– Ca să mă apere. Zeii pot fi prost dispuși uneori.

Frecă scoica între degete, apoi i-o întinse ei.

– Azi poart-o tu.

– Bine.

Whitney își petrecu lanțul la gît. În fond, nu era chiar atît de ciudat. Și tatăl ei purta mereu în buzunar un picior de iepure care fusese vopsit în albastru.

– Ca să mă apere.

– Puteți continua mai tîrziu cu schimburile culturale, interveni Doug, aruncîndu-i fructul înapoi lui Jacques, în timp ce se ridica. Să mergem.

Whitney îi făcu lui Jacques cu ochiul.

– Ți-am spus că adesea e necioplit.

– Nici o problemă, repetă Jacques.

Apoi își duse mîna la buzunarul de la spate, unde-și potrivise cu grijă o floare, și i-o oferi.

– O orhidee.

Era albă, pură, de un alb spectaculos și atît de delicată, încît părea gata să i se dizolve în palmă.

– Jacques, e superbă!

Își atinse obrazul cu ea, înainte de a-și petrece coada prin păr, deasupra urechii.

– Îți mulțumesc!

Cînd îl sărută, îi auzi înghițitul în sec, zgomotos.

– Îți stă bine, constată el.

Apoi începu să strîngă echipamentele, grăbit.

– Sînt multe flori, aici, în Madagascar. Orice floare vrei, aici o găsești.

Continuînd să sporovăiască, începu să ducă lucrurile la canoe.

– Dacă voiai o floare, bombăni Doug, era de ajuns să te apleci şi să culegi una.

Whitney atinse petalele de deasupra urechii.

– Unii oameni înţeleg frumuseţea unui gest, comentă ea, iar alţii nu.

Şi, luîndu-şi rucsacul, îl urmă pe Jacques.

– Frumuseţe, mormăi Doug, în timp ce venea după ei cu restul echipamentelor. Pe mine mă aleargă o haită de lupi, iar ei îi arde de frmuseţi.

Continuînd să bodogăne, se întoarse la resturile focului de tabără şi începu să-l acopere cu pămînt.

– Puteam să-i culeg şi eu o nenorocită de floare. Ce una, două duzini... Trei!

Aruncă o privire peste umăr, la auzul rîsului ei.

– „Vaaai, Jacques, e supeeerbă!" o îngînă el, dîndu-şi ochii peste cap.

Cu un pufnet dezgustat, îşi verifică siguranţa pistolului, înainte de a şi-l vîrî la cingătoare.

– Şi pot să sparg şi-o afurisită de nucă de cocos!

Dădu un ultim şut focului, înainte de a sălta ultimele echipamente rămase, pentru a porni cu ele spre canoe.

* * *

Cînd răscoli resturile focului cu vîrful pantofului, Remo constată că nu mai rămăsese decît o grămăjoară de cenuşă rece. Soarele ardea la zenit, şi nici umbra copacilor nu mai

putea apăra pe nimeni de căldură. Îşi scoase sacoul şi cra- vata – lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată în timpul orelor de program, de faţă cu Dimitri. Cămaşa Arrow, apre- tată nu demult, era acum fleşcăită de sudoare. Urmărirea lui Lord devenea tot mai enervantă.

– Se pare că aici au înnoptat.

Weis, un bărbat înalt, cu nasul spart de o sticlă de whisky, îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Avea pe gît numai muşcături de insecte.

– Cred că sîntem cam cu patru ore în urma lor, comentă el.

– Ai sînge de apaş?

Dînd încă o lovitură violentă de picior în cenuşă, Remo se întoarse spre el. Dar privirea i se opri asupra lui Barns, al cărui chip rotund era încreţit de un zîmbet.

– Şi tu la ce te hlizeşti, boule?

Barns nu se mai oprise din zîmbit de cînd Remo îi spu- sese să aibă grijă de căpitanul malgaş. Remo ştia că o făcuse, însă nici chiar un om cu experienţa lui nu voia să audă detaliile. Toată lumea ştia că Dimitri avea o afecţiune specială pentru Barns, aşa cum poţi avea pentru un cîine nătîng care-ţi tot lasă la picioare găini mutilate şi rozătoare schilodite. Remo mai ştia şi că Dimitri îl lăsa adesea pe Barns să se ocupe de subalternii la ale căror servicii se pregătea să renunţe. Dimitri nu credea nici în pensii, nici în ajutoarele de şomaj.

– Să mergem, spuse el scurt. Pînă la apusul soarelui, am pus mîna pe ei.

* * *

Whitney se cuibărise comod între rucsacuri. Cu borul șepcii lui Jacques umbrindu-i ochii, stătea de-a curmezișul canoei, ținîndu-și picioarele rezemate pe margine. Dormita, ținînd în mîini undița lungă pe care i-o meșterise Jacques.

Tocmai descoperise de ce-i plăcea atît de mult lui Huck Finn să plutească în jos pe Mississippi. Pe locul întîi se afla lenea pînă-n măduva oaselor, iar restul era spiritul de aventură palpitantă. Whitney o găsea o combinație fermecătoare.

– Și ce-ai de gînd să faci dacă se-ndură vreun pește să muște din acul ăla de siguranță îndoit?

Fără să se grăbească, Whitney își întinse umerii.

– Păi, am să ți-l arunc ție drept în poală, Douglas. Sînt sigură c-ai ști ce să faci cu un pește.

– Sînt buni, gătiți.

Jacques lopăta cu niște mișcări prelungi și sigure pentru care l-ar fi invidiat pînă și cel mai ambițios absolvent de la Yale. Tina Turner îl ajuta să țină ritmul.

– Gătitul meu...

Clătină din cap.

– Nu e prea grozav. Cînd mă însor, trebuie să mă asigur că nevasta mea știe să gătească bine. La fel ca mama mea.

De sub șapca lui Whitney se auzi un pufnet disprețuitor. O muscă i se opri pe genunchi, dar efortul de a o alunga ar fi fost prea mare.

– Altu' care are inima în stomac.

– Ascultă, băiatul are dreptate. E foarte important ce și cum mănînci.

– Pentru voi, e mai mult ca o religie. Sau o faceți cu tradiția și respectul cuvenit, sau deloc.

Își mută cozorocul șepcii, ca să-l vadă mai bine pe Jacques.

– Deci, îți pui stomacul la același nivel cu inima. Ce-o să se întîmple dacă te îndrăgostești de o fată care nu știe să gătească?

Jacques stătu un moment pe gînduri.

– Aș duce-o la mama mea, ca să învețe.

– Foarte rezonabil, îi dădu Doug dreptate.

– Cred că nu te-ai gîndit niciodată să gătești tu.

Whitney îl privi pe Jacques cum medita la această idee, în timp ce brațele sale puternice mînuiau pagaia.

– O nevastă malgașă gătește ea mesele.

– Cînd îi rămîne timp de la îngrijitul casei și al copiilor, de la lucrul cîmpului, și așa mai departe, cred.

Jacques dădu din cap, zîmbind.

– Da, dar tot ea mai are grijă și de bani.

Whitney își simți portofelul în buzunarul de la spate.

– Ceea ce iarăși e *foarte* rezonabil, fu ea de acord, zîmbindu-i lui Doug.

Doug ținea plicul la loc sigur, în propriul lui buzunar.

– Mă gîndeam c-o să-ți placă asta.

– Din nou, totul e ca oamenii să facă lucrurile la care se pricep cel mai bine.

Se pregăti să se rezeme la loc, cînd undița i se smunci. Cu ochii mari, Whitney se îndreptă de spate.

– O, Doamne, cred c-am prins unul!

– Un ce?

– Un pește! Un afurisit de pește! repetă ea, strîngînd undița în mîini.

Era doar un păstrăv, care se zbătea înnebunit, dar Jacques îi luă undița din mîini și începe să-l tragă cu grijă.

– A făcut rost de unul mare și gras!

Dintr-o mișcare rapidă, îl scoase din apă, ridicîndu-l triumfător.

– Ce părere aveți? Asta zic și eu noroc!

Zîmbea, cu peștele în mînă, pe cînd din casetofon Tina Turner intona o melodie.

Totul se întîmplă cu iuțeala fulgerului – și totuși, Whitney urma să țină minte toată viața acel moment, ca și cum ar fi fost imortalizat pe peliculă, fotogramă cu fotogramă. Jacques stătea în picioare, victorios, iar în clipa următoare se răsturna în apă. Whitney nici măcar nu înregistrase conștient detunătura.

– Jacques?

Buimăcită, se ridică în genunchi.

– Jos.

Doug o țintui sub el, tăindu-i respirația, în timp ce barca se clătina. Se rugă să nu se răstoarne.

– Doug?

– Nu te mișca, înțelegi?

Dar nu se uita la ea, scrutînd ambele maluri ale canalului. Cu mișcări încete, duse mîna la pistolul înfipt sub centură.

– A căzut? întrebă Whitney. Mi se pare că am auzit o...

Cînd văzu răspunsul în ochii lui Doug, se încordă ca un arc.

– *Nu!*

Începu să se zbată, aproape zburîndu-i pistolul din mînă.

– Jacques! O, Doamne!

– Stai locului, ordonă el printre dinți, în timp ce-i bloca picioarele cu ale lui. Acum nu mai poți face nimic pentru el. E mort, fir-ar să fie. A murit încă înainte să atingă apa.

Whitney îl privea cu ochi mari, care începeau să se umple de lacrimi. Fără o vorbă, îi închise și nu se mai mișcă.

Nu se mai auzea decît clipocitul apei, în jurul bărcii. Doug știa că atacatorii puteau fi pe oricare mal. Ce nu știa, era de ce nu ciuruiseră pur și simplu canoea.

Primiseră ordine să-i captureze vii. Doug aruncă o privire spre Whitney. Stătea întinsă pe fundul bărcii, nemișcată, cu ochii închiși. ...Sau să-l prindă doar pe unul dintre ei viu, își dădu el seama.

– Tu ești, Remo? strigă el. Continui să-ți dai cu kile întregi din colonia aia fandosită, pîn-aici se simte miro-su'.

Așteptă un moment, încercînd să audă orice sunet, cît de mic.

– Dimitri știe că te-am alergat peste tot?

– Tu ești ăla care fuge, Lord.

Erau pe malul stîng. Trebuia să ajungă la cel opus.

– Mda, s-ar putea să mai încetinesc...

În timp ce continua să vorbească, Doug cercetă împrejurimile. Văzu și că Whitney deschisese din nou ochii, dar nu se mișca.

– Poate e timpul să facem un tîrg. Tu și cu mine, Remo. Cu ce-am eu aici, ai putea să-ți umpli o piscină întreagă cu colonie din-aia franțuzească. Te-ai gîndit vreodată s-o iei pe cont propriu, Remo? Creieri ai. Nu te-ai săturat să tot primești ordine și să speli rufele murdare ale altora?

– Ai chef de vorbă, Lord? Vîslește-ncoa'. O s-avem o mică și drăguță întîlnire de afaceri.

– Numai să vîslesc încolo, și-ai să-mi tragi un glonț în cap, Remo. Haide, să nu ne insultăm inteligența unul altuia.

Poate, numai poate, reușea să ghideze discret canoea, cu ajutorul uneia dintre prăjini. Dacă putea să aștepte pînă se întuneca, ar fi avut o șansă...

– Tu ești ăla care vrea să se tocmească, Lord. Ce-ai avea în vedere?

– Hîrtiile sînt la mine, Remo.

Își deschise încet rucsacul. Mai avea și o cutie de cartușe.

– Și mai am și o cucoană de înaltă clasă. Ambele merită mult mai mulți bani decît ai văzut tu vreodată.

Îi aruncă lui Whitney o privire. Se uita la el, cu ochi mari și uscați.

– Ți-a spus Dimitri că e o moștenitoare, Remo? MacAllister. Știi, înghețatele MacAllister, da? Cele mai bune din State. Știi cîte milioane scot numai din înghețatele alea, Remo? Știii cît ar plăti bătrînul ei ca s-o primească înapoi întreagă?

Sub privirea lui Whitney, își strecură cutia de muniție în buzunar.

– Ia-te după mine, dulceață, îi șopti, în timp ce se asigura că avea pistolul complet încărcat. S-ar putea să scăpăm vii amîndoi. Am să-i înșir o listă a calităților tale. Cînd mă auzi, vreau să-ncepi să mă înjuri, să clatini barca, să faci o scenă. Și între timp, să iei prăjina aia. Okay?

Fără nici o expresie, Whitney dădu din cap.

– N-are prea multă carne pe ea, da-ncălzește bine cearșafurile, Remo. Și nici nu-i prea pretențioasă cu cine le-

ncălzește. Înțelegi ce vreau să zic? Așa că n-am nici o problemă să împart comoara cu tine.

– Fir-ai al dracu' de nenorocit!

Cu un zbieret pentru care ar fi invidiat-o orice pirat de pe Spaniola, Whitney se ridică în barcă. Doug, care nu voise să pună în bătaia armelor, dădu s-o prindă. Agitată, îl pleoști peste mînă.

– N-ai pic de stil! strigă ea. Urmă de clasă n-ai! Mai bine mă culc c-un boschetar, decît să te mai primesc vreodată la mine-n pat!

În lumina scăzută a asfințitului, Whitney arăta magnific, pasională, cu ochii întunecoși și părul șiroindu-i în spate. Doug nu se îndoia că atenția lui Remo era fixată asupra ei.

– Ia odată prăjina aia și nu intra în detalii atît de personale, mormăi el.

– Crezi că-ți permit să-mi vorbești așa, vierme?

Și, înhațînd prăjina, Whitney o ridică deasupra capului.

– Gata, cuminte, acum, cuminte...

Se întrerupse, cînd îi văzu expresia de pe față. Mai avusese de-a face cu femei gata să ucidă. Instinctiv, ridică o mînă.

– Ei, stai o clipă... începu el, în timp ce prăjina se prăvălea în jos.

Se răsuci într-o parte, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Weis sărind în canoea lor dintr-o mică barcă pneumatică.

să fi răsturnat, dacă Whitney nu-și pierdea echilibrul, sărind în capătul opus al bărcii.

– Iisuse, culcă-te la...

Dar cuvintele îi fură înghițite de gîfîieli, cînd se luă la bătaie cu Weis.

Lovitura lui Whitney îl nimerise pe individ în umăr, dărîndu-i pistolul din mînă, dar mai mult îl iritase decît îl handicapeze. Și-i amintise senzația din momentul cînd i se zdrobise nasul. Whitney ridică din nou prăjina, și era cît pe ce să-i mai dea una, cînd Doug se rostogoli deasupra lui. Barca se clătină, luînd apă la bord. Whitney văzu trupul lui Jacques plutind pe suprafața canalului, înainte de a-și alunga din suflet orice sentimente, ca să lupte pentru viața ei.

– Pentru Dumnezeu, fă-mi loc să dau! strigă ea, după care se clătină înapoi, cînd canoea se balansă violent.

Pe mal, Remo îl împinse pe Barns într-o parte.

– Lord i-al meu, nenorocitule. Să ții minte.

Își scoase pistolul, ochi și rămase în așteptare.

Părea aproape un joc, își spuse Whitney, în timp ce-și scutura capul ca să și-l limpezească. Doi băieți deșirați, luptîndu-se într-o barcă. În orice moment, unul dintre ei putea să strige „Piua!", după care se scuturau de praf și-și vedeau de joacă mai departe.

Încercă să se ridice din nou, dar fu cît pe ce să cadă în apă. Vedea pistolul aflat încă în mîna lui Doug, dar adversarul său avea cu cel puțin douăzeci de kilograme mai mult.

În genunchi, abia ținîndu-ți echilibrul, strînse iar în mîini prăjina.

– La naiba, Doug, cum vrei să-l pocnesc dacă zaci peste el? Dă-te!

– Sigur...

Gîfîind, Doug reuși să-și desprindă de beregată mîna lui Weis.

– Într-un minut...

Apoi, capul i se smunci înapoi, cînd Weis îi dădu un pumn în bărbie. Simți gustul sîngelui.

– Mi-ai rupt nasu', nenorocitule, scrîșni Weis, în timp ce se ridicau amîndoi.

– A, tu erai ăla?

Se proptiră față-n față, cu picioarele desfăcute, în timp ce Weis întorcea încet mîna lui Doug, pentru a-i îndrepta pistolul spre propria lui față.

– Mhm, eu... Și ție am să ți-l zbor cu creieri cu tot.

– Ascultă, n-o lua așa de personal...

Doug avu senzația că i se rupsese ceva în umărul stîng. O lăsă pe mai tîrziu, cînd n-avea să se mai uite în gura țevii propriului său pistol.

Șiroind de sudoare, încerca să împiedice degetul lui Weis să apese pe trăgaci. Îi văzu rînjetul și blestemă faptul că era ultimul lucru pe care-l mai vedea în viața lui. Brusc, Weis holbă ochii și expiră șuierător, cînd Whitney îl lovi din răsputeri cu prăjina în burtă.

Agățîndu-se de Doug ca să-și țină echilibrul, Weis își schimbă poziția. În clipa următoare, zvîcni din tot trupul. Mutarea îl pusese în postura de scut al lui Doug, tocmai cînd Remo trăgea de pe mal. Cu o expresie surprinsă, căzu ca o piatră peste marginea canoei. În clipa următoare, Whitney înghiți apă.

Înfruntîndu-și primul moment de panică, ieși la suprafață, tușind și dînd din mîini.

– Ia rucsacurile! strigă Doug, împingîndu-le spre ea, în timp ce călca apa lîngă canoea răsturnată.

Două gloanțe împroșcară cu stropi, la cîțiva centimetri de capul lui.

– Fir-ar să fie...

Văzu fălcile unui crocodil, larg căscate, începînd să se închidă peste torsul lui Weis, și auzi trosnetul grețos al cărnii și oaselor sfărîmate. Cu un gest disperat, apucă în mînă chinga rucsacului. Celălalt plutea puțin mai încolo, unde nu-l putea ajunge.

– Mișcă! strigă el din nou. Ia-o din loc! Ieși pe mal!

Whitney văzu și ea ce mai rămăsese din Weis și începu să înoate orbește. O ceață roșiatică plutea pe apa maronie a canalului. Abia cînd acesta ajunse aproape lîngă ei, îl văzu și pe al doilea crocodil.

– *Doug!*

Doug se întoarse tocmai la timp ca să vadă fălcile deschizîndu-se. Trase cinci focuri de aproape, înainte ca

botul să se închidă din nou, scufundîndu-se într-o pată sîngerie.

Mai erau și alții. Doug bîjbîi după cutia de gloanțe, știind că n-avea nici o șansă să-i împuște pe toți. În disperare de cauză, trecu între Whitney și un saurian care venea spre ea, ridicînd pistolul pentru a lovi cu patul. Capul crocodilului ajnsese la nici o lungime de braț distanță, cînd explodă. Înainte ca Doug să reacționeze, încă trei crocodili se scufundară, agitîndu-și înnebuniți cozile. În jurul lui se învolbura sîngele.

Focurile nu fuseseră trase de Remo, ci mai dinspre sud. Fie aveau un înger păzitor, fie se mai ținea și altcineva după ei. Doug zări o mișcare și, un moment, o panama albă. Cînd o văzu pe Whitney chiar în spatele lui, nu mai stătu să se gîndească.

– Mai repede, fir-ar să fie!

O apucă de braț și o trase spre mal. Whitney nu se uită înapoi, în timp ce Doug o trăgea peste stufărișul ud, pînă în vegetația de pe mal. Gîfîind, chinuit de durere și efort, se rezemă și el de trunchiul unui copac.

– Hîrtiile sînt tot la mine, nenorocitule! strigă el, peste canal. Le mai am și acum! Ce-ar fi să treci apa înot, ca să-ncerci să mi le iei?

Un moment, închise ochii și încercă să-și tragă respirația. O auzea pe Whitney scuipînd apă din canal, lîngă el.

– Să-i spui lui Dimitri că le am, și să-i mai spui și că-i sînt dator.

Își șterse sîngele de la gură, apoi scuipă.

– Ai înțeles, Remo? Îi sînt dator, așa să-i spui. Și, pe toți sfinții, mai am mult pînă să termin!

Își frecă umărul pe care și-l sucise în timpul luptei cu Weis. La cîțiva metri distanță, în canal, crocodilii înfulecau înnebuniți. Ținea încă în mînă pistolul, descărcat. Cu mișcări deliberate, scoase cutia de cartușe și-și încărcă din nou arma.

– Okay, Whitney, hai să...

Zăcea strînsă ghem lîngă el, cu capul rezemat pe genunchi. Deși nu scotea absolut nici un sunet, Doug își dădu seama că plîngea. Neștiind ce să facă, își trecu o mînă prin părul ei ud.

– Whitney, nu...

Își privi pistolul din mînă, apoi și-l înfipse iar la centură, cu un gest violent. Whitney nu se mișca, nu vorbea.

– Haide, iubito, trebuie să mergem mai departe.

Vru s-o cuprindă cu brațele, dar ea se smuci înapoi. Deși lacrimile îi șiroiau pe față, cînd îl privi, ochii-i scăpărau de furie.

– Nu mă atinge. Tu trebuie să mergi mai departe, Lord, nu eu. Pentru asta ești făcut – să tot mergi, să fugi... Ia-ți plicul ăla așa de important și du-te. Poftim!

Își scoase din buzunar portofelul și i-l aruncă la picioare.

– I-ai şi pe ăştia. Numai asta te interesează, numai la ei te gîndeşti. La bani.

Nu se osteni să-şi şteargă lacrimile, privindu-l cu ochii împăienjeniţi.

– Cash nu e prea mult, doar cîteva sute, dar plastic, cît încape. Ia-i pe toţi.

Doug îi puse portofelul la loc în poală şi o luă de mînă.

– Hai să mergem.

– Nu vin cu tine. Du-te singur după comoara ta, Douglas.

– Nu te las singură aici.

– De ce să nu mă laşi? aruncă ea. Şi pe Jacques l-ai lăsat singur, acolo.

Se uită spre rîu şi începu să tremure.

– L-ai lăsat de izbeliştе. Pleacă, lasă-mă... Ce importanţă mai are?

O apucă de umeri destul de strîns ca s-o facă să se strîmbe de durere.

– Era mort. Nu mai puteam face nimic pentru el.

– Noi l-am omorît.

Şi el se gîndise la asta. Poate tocmai de aceea, o strînse şi mai tare.

– Nu-i adevărat. Am destule pe conştiinţă, fără să mă mai împovărez şi cu asta. Dimitri l-a ucis, la fel cum ar fi strivit o muscă pe perete. L-a omorît fără să-i ştie măcar numele, fiindcă pentru el a ucide nu înseamnă nimic.

Îşi măcar nu-l face să se întrebe cînd îi va veni şi lui rîndul.

– Şi tu te întrebi?

Un moment, Doug rămase nemişcat, cu apa şiroindu-i din păr.

– Mda, fir-aş al naibii. Mă întreb.

– Era aşa de tînăr...

Respiraţia i se întretăie, în timp ce-l apuca de cămaşă.

– Nu voia decît să se ducă la New York. Şi n-a mai ajuns niciodată acolo.

Lacrimile i se porniră iar, de astă dată însoţite de suspine.

– N-o să mai ajungă nicăieri. Şi totul, numai din cauza acelui plic. Cîţi oameni au murit pentru el, deja?

Simţi pe piept scoica lui Jacques, acel *ody* – pentru siguranţă, pentru noroc, pentru tradiţie.

– A murit din cauza hîrtiilor, şi nici măcar nu ştia de existenţa lor.

– Vom merge pînă la capăt, îi spuse Doug, trăgînd-o spre el. Şi vom învinge.

– De ce e aşa de important?

– Vrei motive?

O privi în ochi, dur, respirînd accelerat.

– Avem motive destule. Fiindcă au murit oameni pentru asta. Fiindcă o vrea şi Dimitri. Vom învinge, Whitney, fiindcă nu-l vom lăsa pe Dimitri să cîştige. Fiindcă băiatul ăla a murit, şi nu-l vom lăsa să fi murit degeaba.

Acum nu mai e vorba numai de bani. Niciodată n-a fost vorba doar de bani, nu-ţi dai seama? De victorie e vorba. Întotdeauna asta e cel mai important – să cîştigăm, şi să-l facem pe Dimitri să-şi blesteme zilele fiindcă noi am învins, nu el.

Whitney îl lăsă pe Doug s-o strîngă la piept, cuprinzîndu-o cu braţele.

– Să învingem...

– O dată ce nu-ţi mai pasă dacă învingi sau nu, eşti deja ca şi mort.

Înţelegea acest lucru, fiindcă şi ea simţea în suflet aceeaşi nevoie.

– Pentru Jacques n-o să fie nici o *fadamihana*, murmură ea. Nici un festival.

– O să-i facem noi unul.

O mîngîie pe păr, amintindu-şi cum arătase Jacques în timp ce ţinea peştele în mînă.

– O adevărată petrecere la New York.

Whitney dădu din cap, întorcîndu-se o clipă cu faţa spre gîtul lui.

– Dimitri n-o să scape nepedepsit, Doug. De data asta, n-o să mai scape. Îl vom învinge.

– Mda, îl vom învinge.

Desprinzînd-o de el, se ridică. Rucsacul lui se pierduse în canal, aşa că nu mai aveau nici cortul, nici ustensilele de gătit. Săltîndu-l pe al ei, Doug îl luă la spinare. Era uzi, obosiţi, şi încă în stare de şoc. Îi întinse mîna.

– Mişcă-ţi fundul, dulceaţă.

Obosită, Whitney se ridică şi ea, vîrîndu-şi portofelul la loc în buzunar. Îşi trase nasul, neelegant.

– Ba pe-a mă-tii, Lord.

Porniră spre nord, prin lumina tot mai slabă a înserării.

Capitolul 12

Scăpaseră de Remo, dar acesta se ţinea pe urmele lor, aşa că nu se opriră. Înaintau întruna, pe cînd soarele apunea, iar pădurea se umplea de culori şi lumini pe care numai artiştii le-ar fi putut înţelege pe deplin. Cînd simţea că era gata să cadă de pe picioare înainte, de epuizare, Whitney se gîndea la Jacques – iar atunci, scrîşnea din dinţi şi mergea mai departe.

– Vorbeşte-mi despre Dimitri.

Doug se opri doar atîta cît să scoată busola din buzunar pentru a se orienta. O văzu atingînd cu degetul scoica, aşa cum făcuse în tot timpul drumului. Din păcate, i se terminaseră toate cuvintele de încurajare.

– Ţi-am vorbit.

– Nu destul. Mai spune-mi.

Tonul ei îi era cunoscut lui Doug. Voia răzbunare. Iar răzbunarea, cum ştia el prea bine, era o ambiţie periculoasă.

îi putea orbi, facîndu-te să pierzi din vedere priorităţile – ca de pildă, supravieţuirea.

– Ajunge să mă crezi pe cuvînt cînd îţi spun că n-ar fi bine să-l cunoşti personal.

Pierduse socoteala milelor pe care le parcurseseră, chiar şi a orelor de drum. Nu era sigur decît de două lucruri: se îndepărtaseră considerabil de Remo, şi aveau nevoie să se odihnească.

– O să poposim aci. Cred că ne-am afundat destul de adînc în carul cu fîn.

– Car cu fîn... repetă Whitney, aşezîndu-se recunoscătoare pe pămîntul afînat şi elastic. Dacă ar fi putut, picioarele ei ar fi plîns de uşurare.

– Noi sîntem acul, iar ăsta-i carul. Ai acolo ceva ce-am putea folosi?

Whitney începu să-şi scoată din rucsac lucrurile: trusa de farduri, lenjeria cu dantelă, haine care deja se murdăriseră sau se rupseseră, şi ce-i mai rămăsese din fructele cumpărate la Antananarivo.

– Două mangouri şi o banană foarte coaptă.

– Să ne imaginăm că e o salată Waldorf portabilă.

– În regulă.

Luară fiecare cîte un mango, iar Whitney începu să mănînce, întinzîndu-şi picioarele.

– Dimitri, Douglas. Povesteşte-mi despre el.

Douglas sperase să-i mute gîndul. Ar fi trebuit să ştie că n-avea nici o şansă.

– *Jabba the Hutt* în costum italienesc, spuse el, muşcînd din mango. Pe lîngă Dimitri, Nero ar părea un călugăr novice. Îi plac poeziile şi filmele porno.

– Eclectice gusturi.

– Mda. Colecţionează antichităţi – s-a specializat în instrumente de tortură. Ştii, prese pentru degete.

Whitney simţi că vena din degetul mare al mîinii drepte începea să-i pulseze.

– Fascinant.

– Sigur, Dimitri e o reală fascinaţie. Are o afecţiune deosebită pentru lucrurile drăguţe şi delicate. Ambele lui neveste arătau trăsnet.

O privi lung, neutru.

– I-ar plăcea stilul tău.

Whitney încercă să nu se cutremure.

– Deci, e căsătorit.

– De două ori a fost, îi explică Doug. Şi tot de două ori a rămas în mod tragic văduv, dacă pricepi aluzia.

O pricepea, şi muşcă din mango, îngîndurată.

– Ce anume îl face să... aibă atîta succes? întrebă ea, negăsind alt termen mai bun.

– Mintea, şi un anume soi de răutate rece ca gheaţa. Am auzit că poate cita din Chaucer în timp ce-ţi înfige ace între degetele de la picioare.

Lui Whitney îi pierea rapid pofta de mîncare.

– Asta-i stilul lui? Poezie şi tortură?

– Nu ucide pur şi simplu – execută, şi o face cu ceremonie. Are un studio clasa întîi unde-şi înregistrează pe video victimele: înainte, în timpul, şi după.

– O, Doamne.

Îi studie chipul, dornică să creadă că nu făcea decît să-i depene o poveste.

– Nu cumva inventezi.

– N-am atîta imaginaţie. Maică-sa era învăţătoare, am auzit, şi-i cam lipsea o doagă.

Îşi şterse absent sucul de mango care i se prelingea pe bărbie.

– Se spune că o dată, cînd n-a ştiut să-i recite o poezie, de Byron sau nu mai ştiu de cine, i-a tăiat degetul cel mic.

– I-a...

Whitney se înecă, apoi făcu un efort să înghită.

– Maică-sa i-a tăiat degetul fiindcă nu şi-a amintit poezia?

– Aşa vorbeşte lumea. Se pare că era foarte religioasă, şi cam încurca poezia cu teologia. A considerat că era un sacrilegiu să nu-l poată recita pe Byron.

Un moment, Whitney uită de ororile şi morţile de care era răspunzător Dimitri. Se gîndea numai la băiatul cel mic de pe vremuri.

– E îngrozitor. Ar fi trebuit s-o închidă la casa de nebuni.

Doug voia să-i alunge răzbunarea din minte, dar nu cu prețul de a o înlocui cu mila. Amîndouă sentimentele erau la fel de periculoase.

– S-a ocupat Dimitri și de asta. Cînd a plecat de-acasă, ca să-și înceapă... afacerile, a făcut-o în stil mare, de-au ieșit scîntei! A dat foc blocului în care locuia maică-sa.

– Și-a omorît propria mamă?

– Pe ea, și pe încă vreo douăzeci-treizeci de oameni. N-avea nimic cu ei, doar că... înțelegi, s-au nimerit să fie acolo, la momentul respectiv.

– Răzbunare, amuzament, sau cîștig, murmură ea.

– Cam asta ar fi concluzia. Dacă există cu adevărat suflet, Whitney, al lui Dimitri e negru și acoperit cu buboaie pline de coptură.

– Dacă există cu adevărat suflet, repetă ea, o să-l ajutăm pe al lui să ajungă în iad.

Doug nu rîse. O spusese cu prea mult calm. Îi studie fața, palidă și obosită în lumina lunii.

– Dulceață...

Se așeză lîngă ea.

– Primul lucru pe care-l avem de făcut e să rămînem în viață. Al doilea, e să ajungem la comoară. Atîta e de ajuns pentru ca Dimitri să plătească cu vîrf și-ndesat.

– Nu e de-ajuns.

– Tu ești nouă în problemele astea. Ascultă, dai și tu cîte un picior, cînd poți, și pe urmă te retragi. Așa se rămîne în activitate.

Nu-l asculta. Stînjenit, Doug luă o hotărîre.

– Poate că e timpul să arunci o privire peste hîrtii.

Nu fu nevoie să-i vadă fața ca să știe că era surprinsă. O simți în felul cum i se mișcă umărul lîngă el.

– Ei, ei, spuse ea încet. Destupă șampania.

– Fă pe deșteapta, și s-ar putea să mă răzgîndesc.

Ușurat de zîmbetul ei, își duse mîna în buzunar și, cu un gest reverențios, scoase plicul.

– Asta e cheia, spuse el. Afurisita de cheie. Și o folosesc ca să descui broasca pe care n-am reușit s-o forțez niciodată.

Scoase hîrtiile, una cîte una, și începu să le netezească.

– Majoritatea sînt în franceză, la fel ca scrisoarea. Dar cineva a tradus deja o bună parte din ele.

Mai ezită un moment, apoi îi dădu o foaie îngălbenită și plastifiată.

– Privește semnătura.

Whitney luă hîrtia și parcurse textul cu privirea.

– Dumnezeule!

– Mda. Să vezi și să nu crezi. Se pare că a trimis mesajul ăsta cu cîteva zile înainte de a fi luată prizonieră. Traducerea e aici.

Dar Whitney citea deja scrisoarea redactată de mîna tragicei regine.

– „Leopold m-a părăsit", murmură ea.

– Leopold al doilea, împăratul Sfîntului Imperiu Roman și fratele Mariei.

Whitney ridică privirea spre el.

– Văd că ți-ai făcut lecțiile.

– Îmi place să cunosc datele relevante pentru orice misiune. Am parcurs istoria Revoluției Franceze. Maria trăgea sforile politicii, încercînd să-și întărească poziția. N-a reușit. Cînd a scris aceste rînduri, știa că era aproape terminată.

Dînd din cap, Whitney citi mai departe.

– *„E mai mult împărat decît frate. Fără ajutorul lui, mi-au mai rămas foarte puțini la care să apelez. Nici nu-ți pot spune, dragul meu valet, ce umilitoare a fost întoarcerea noastră forțată de la Varennes. Soțul meu, regele, deghizat în servitor de rînd, iar eu... e prea rușinos. Să fim arestați, arestați și trimiși înapoi la Paris ca niște tîlhari, cu escortă înarmată. Tăcerea era de moarte. Deși respiram, participam la o procesiune funebră. Adunarea a spus că regele fusese răpit și a revizuit deja constituția. Șiretlicul ăsta a fost începutul sfîrșitului.*

Regelea credea că Leopold și regele prusac vor interveni. I-a comunicat agentului său, le Tonnelier, că o să meargă mai bine. Un război extern, Gerald, ar fi stins flăcările acestor tulburări civile. Burghezia girondină s-a dovedit incapabilă, și se tem de oamenii care-l urmează pe Robespierre, diavolul. Înțelegi că, deși i s-a declarat război

Austriei, așteptările noastre nu s-au confirmat. Înfrîngerile suferite din primăvara trecută au demonstrat că girondinii nu înțeleg cum se desfășoară un război.

Acum se vorbește despre un proces – regele tău va fi judecat, și mă tem pentru viața lui. Mă tem, credincioșul meu Gerald, pentru viețile noastre, ale tuturor.

Trebuie să-ți cer ajutorul, să mă bazez pe loialitatea și prietenia ta. Nu pot fugi, așa că trebuie să aștept și să am încredere. Te conjur, Gerald, să primești ceea ce-ți va aduce mesagerul meu. Și să păzești acel lucru. Nu-mi mai rămîne decît să contez pe iubirea și loialitatea ta, acum cînd totul se dărîmă în jurul meu. Am fost trădată, iar și iar, dar uneori o trădare poate fi întoarse în avantajul tău.

Îți încredințez această mică parte din ceea ce-mi aparține ca regină. Poate va fi necesară ca să se plătească pentru viețile copiilor mei. Chiar dacă burghezii izbîndesc, și ei vor cădea pînă la urmă. Ia ceea ce-i al meu, Gerald Lebrun, și păstrează pentru copii mei, și pentru copiii copiilor mei. Va veni vremea cînd o să ne ocupăm iar locul de drept. Nu trebuie decît să aștepți cu răbdare."

Whitney privi cuvintele scrise de o femeie încăpățînată, care pusese la cale tot felul de manevre ce se sfîrșiseră cu propria ei moarte. Și totuși, fusese femeie, mamă, regină.

– Mai avea doar cîteva luni de trăit, murmură ea. Mă întreb dacă știa.

Şi-i trecu prin minte că scrisoarea însăşi îşi avea locul într-o vitrină de la *Smithsonian*. Aşa ar fi considerat şi Lady Smythe-Wright. De aceea avusese nesocotinţa de a i-o da, laolaltă cu celelalte hîrtii, lui Whitaker. Iar acum amîndoi erau morţi.

– Doug, ai idee cît de valoroasă e asta?

– E tocmai ceea ce vom afla, dulceaţă, murmură el.

– Nu mai tot gîndi în simboluri de dolari. Vreau să zic, din punct de vedere cultural, istoric...

– Mda, am să-mi cumpăr un vapor întreg numai de cultură.

– Contrar multor păreri populare, cultura nu se poate cumpăra. Doug, locul acestei scrisori e într-un muzeu.

– După ce iau comoara, am să donez toate filele. Voi avea nevoie de nişte scutiri de impozite.

Whitney clătină din cap. Toate la timpul lor, hotărî ea.

– Altceva, ce mai e acolo...

– Pagini dintr-un jurnal, care se pare că a fost scris de fiica acestui Gerald.

Citise fragmentele traduse, şi erau de rău augur. Fără o vorbă, îi dădu lui Whitney o foaie. Era datată în octombrie, 1793, iar cuvintele simple şi caligrafia tinerească descriau o spaimă cumplită şi o derută atemporală. Autoarea văzuse cu ochii ei decapitarea propriei sale regine.

– „Părea palidă şi simplă, şi atît de bătrînă. Au dus-o pe străzi cu o căruţă, ca pe o sărăntoacă. N-a dat nici un semn

de frică, în timp ce urca treptele. Maman a spus că a rămas ca o regină pînă la sfîrşit. Mulţimea se bulucea în jur, iar negustorii îşi vindeau mărfurile ca la bîlci. Mirosea a animale, iar muştele veneau roiuri-roiuri. Am mai văzut şi alţi oameni duşi cu căruţele pe străzi, ca oile. Mademoiselle Fontainebleu era printre ei. În iarna trecută, a mîncat prăjituri cu mama, în salon.

Cînd satîrul a căzut peste gîtul reginei, gloata a chiuit. Tata lăcrima. Niciodată nu l-am mai văzut plîngînd, înainte, şi nu puteam decît să stau lîngă el, ţinîndu-l de mînă. Lacrimile lui mă speriau, mi-era mai frică decît la vederea căruţelor, sau a reginei. Dacă Papa plîngea, ce-avea să se întîmple cu noi?

În aceeaşi noapte, am plecat din Paris. Cred că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, şi nici camera mea cea frumoasă, cu fereastra spre grădină. Frumosul colier al lui Maman, de aur şi safire, a fost vîndut. Papa ne spune că vom pleca într-o călătorie lungă, şi va trebui să avem curaj."

Whitney trecu la altă filă, datată peste trei luni.

– „Am bolit de moarte. Corabia se clatină şi se leagănă şi pute de la murdăria de sub punţi. Şi Papa a fost bolnav. O vreme, ne-am temut c-o să moară şi-o să ne lase singuri. Maman se roagă şi uneori, cînd el are febră, îi stau alături şi-l ţin de mînă. Pare să fi trecut atît de multă vreme de cînd

eram fericiți... Maman slăbește tot mai mult, iar frumosul păr al lui Papa e tot mai cărunt cu fiecare zi.

În timp ce zăcea la pat, mi-a cerut să-i aduc un cufăr de lemn. Așa simplu, ca acela în care o fată de țărani își ar ascunde podoabele. Ne-a spus că i-l trimisese regina, bizuindu-se pe încrederea lui. Într-o zi, avea să se întoarcă în Franța și să-i dea nolui rege conținutul, din partea ei. Eu eram obosită și bolnavă și aș fi vrut să mă culc, dar Papa ne-a pus pe mine și Maman să jurăm amîndouă că vom respecta legămîntul. Și după ce am jurat, a deschis sipetelul.

Am văzut-o pe regină purtînd asemenea bijuterii, cu părul strîns în creștetul capului și fața luminată de rîs. În caseta aceea simplă, colierul cu smaralde pe care-l văzusem odată pe piepții ei reflecta lumina lumînărilor, părînd s-o arunce și peste celelalte giuvaeruri. Mai era și un inel cu rubin și diamante, și o brățară cu smaralde asortată cu colierul. Și pietre care încă nu fuseseră montate.

Dar, în timp ce mă uitam, un colier cu diamante a început să-mi ia ochii, părînd mai frumos decît toate celelalte. Pietrele erau montate pe trei rînduri, dar fiecare dintre ele părea să aibă o viață a ei și numai a ei. ,ineam minte că Maman vorbise despre scandalul cu Cardinalul de Rohan și colierul cu diamante. Papa mi-a spus că pe cardinal îl înșelase cineva, folosindu-se de regină, iar _colierul propriu-zis își pierduse urma. Totuși, în timp ce mă

uitam în caseta, m-am întrebat dacă regina reușise cumva să-l găsească."

Whitney puse hîrtia jos, cu mîini tremurătoare.

– Se spune că acel colier cu diamante a fost desfăcut și vîndut pe bucăți.

– Se spune, repetă Doug. Dar cardinalul a fost surghiunit, iar Contesa de La Motte prinsă, judecată și condamnată. A fugit în Anglia, însă n-am citit niciodată nimic care ar fi putut dovedi că avea colierul la ea.

– Într-adevăr...

Whitney studie pagina de jurnal. Hîrtia în sine ar fi făcut ca oricărui custode serios de muzeu să-i lase gura apă. Cît despre comoară...

– Colierul acela a fost unul dintre catalizatorii revoluției.

– Valora mult, încă de pe vremea aia.

Doug îi dădu încă o pagină.

– Mă întreb care ar fi valoarea lui estimativă în zilele noastre.

Neprețuit, își spuse Whitney, deși știa că Doug n-ar fi înțeles-o bine.

Foaia pe care i-o dăduse era un inventar detaliat al valorilor pe care regina i le încredințase lui Gerald. Bijuteriile erau descrise și evaluate. Cît despre imaginile din carte, Whitney le găsea neinteresante – cu o excepție: un colier de diamante estimat la peste un milion de vieți omenești.

Doug ar fi înțeles asta, reflectă ea, apoi puse hîrtia deoparte și luă iar jurnalul.

Trecuseră alte luni de zile, iar Gerald și familia lui se stabiliseră pe coasta de nord-est a Madagascarului. Fata scria despre niște zile grele și aspre.

„Mi-e dor de Franța, de Paris, de odaia mea și de grădini. Maman spune că nu trebuie să ne plîngem și uneori vine cu mine la plimbare, pe malul mării. Acelea sînt momentele cele mai frumoase, dar cîteodată Maman se uită spre larg și atunci știu că și ei îi e dor de Paris.

Dinspre ocean suflă vînturi și vin corăbii. Veștile de acasă vorbesc tot numai despre morți. Domnește Teroarea. Negustorii spun că mii de oameni au fost luați prizonieri, și mulți au ajuns sub ghilotină. Alții au fost spînzurați, ba chiar și arși pe rug. Se vorbește despre Comitetul de Siguranță Publică. Papa zice că Parisul e nesigur tocmai din cauza lor. Dacă cineva rostește numele lui Robespierre, închide gura și nu mai scoate o vorbă. Așa că, oricît de dor mi-e de Franța, încep să înțeleg că acel cămin pe care l-am cunoscut s-a dus pentru totdeauna.

Papa muncește din greu. A deschis o prăvălie și face negoț cu alți coloniști. Maman și cu mine avem o grădină, dar nu creștem decît legume și zarzavaturi. Muștele nu ne dau pace. N-avem servitori și trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Mie totul mi se pare o aventură, dar Maman obosește repede, acuma că e grea cu copil. Abia aștept să

aud și mă întreb cînd voi avea și eu copii. Seara coasem. Ne avem prea puțini bani pentru lumînări. Papa construiește un leagăn pentru copil. Nu vorbim niciodată despre cuiva ascunsă sub podeaua bucătăriei..."

Whitney puse pagina deoparte.

– Cîți ani avea, mă întreb...

– Cincisprezece.

Doug atinse o altă hîrtie plastifiată.

– Actul ei de naștere, și cel de căsătorie al părinților.

I le dădu lui Whitney.

– Și certificatele de deces. A murit la șaisprezece ani.

Luă ultima coală.

– De aici aflăm tot ce-a mai rămas de aflat.

– *„Fiului meu,"* începu Whitney, și ridică o clipă privirea spre Doug. *„Dormi în leagănul pe care ți l-am făcut, îmbrăcat cu cămășuța albastră pe care ți-au cusut-o mama și sora ta. Ele acum s-au dus, mama ta dîndu-și viața, iar sora ta, din cauza unei febre care a doborît-o atît de repede că n-a mai fost timp că chemăm doctorul. Am descoperit jurnalul surorii tale și l-am citit, cu lacrimi în ochi. Într-o zi, cînd vei fi mai mare, și el are să fie al tău. Am făcut ceea ce am considerat că trebuia să fac, pentru țară, pentru regină, pentru familia mea. Le-am salvat de Teroare numai ca să le pierd pe aceste meleaguri străine și ciudate.*

„Nu am voința ca să mai continui. Surorile vor avea grijă de tine, căci eu nu pot. Îți pot da numai aceste lucruri rămase de la familia ta, cuvintele surorii tale, și iubirea mamei. O dată cu ele, adaug și răspunderea pe care mi-am luat-o pentru regina noastră. Surorilor le va fi lăsată o scrisoare, cu instrucțiuni de a-ți da acest pachet când vei împlini vîrsta bărbăției. Îmi moștenești responsabilitatea și cuvîntul dat reginei. Deși va fi îngropat o dată cu mine, tu îl vei prelua din nou și vei lupta pentru aceeași cauză. La momentul potrivit, ai să vii la locul meu de odihnă și ai s-o găsești pe Maria. Mă rog să nu dai greș, așa cum am făcut eu."

– S-a sinucis.

Cu un oftat, Whitney puse scrisoarea jos.

– Își pierdse casa, familia, și inima.

Parcă-i și vedea, pe aristocrații francezi dislocați de politică și de frămîntările sociale, refugiați într-o țară străină, chinuindu-se să se adapteze la o nouă viață. Și pe Gerald, trăind și murind în virtutea unei făgăduieli făcute reginei.

– Ce s-a întîmplat?

– Din cîte-am dedus, copilul a fost luat într-o mănăstire.

Doug mai căută printre hîrtii.

– Apoi a fost adoptat și a emigrat cu noua lui familie în Anglia. Se pare că hîrtiile au fost puse bine și uitate de toată lumea, pînă cînd le-a dezgropat Lady Smythe-Wright.

– Și caseta reginei.

– Îngropată, răspunse Doug, cu privirea pierdută undeva, departe. Într-un cimitir din Diégo-Suarez. Nu trebuie decît s-o găsim.

– Și pe urmă?

– Pe urmă, ne-a pus Dumnezeu mîna-n cap.

Whitney se uită la hîrtiile pe care le avea în poală. Acolo erau vieți risipite, vise, speranțe și loialitate.

– Asta-i tot?

– Nu e de ajuns?

– Omul ăsta i-a făcut o promisiune reginei lui.

– Iar ea e moartă, îi aminti Doug. Franța e acum o democrație. Nu cred că am avea prea mulți susținători, dacă ne-am hotărî să folosim comoara pentru o restaurație a coroanei.

Whitney dădu să răspundă ceva, dar constată că era prea obosită ca să-l mai contrazică. Avea nevoie de timp ca să asimileze totul, și să-și evalueze propriile standarde. În orice caz, mai trebuia și să găsească bijuteriile. Doug spusese că victoria era totul. După ce cîștiga, avea să vorbească cu el și despre morală.

– Deci, crezi că poți să găsești un cimitir, să intri-n el ca la tine acasă și să dezgropi comoara unei regine.

– Chiar așa cred, îi zîmbi el scurt, strălucitor, cu o convingere care o făcu să-l creadă și ea.

– S-ar putea să fi fost găsită deja.

– N-n, clătină el din cap. Dacă oricare dintre piese apărea, oficial sau neoficial, aș fi auzit. Toate sînt acolo, Whitney. Ne așteaptă.

– E plauzibil.

– Dă-o-n mă-sa de plauzibilitate. Am hîrtiile.

– Avem hîrtiile, îl corectă Whitney, rezemîndu-se de un copac. Acum, nu mai trebuie decît să găsim un cimitir vechi de vreo două secole.

Închise ochii și adormi pe loc.

* * *

Cea care o trezi fu foamea – o foame profundă, ca un gol teribil în stomac, cum niciodată nu mai simțise. Gemînd, se întoarse pe-o parte și se pomeni nas în nas cu Doug.

– 'Neața.

Whitney își trecu limba peste dinți.

– Aș face moarte de om pentru un corn.

– Și eu, pentru o omletă mexicană.

Închizînd ochii, Doug începu să și-o imagineze.

– Prăjită auriu închis și plesnind de ardei și ceapă.

Deși Whitney și-o putea imagina foarte clar, stomacul nu i-l umplea.

– Avem o banană maronie.

– Pe-aici, e cu autoservire.

Frecîndu-și fața cu mîinile, Doug se ridică în picioare. Se luminase de mult, iar soarele risipise deja ceața. Toată pădurea forfotea de sunete, mișcări și mirosuri matinale. Ridică privirea spre vîrfurile copacilor, unde se ascundeau și cîntau păsările.

– De fructe nu ducem lipsă. Nu știu ce gust are carnea de lemur, dar...

– Nu.

Cu un zîmbet, Doug se ridică.

– Mă gîndeam, doar. Ce-ai zice de ceva mai ușor? O salată de fructe proaspete.

– Sună delicios.

– Tu culegi fructele, eu nucile de cocos.

Whitney întinse mîna spre cele mai de jos ramuri.

– Astea arată ca niște banane subdezvoltate.

– Pawpaw.

Culese trei și se strîmbă la ele.

– Ce n-aș da pentru un amărît de măr – doar ca să mai schimbăm sistemul.

– Eu îi ofer micul dejun pe gratis, și ea se plînge.

– Ai putea măcar să-mi faci cinste cu o Bloody Mary... începu ea întorcîndu-se, și-l văzu cățărat la jumătatea înălțimii unui palmier. Douglas, spuse, apropiindu-se cu prudență, sper că știi ce faci...

– Mă urc într-un afurisit de copac, gîfîi el, în timp ce mai cîștiga o lungime de braț.

– Nu plănuiești, sper, să cazi și să-ți rupi gîtul. Detest să călătoresc singură.

– Numai inimă... mormăi Doug printre dinți. E aproape la fel ca și cum m-aș urca să intru pe-o fereastră de la etajul doi.

– O clădire de cărămidă, construită civilizat, nu riscă să-ți înfigă aschii prin locuri sensibile.

Întinzînd mîna, Doug culese o nucă de cocos.

– Dă-te mai încolo, dulceață, nu cumva să fiu tentat să-ți dau cu ea în cap.

Zîmbind, Whitney se supuse. La picioarele ei căzu o nucă, apoi a doua, urmată de a treia. O luă pe una dintre ele și o lovi de trunchiul unui copac pînă se crăpă.

– Bravo, îl felicită ea pe Doug, cînd acesta sări jos. Cred că mi-ar plăcea să am ocazia să te privesc la lucru.

Doug luă nuca pe care i-o oferea și, așezîndu-se pe pămînt, își desfăcu briceagul ca să scoată miezul din coajă. Îi amintea de Jacques. Whitney atinse scoica pe care o mai avea încă la gît, apoi își alungă durerea.

– Știi, majoritatea oamenilor, în locul tău, n-ar fi atît de... toleranți, îi spuse el, cu cineva din domeniul meu de activitate.

– Cred cu tărie în libera întreprindere, răspunse Whitney, așezîndu-se lîngă el. Și mai ține și de cecuri și balanțe, conchise ea, cu gura plină.

– Cecuri și balanțe?

– Să zicem că ai fura cerceii mei cu smaralde...

– Am să reține ideea.

– E o simplă *ipoteză*. Ei bine, compania de asigurări ar fi obligată să mă despăgubească. Ani de zile le-am plătit sume fabuloase, și nu port niciodată cerceii ăia, fiindcă sînt prea țipători. Tu plasezi smaraldele, le cumpără altcineva, care le găsește atrăgătoare, iar eu mă aleg cu banii de care am nevoie ca să-mi cumpăr niște bijuterii mult mai potrivite. Și pînă la urmă, toată lumea e mulțumită. Ar putea fi considerat aproape un serviciu public.

Doug rupse o bucată de cocos, și-o vîrî în gură și începu s-o mestece.

– Cred că niciodată n-am privit lucrurile așa.

– Desigur, compania de asigurări n-o să se bucure, adăugă ea. Iar unii oameni ar putea să nu fie-prea încîntați cînd pierd cîte o anumită bijuterie, sau argintăria familiei, chiar dacă e prea înzorzonată ca s-o mai scoată vreodată pe masă. Nu întotdeauna faci o faptă bună prădînd casa cuiva, să știi.

– Așa se pare.

– Și cred că respect mai mult hoția simplă, cinstită, decît fraudele prin computer și delapidările funcționărești. Ca în cazul brokerilor corupți. Să falsifici portofoliul unei biete bătrîne pînă-i sufli toate profiturile, și ea nu mai rămîne cu nimic... Nu e pe același plan cu un portofel șterpelit din buzunar, sau sustragerea diamantului *Sydney*.

– N-am chef să vorbesc despre *Sydney*, mormăi el.

– Într-un fel, menține roata în mișcare – deși, dacă stau să mă gîndesc...

Făcu o pauză, ca să mai ia o îmbucătură de fructe.

– Nu cred că hoția are un potențial profesional prea bun. E un hobby interesant, desigur, dar luată ca o carieră prezintă limitele ei.

– Mda, și eu mă gîndeam să mă retrag – cînd am s-o pot face în stil mare.

– După ce te întorci în State, care va fi primul lucru pe care ai să-l faci?

– Am să-mi cumpăr o cămașă de mătase, și-mi brodez inițialele pe mînecuțe. Plus un costum italienesc la care s-o port și un mic și elegant Lamborghini, alături de ele.

Tăie un mango în două și-i oferi și ei o bucată.

– Și tu?

– Eu am să mă îmbuib, răspunse Whitney, cu gura plină. O să-mi fac o carieră din a mînca. Cred c-am să încep cu un hamburger, plin de brînză și ceapă, și voi urca pînă la cozi de languste, coapte ușor la abur și înecate în unt topit.

– Pentru o persoană atît de preocupată de mîncare, nu-mi dau seama cum poți fi așa de slăbănoagă.

Whitney înghiți un dumicat de mango.

– Lipsa de ocupație duce la preocupare, replică ea. Și să știi că-s zveltă, nu slăbănoagă. Slăbănog e Mick Jagger.

Zîmbind, Doug își vîrî în gură încă o bucată de fruct.

– Uiți, dulceață, că am avut privilegiul să te văd goală-pușcă – și din față, și din spate, și din profil. N-ai o siluetă mai ca a unei clepsidre.

Arcuind o sprînceană, Whitney își linse zeama de mango de pe degete.

– Am o constituție foarte delicată, replică ea, măsurîn-du-l de sus și pînă jos cu privirea. Și, dacă ții minte, și eu am avut fascinația de a te vedea în costumul de naștere. N-ar strica să mai tragi puțin de fiare, Douglas.

– E clar că mușchii stau în drum. Prefer să fiu subtil.

– Fii sigur că ești.

– Oricum, continuă el, chiar dacă ești slăbănoagă, îmi place fața ta.

– Adică, „sînt frumoasă, dar mă strică fața"? se arcuiră buzele ei în acel zîmbet rece și fudul pe care Doug îl găsea înnebunitor de excitant. Ce-i cu ea?

– Pielea, mai ales...

Urmîndu-și un impuls spontan, își trecu dosurile degetelor peste maxilarul ei.

– Îmi amintește de o camee de alabastru... Nu era prea mare – dar era cea mai fină piesă pe care am săltat-o vreodată.

Îi zîmbi, lăsîndu-și mîinile să se plimbe prin părul ei.

– Pînă la tine.

Whitney nu se feri, continuînd să-l privească drept în ochi.

– Asta ai făcut și cu mine, Douglas? M-ai săltat?

– S-ar putea spune și așa, nu?

Știa că făcea o greșeală. Chiar în timp ce buzele lui le atingeau pe ale ei, știa că era o greșeală foarte mare. Mai făcuse asemenea greșeli.

– Și de-atunci, murmură el, mă tot gîndesc și nu știu ce să fac cu tine.

– Eu nu-s o camee de alabastru, murmură ea, cuprinzîndu-l cu brațele pe după gît. Nici diamantul *Sydney*, și nici o baniță cu aur.

– Nici eu nu sînt membru al vreunui club country, și n-am vilă în Martinica.

– S-ar părea...

Îi urmări conturul gurii cu limba.

– ...că avem foarte puține în comun.

– Ba nu avem absolut *nimic* în comum, o corectă el, mîngîind-o pe spate. Oamenii ca tine și ca mine nu-și aduc unul altuia decît necazuri.

– Mda, zîmbi ea amuzată, privindu-l lung, pe sub gene. Și cînd începem?

– Am și început.

Cînd buzele li se întîlniră, nu mai erau o lady și un hoț. Pasiunea avea un efect egalizator perfect. Se rostogoliră împreună pe solul moale al pădurii.

* * *

Zăceau în tăcere. Nu erau nici copii, nici lipsiți de experiență. Se întrebau amîndoi ce naiba aveau să facă de-atunci încolo.

Încet, Whitney își plimba o mînă în sus și-n jos pe spatele lui. Doug îi inhala mirosul părului.

– Cred că știam c-aveam să ajungem aici, spuse ea, după cîteva momente.

– Așa se pare.

Privea coroanele de deasupra ale copacilor și albastrul pur de dincolo de ele.

– Și acum ce facem?

N-ar fi fost practic să gîndească mai departe de momentul prezent. Dacă întrebarea ei se referea la viitor, Doug găsi că era mai cuminte să se poarte ca și cum n-ar fi înțeles bine. O sărută pe umăr.

– Ajungem în cel mai apropiat oraș, cerem, împrumutăm sau furăm un mijloc de transport, și ne îndreptăm spre Diégo-Suarez.

Whitney închise un moment ochii, apoi îi deschise din nou. La urma urmei, cu ochii deschiși întrase în toată povestea. Rămase cu ei astfel.

– Comoara.

– O s-o luăm, Whitney. Acum nu mai e decît o chestiune de zile.

– Și pe urmă?

Din nou viitorul. Rezemîndu-se în coate, Doug o privi de sus în jos.

– Orice dorești, spuse el, fără să se poată gîndi la altceva decît la frumusețea ei. Martinica, Atena, Zanzibar. O să ne cumpărăm o fermă în Irlanda și-o să creștem oi.

Whitney rîse, pentru că acum totul părea atît de simplu.

– Am putea să cultivăm și grîu, în Nebraska, tot cu atîta succes.

– Exact. Sau, cel mai bine, ar trebui să deschidem un restaurant american, chiar aici, în Madagascar. Eu gătesc, și tu ții contabilitatea.

Brusc, se ridică în capul oaselor, trăgînd-o după el. Cumva, încetase să mai fie singur și nu-și dăduse seama pe deplin, pînă în acel moment.

– O să găsim comoara, Whitney. Iar pe urmă, nimic n-o să ne mai poată opri. Orice, oricum, oricînd dorim... Am să-ți vărs diamante prin păr.

Își trecu o mînă prin părul ei, uitînd o clipă că Whitney își putea alege diamantele chiar atunci, pe loc, dacă voia.

Whitney simți o undă de regret. Nici acum nu era în stare să vadă mai departe de oala lui cu aur. Și poate că nici n-avea să reușească vreodată. Zîmbind, îl mîngîie pe obraz. În fond, o știuse tot timpul.

– O s-o găsim.

– O s-o găsim, repetă el, strîngînd-o la piept. Iar atunci, n-o să ne mai lipsească nimic.

* * *

Merseră încă o zi, pînă la asfințit, timp în care lui Whitney îi ghiorăia stomacul și i se înmuiau picioarele. Refuză fructele oferite de Doug.

– Organismul meu m-ar pedepsi dacă i-aș mai da un singur mango.

Își puse o mînă pe stomac, ca pentru a și-l potoli.

– Credeam că McDonald's are magazine peste tot. Îți dai seama de cînd mergem fără să fi văzut nici o arcadă aurie?

– Lasă-le-ncolo de *fast food*-uri. Cînd vom termina cu toate astea, am să-ți pregătesc o cină cu cinci feluri de mîncare, de-ai să crezi c-ai ajuns în rai.

– Mi-ar ajunge și doar un hot dog cu de toate.

– Pentru cineva care gîndește ca o ducesă, ai un stomac de țărancă.

– Pînă și șerbii primeau cîte un picior de oaie din cînd în cînd.

– Ascultă, o să...

În clipa următoare, o înhăță de umeri și o împinse într-un tufiș.

– Ce e?

– O lumină, în față. O vezi?

Prudentă, Whitney se uită peste umărul lui și o văzu slabă și alburie, lucind printre frunze. Automat, coborî vocea pînă la șoaptă:

– Remo?

– Nu știu. Poate. O să mergem încet.

În mai puțin de cincisprezece minute, ajunseră la mica așezare. Între timp, se întunecase complet. Vedeau lumina prin ferestruica unei clădiri unde părea să se afle un mic magazin sau post comercial. Insecte mari cît palma se loveau de geam. Afară era parcat un jeep.

– Cere și ți se va da, scrîșni Doug printre dinți. Ia să aruncăm noi o privire.

Aplecîndu-se, se furișă spre fereastră. Ceea ce văzu înăuntru îi aduse un zîmbet pe buze.

Remo, cu cămașa pătată și mototolită, stătea la o masă, uitîndu-se încruntat într-un pahar de bere. Vis-à-vis era Barns, cu începutul lui de chelie și fața ca a unei cîrtițe, rînjind fără nici un motiv.

– Ei, ei, șopti Doug. Se pare că asta e ziua noastră norocoasă.

– Ce fac aici?

– Se-nvîrtesc în jurul cozii. Remo pare să aibă nevoie de un bărbierit și o maseuză norvegiană solidă.

În cîrciumă mai erau încă trei oameni, care se țineau cît mai departe de cei doi americani. Mai văzu două farfurii cu

aburindă, un sandviș și ceva ce arăta ca o pungă cu cartofi prăjiți. Începu să-i lase gura apă.

– Mare păcat că nu putem comanda și noi ceva.

Whitney văzuse și ea mîncarea. Abia se stăpîni să nu-și lipească nasul de geam.

– Nu putem aștepta pînă pleacă, și pe urmă să intrăm și să mîncăm și noi?

– Cînd pleacă ei, o să plece și jeepul. Okay, dulceață, iar îi să ții de șase. De data asta, poate faci o treabă mai bună decît prima oară.

– Ți-am mai spus că data trecută n-am putut să fluier fiindcă eram prea ocupată să rămîn în viață.

– O să rămînem amîndoi în viață, și-o să ne completăm și cu patru roți. Haide.

Cu mișcări repezi, ocoli coliba. O postă pe Whitney lîngă fereastra din față, după care se duse la jeep și se apucă de lucru.

Whitney rămase la pîndă, tresărind cînd Remo se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Cu ochii mari, se uită înapoi spre jeep. Doug, care se întinsese pe podeaua mașinii, nu se vedea. Scrîșnind din dinți, Whitney se lipi cu spatele de perete, cînd Remo trecu pe lîngă fereastră.

– Grăbește-te, șuieră ea spre Doug. Începe să se agite.

– Nu mă bate la cap, mormăi el, în timp ce dezizola firele. Chestiile astea au nevoie de delicatețe.

Whitney aruncă iar o privire înăuntru, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Remo ridicîndu-l și pe Barns în picioare.

– Mai repede cu delicatețea aia, Douglas. Uite-i că vin!

Înjurînd, Doug își șterse sudoarea de pe degete. Încă un minut... Doar de un minut mai avea nevoie.

– Urcă la bord, dulceață, sîntem aproape gata...

Cînd Whitney nu-i răspunse, ridică privirea și văzu că mica verandă din fața clădirii era goală.

– Fir-aș al naibii!

Chinuindu-se să atingă firele unul de altul, se uită după ea.

– Whitney? Ce naiba, nu-i acum momentu să mergem la plimbare!

Continuînd să înjure, cu degetele mișcîndu-i-se de la sine, se uită prin jur. Nimic.

Tresări la auzul unei explozii de lătrături și guițaturi, tocmai cînd motorul se trezea la viață. În timp ce se pregătea să sară din jeep, cu pistolul ridicat, Whitney apăru în goană de după colțul colibei și sări în mașină.

– Calc-o pe coadă, dulceață, gîfîi ea. Altfe, o s-avem companie.

Nici nu vorbise bine, că jeepul se și repezi pe drumul îngust, desfundat. O ramură joasă lovi parbrizul și se rupse, cu un zgomot ca de împușcătură. Aruncînd o privire în urmă, Doug îl văzu pe Remo apărînd în goană de după

clădire. O aplecă pe Whitney cu forța și apăsă pe accelerație pînă la refuz, înainte ca primul glonț din trei să fie tras.

– Unde te duseseși? o întrebă Doug, în timp ce lăsau în urmă luminile cătunului. Era să fiu eu însumi împușcat, în timp ce mă uitam după tine.

– Halal recunoștință, își scutură ea părul pe spate, în timp ce se ridica. Dacă nu făceam o diversiune, n-ai fi pornit mașina asta la timp.

Doug încetini doar atît cît să se asigure că nu intra cu jeepul într-un copac.

– Ce vrei să spui?

– Cînd l-am văzut pe Remo ieșind afară, m-am gîndit că aveai nevoie de o diversiune – știi, ca-n filme.

– Nemaipomenit, comentă el, luînd o curbă. Trecu peste un bolovan, hurducîndu-se, și merse mai departe.

– Așa că am alergat în spate și am dat drumul cîinelui în cocina de porci.

Își dădu la o parte părul din ochi, dezvăluind un zîmbet foarte încîntat.

– Nici nu știi ce distractiv a fost, păcat că n-am avut timp să mă uit mai mult. Totuși, a reușit de minune.

– Ai avut noroc că nu ți-a zburat creierii de minune, mormăi Doug.

– Eu continui să ți-i împiedic pe-ai tăi să fie [illegible] replică ea. Orgoliu masculin tipic. Nici nu știu de ce [illegible] mai...

Lăsă fraza neterminată, adulmecînd văzduhul.

– Ce-i mirosul ăsta?

– Care miros?

– Ce, nu-l simți?

Nu era nici unul dintre mirosurile de umezeală, plante sau animale, cu care se obișnuiseră. Whitney adulmecă din nou, apoi se ridică în genunchi pe scaun.

– Miroase a...

Se aplecă în spate, iar Doug, cînd întoarse capul spre ea, nu-i văzu decît fundul.

– ...pui!

Triumfătoare, se ridică iar, cu un copan în mînă.

– E pui, repetă ea, luînd o mușcătură enormă. Au pus aici în spate un pui rece întreg, și o grămadă de conserve. Uite, și măsline...! anunță, aplecîndu-se iar în spate. Măsline grecești, mari și negre. Unde-i desfăcătorul?

În timp ce ea scormonea, cu capul plecat, Doug îi luă din mînă piciorul de pui.

– Dimitri crede în mîncatul copios, comentă el, mușcînd cu poftă; ar fi putut să jure că simțea îmbucătura lunecînd-i tocmai pînă în stomac. Remo are destulă minte ca să dea un raid prin cămară, cînd pleacă la drum.

– Mie-mi spui?

Cu o luminiță în ochi, Whitney se trînti din nou cu fundul pe scaun.

– Beluga! ridică ea cutia mică de conserve. Și uite și o sticlă de Pouilly-Fuissé, 179.

– E și sare?

– Normal.

Zîmbind, Doug îi dădu înapoi piciorul de pui pe jumătate mîncat.

– Se pare că vom călători cu clasa întîi pînă la Diégo-Suarez, dulceață.

Whitney scoase din spate sticla de vin și o destupă.

– Dulceață, spuse ea tărăgănat, eu altfel nici nu călătoresc vreodată.

Capitolul 13

Soarele răsărise de mult, cînd se opriră pe culmea muntelui cu vedere peste Diégo-Suarez. De la distanță aceea, apa din golf arăta de un albastru ireal. Dar piratii care cutreieraseră cîndva acele locuri nu le-ar mai fi recunoscut acum. Navele din port erau cenușii și masive. Nu se mai vedeau pînze suple umflîndu-se în vînt, nici bordaje de lemn leganîndu-se pe valuri.

Golful care fusese cîndva visul piraților și speranța emigranților era acum o importantă bază navală franceză. Orașul care făcuse mîndria corsarilor devenise o mică localitate modernă cu vreo cincizeci de mii de locuitori – malgași, francezi, indieni, orientali, britanici și americani. În locul fostelor case cu acoperiș de stuf se înălțau clădiri de beton și oțel.

– Ei bine, iată-ne-ajunși...

Whitney îl luă de braț.

– Ce-ar fi să mergem jos, să ne luăm cameră la un hotel și să facem o baie fierbinte?

– Am ajuns, murmură el; avea senzația că simțea hîrtia încălzindu-i-se în buzunar. Mai întîi, să găsim comoara.

– Doug.

Whitney îi puse mîinile pe umeri.

– Înțeleg cît e de important pentru tine. Și eu vreau s-o găsim. Dar uită-te la noi. Sîntem murdari, sîntem frînți de oboseală... Chiar dacă pentru noi n-ar conta, oamenii tot au să observe.

– Nu vom lega relații de societate cu ei, răspunse Doug, privind în jos, spre oraș, peste capul ei. O să începem cu bisericile.

Și se înapoie la jeep. Resemnată, Whitney îl urmă.

* * *

La cincizeci de mile în urmă, zdruncinîndu-se pe drumul de nord într-un Renault 168 cu toba de eșapament rablagită, mergeau Remo și Barns. Pentru că avea nevoie să gîndească, Remo îl lăsa pe Barns să conducă. Piticul cu față de cîrtiță strîngea volanul în ambele mîini și rînjea, cu privirea drept înainte. Îi plăcea să conducă – la fel cum îi plăcea să dea cu mașina peste orice vietate mică și cu blană care se nimerea să se repeadă-n drum.

– Cînd îi prindem, eu iau femeia, da?

Remo îi aruncă lui Barns o privire uşor dezgustată. Îl considera un om fastidios. Pe Barns îl considera un jeg.

– Fă bine şi adu-ţi aminte că o vrea Dimitri. Dacă îl paradeşti, s-ar putea să se supere.

– N-am s-o paradesc.

Ochii îi lucirâ o clipă, cînd îşi aminti fotografia. Era atît de drăguţă... iar lui îi plăceau lucrurile drăguţe. Lucrul drăguţe şi moi. Apoi se gîndi la Dimitri.

Spre deosebire de ceilalţi, Barns nu se temea de Dimitri. Îl adora. Nutrea pentru el o adulaţie simplă, elementară, în mare parte la fel ca a unui căţel urît care-şi idolatrizează stăpînul, chiar şi după ce acesta îi arde cîteva şuturi zdravene. Puţinii creieri cu care fusese blagoslovit Barns se zdrumicaseră de tot de-a lungul anilor. Dacă Dimitri voia femeia, avea să i-o aducă. Îi zîmbi amabil lui Remo, fiindcă Barns, în felul lui, îl simpatiza pe Remo.

– Dimitri vrea urechile lui Lord, spuse el, cu un chicotit. Vrei să i le tai ca să i le duci tu, Remo?

– Tu condu acolo şi taci.

Dimitri voia urechile lui Lord, dar Remo era pe deplin conştient că putea fi necesar să se mulţumească şi cu un înlocuitor. Dacă ar fi nutrit cea mai mică speranţă că putea să scape, ar fi luat-o cu maşina în direcţia opusă. Dar Dimitri l-ar fi găsit oriunde, căci Dimitri considera că un angajat rămînea angajat pînă la moarte – prematură, sau naturală. Remo nu putea decît să se roage să mai aibă

propriile sale urechi, după ce-i dădea raportul lui Dimitri, la cartierul său general temporar din Diégo-Suarez.

* * *

Cinci biserici în două ore, îşi spuse Whitney, şi încă nu găsiseră nimic. Norocul sau îi aştepta după colţ, sau îi părăsise de tot.

– Acum ce facem? întrebă ea, în timp ce opreau în faţa încă unei biserici.

Aceasta era mai mică decît celelalte pe la care trecuseră, iar acoperişul ei avea nevoie de reparaţii.

– Ne aducem omagiile.

Oraşul era construit pe un promontoriu care se repezea spre larg. Cu puţină imaginaţie, Doug şi-l putea imagina aşa cum fusese cîndva – simplu, rural, protejat de munţi într-o parte şi de zidul construit de om pe cealaltă parte.

– Ai idee cam cîte biserici şi cimitire sînt pe-aici? Sau peste cîte s-a construit altceva?

– Peste cimitire nu se construieşte nimic. I-ar face pe oameni să fie neliniştiţi.

Îi plăcea topografia locurilor. Lîngă biserică erau grupate mai multe pietre funerare, cam năpădite de buruieni, la umbra palmierilor. Trebuia să se ghemuiască pentru a citi inscripţiile.

– Doug, nu te simţi puţin cam sinistru?

Cu pielea înfrigurată, Whitney își frecă brațele, uitîndu-se peste umăr.

– Nu, răspunse el simplu, examinînd atent piatră după piatră. Morții rămîn morți, Whitney.

– Nu te gîndești niciodată la ceea ce se întîmplă pe urmă?

Îi aruncă o privire.

– Indiferent la ce mă gîndesc eu și la ce nu, ceea ce-i îngropat la șase picioare adîncime nu mai simte nimic. Haide, dă-mi o mînă de ajutor.

Mîndria o făcu să se lase pe vine lîngă el, ajutîndu-l să înlăture iedera de pe stelele funerare.

– Datele ar cam corespunde... Uite: 1790, 1793...

– Iar numele sînt franțuzești...

Furnicăturile de la ceafă îi dădeau de înțeles că se apropia de punctul terminus.

– Dac-am putea doar să...

– *Bonjour.*

Whitney sări în picioare, gata s-o ia la fugă, înainte de a-l vedea pe bătrînul preot apropiindu-se printre copaci. Se strădui să-și ascundă expresia vinovată, în timp ce-i zîmbea, răspunzîndu-i în franceză:

– Bună dimineața, părinte.

Sutana neagră a preotului contrasta cu nuanțele deschise ale părului, ochilor, feței. Avea mîinile pătate de bătrînețe.

– Toți sînt binevenîți în casa lui Dumnezeu. Călători?

– Da, părinte.

Doug se ridică lîngă ea, dar nu spuse nimic. Whitney știa că ei îi revenea sarcina de a depăna povestea, dar constată că nu putea minți în față un om în sutană.

– Am făcut drum lung, venind aici în căutarea mormintelor unei familii care a emigrat în timpul Revoluției Franceze.

– Mulți au făcut asta. Au fost strămoșii dumneavoastră?

Whitney se uită în ochii calmi, de un albastru spălăcit, ai preotului. Se gîndi la tribul Merina, care adora morții.

– Nu, dar e foarte important pentru noi să-i găsim.

– Să găsiți ceea ce nu mai e?

Mușchii lui obosiți de vîrstă tremurau chiar și la o mișcare simplă, ca aceea a împreunării mîinilor.

– Mulți caută, puțini găsesc. Ați făcut cale lungă?

Se vedea că și mintea sa era la fel de bătrînă ca trupul, își spuse Whitney, abia stăpînindu-și nervozitatea.

– Da, părinte. Credem că familia pe care o căutăm s-ar putea să fie înmormîntată aici.

– S-ar putea să vă fiu de ajutor. Le știți numele?

– Familia Lebrun. Gerald Lebrun.

– Lebrun, repetă gînditor preotul. Nu există nici un Lebrun în parohia mea.

– Ce spune? o întrebă Doug la ureche, dar Whitney se mărgini să clatine din cap.

– Au emigrat aici din Franța, acum două sute de ani. Tot aici au și murit.

– Cu toţii trebuie să înfruntăm moartea, pentru a dobîndi viaţa veşnică.

Strîngînd din dinţi, Whitney mai încercă o dată.

– Da, părinte, dar pe noi familia Lebrun ne interesează în chip deosebit. Din punct de vedere istoric, adăugă ea, considerînd că nu era tocmai o minciună.

– Veniţi de departe. Aveţi nevoie de o trataţie. Madame Dubrock vă va face un ceai.

Îi puse mîna pe braţ, ca pentru a o conduce pe cărare. Whitney vru să refuze, apoi îi simţi mîna tremurînd.

– Ne-ar face mare plăcere, părinte.

– Ce se întîmplă?

– Mergem să bem un ceai, îi răspunse Whitney lui Doug, zîmbindu-i preotului. Încearcă să nu uiţi unde te afli.

– Iisuse...

– Exact.

Îl ajută pe preot să parcurgă poteca îngustă, spre micul prezbiteriu. Le deschise uşa o femeie într-un capot de bumbac, cu faţa plină de riduri. Mirosul bătrîneţii era asemenea hîrtiei vechi – subţire şi sfărîmicios.

– Părinte.

Madame Dubrock îl luă de celălalt braţ, ajutîndu-l să intre.

– A fost bună plimbarea?

– Am adus doi călători. Trebuie să bea un ceai.

– Desigur, desigur.

Bătrîna îl conduse pe preot pînă într-un salonaş înghesuit. O *Biblie* cu scoarţe negre şi pagini îngălbenite era deschisă la *Cartea lui David*. Pe fiecare masă ardeau lumînări, ca şi pe o pianină veche, care după cum arăta părea să fi fost scăpată pe scări de mai multe ori.

Doug se uită la crucifixul de pe perete, crăpat de ani, pătat de sîngele mîntuirii. Îşi trecu o mînă prin păr. Întotdeauna se simţea cam stînjenit în biserici, iar aici era chiar mai rău.

– Whitney, n-avem timp pentru aşa ceva.

– Şşş! Madame Dubrock... începu ea.

– Vă rog să luaţi loc, am să vă aduc ceaiul.

Compasiunea şi nerăbdarea se războiau, în timp ce Whitney îl privi din nou pe preot.

– Părinte...

– Sînteţi tineri...

Oftînd, preotul începu să-şi depene rozariul.

– Am oficiat liturghia în Biserica Domnului Nostru vreme de mai mulţi ani decît aţi trăit dumneavoastră. Dar vin atît de puţini...

– Numerele nu contează, părinte, nu-i aşa?

Whitney se aşeză în scaunul de lîngă el.

– Unul e de ajuns.

Zîmbind, preotul închise ochii şi aţipi.

– Bietul bătrîn, murmură ea.

– Şi eu aş vrea să trăiesc la fel de mult, interveni Doug. Dulceaţă, în timp ce noi aşteptăm să ne bem ceaiul, Remo

își face intrarea glorioasă în oraș. Și cred că e destul de nemulțumit că i-am furat jeepul.

– Și ce era să fac? Să-i spun să ne lase-n pace, că ne fugărește un ucigaș plătit?

Doug îi văzu văpăile din ochi, acea expresie care însemna că punea suflet.

– Okay, okay. A făcut o faptă bună, iar acum trage un pui de somn. Hai să ne-apucăm de treaba pentru care am venit aici.

Whitney își încrucișă brațele pe piept, simțindu-se ca un strigoi.

– Ascultă, poate că sînt registre, scripte prin care am putea să ne uităm, în loc să...

Se întrerupse, aruncînd o privire spre cimitir.

– Știi tu.

Doug îi mîngîie obrazul cu dosurile degetelor.

– Ce-ar fi să stai tu aici, iar eu să mă duc afară și să arunc o privire?

– Nu, am venit împreună. Dacă Magdaline sau Gerald Lebrun sînt aici, tot împreună îi vom și găsi.

– A fost o Magdaline Lebrun care a murit la naștere, iar fiica ei, Danielle, a răposat de febră, anunță Madame Dubrock, revenind în cameră cu o tavă pe care aducea ceaiul și niște biscuiți tari.

– Într-adevăr.

Whitney se întoarse spre Doug și îl luă de mînă.

– Despre asta vorbeam.

Femeia zîmbi, cînd îl văzu pe Doug privind-o bănuitor.

– Seara, am mult timp la dispoziție, și-mi place să citesc scriptele bisericii. Biserica e veche de trei veacuri, a înfruntat războaie și uragane.

– Și vă amintiți că ați citit despre familia Lebrun?

– Sînt bătrînă, dar am memorie bună...

Cînd Doug îi luă tava din mîini, femeia oftă ușurată.

– Mulți au venit aici ca să scape de revoluție. Țin minte că am citit despre Lebruni.

– Vă mulțumesc, Madame.

Whitney căută în portofel și scoase jumătate din bancnotele pe care le simțise cu degetele.

– Pentru biserică.

Se uită la preot și mai puse cîteva.

– În numele familiei Lebrun.

Madame Dubrock luă banii cu demnitate calmă.

– Dacă Dumnezeu voiește, veți găsi ceea ce căutați. Cînd aveți nevoie de ceva, să vă întoarceți la prezbiteriu. Veți fi binevenițI.

– Vă mulțumesc, Madame.

Pradă unui impuls, Whitney făcu un pas spre ea.

– Ne caută niște oameni...

Madame Dubrock o privi drept în ochi, cu răbdare.

– Da, copila mea...?

– Sînt periculoși.

Preotul se foi pe scaun şi-l privi pe Doug. Va să zică acel om era periculos? se întrebă el. Totuşi, se simţea împăcat. Dădu din cap spre Whitney.

– Dumnezeu apără şi păzeşte.

Şi închise ochii iar, adormind încă o dată.

– Nu ne-au întrebat nimic, murmură Whitney, în timp ce ieşeau din nou.

Doug aruncă o privire peste umăr.

– Unii oameni au toate răspunsurile de care au nevoie.

Nu se număra şi el printre ei.

– Hai să găsim lucrul de care avem noi nevoie.

Trecu încă o oră, timp în care căutară prin jurul bisericii. La vederea primului şarpe, Whitney fu cît pe ce s-o ia la goană înapoi spre jeep, dar Doug îi dădu un băţ – şi nici un pic de înţelegere. Îndreptîndu-şi şira spinării, lovi cu el. Cînd Doug se împiedică şi căzu, înjurînd, nu-i dădu nici o atenţie.

Whitney ridică din nou băţul, gata să lovească.

– Alt şarpe?

– Dă-i încolo de şerpi!

Doug o apucă de mînă şi o trase în jos, după el.

– L-am găsit.

Piatra era mică şi simplă, aproape îngropată şi ea. Purta inscripţia GERALD LEBRUN. Whitney o atinse cu o mînă, întrebîndu-se dacă avusese cine să-l plîngă.

– Şi, bingo!

Doug rupse o viţă groasă cît degetul mare, plină cu flori în formă de trompetă, de pe o altă piatră. Aici scria doar atît: MARIE.

– *Marie*, murmură ea. Deci, a murit încă păzind comoara, şi a îngropat-o aici, probabil înainte de a scrie ultima scrisoare. Ce facem acum?

– Acum, am să fur un hîrleţ.

– Doug...

– N-avem timp de sensiblităţi.

Whitney înghiţi un nod.

– Bine, da' repede.

– Ai putea să-ţi ţii respiraţia, pînă mă-ntorc.

O sărută scurt, apoi se ridică şi plecă.

Whitney se aşeză între cele două pietre funerare, cu inima bubuindu-i în piept. Oare ajunseseră atît de aproape, atît de aproape de capătul drumului, în sfîrşit? Coborî privirea spre pămîntul neted de sub mîna ei. Gerald Lebrun, confidentul reginei, ţinuse comoara lîngă el timp de două secole?

Doug reveni, fără să facă zgomot prin iarbă. Whitney îl auzi numai cînd îi murmură numele. Înjură şi se ridică în picioare.

– Chiar trebuie să faci asta?

– Prefer să fim cît mai discreţi, îi arătă el o cazma îndoită, cu coada scurtă. E tot ce-am putut găsi, în atît de puţin timp.

Începu să sape. Minute în șir, nu se auzi decît ritmul constant al metalului tăind pămîntul. Arșița și tăcerea îl apăsau pe amîndoi, pe măsură ce groapa se adîncea, își aminteau fiecare etapele călătoriei care-i adusese pînă acolo.

O goană nebună, pe străzile din Manhattan, cu mașinile, apoi o alergătură pe jos, prin Washington D.C. O săritură dintr-un tren în mers, și un drum interminabil peste niște coline sterpe. Satul Merina. Cyndy Lauper, pe Canal des Pabgalanes. Pasiune și caviar, într-un jeep furat. Moarte și dragoste, ambele neașteptate.

Doug simți vîrful hîrletului lovind ceva solid. Ecoul sunetului înfundat se răspîndi printre tufișuri, în timp ce ochii lui îi întîlneau pe ai lui Whitney. În patru labe, începură să dea pămîntul la o parte cu degetele. Neîndrăznind nici măcar să respire, ridicară lădița.

– O, Doamne... șopti Whitney. E reală.

Avea doar treizeci de centimetri lungime și ceva mai puțin lățime. Lemnul era putrezit, iar modelul, așa cum îl descrisese și Danielle, foarte simplu. Însă chiar și așa, Whitney știa că acel cufăraș ar fi valorat o avere printre colecționari sau muzee. Secolele transformau alama în aur.

– Să nu spargi broasca, îi spuse Whitney lui Doug, cînd acesta începu s-o forțeze.

Deși era nerăbdător, avu grijă s-o descuie la fel de normal ca și cum ar fi avut cheia. Cînd ridică în sfîrșit capacul, nu mai putură decît să privească.

Whitney vedea diamantele, lucirea aurului. Cu răsuflarea tăiată, își afundă mîna între bijuterii.

Colierul cu diamante care-i atîrna dintre degete era la fel de strălucitor și rece ca lumina lunii iarna.

Doug ținea în mîini smaraldele, cinci rînduri cu totul, într-un colier atît de greu încît ar fi supus grumazul unui mare efort. Îl văzuse în carte – dar biijuteriile însemnau mai mult în trei dimensiuni. Cele din mîinile lui nu mai văzuseră lumina soarelui timp de două secole.

Și mai erau și altele – destule pentru lăcomie, pasiune și poftă. Cufărașul dădea pe dinafară de nestemate. Și de istorie. Delicat, Whitney culese o mică miniatură.

Mai văzuse portrete ale reginei de multe ori – dar niciodată nu mai ținuse în mînă o asemenea capodoperă.

– Doug, uită-te la astă.

– Mda, ce e?

Pe el îl interesau mai mult sclipiciurile care se rostogoleau prin casetă, decît o mică pictură ștearsă.

– Rama valorează cîțiva parai, spuse alene, în timp ce scotea o salbă masivă, plină cu safire cît monedele de douăzeci și cinci de cenți.

– E un portret al Mariei.

– E valoros.

– E neprețuit!

– Nu zău?

Interesat, Doug privi mai atent portretul.

– Doug, miniatura asta are peste două sute de ani vechime! Nici un om în viață n-a mai văzut-o vreodată. Nimeni nu știe că există, măcar!

– Deci, o să scoatem un preț bun pe ea.

– Tu chiar nu înțelegi?

Nervoasă, o luă înapoi din mîna lui.

– Locul ei e într-un muzeu. Nu e o piesă pe care s-o vinzi pe sub mînă. E o operă de artă. Doug...

Ridică salba cu diamante.

– Uită-te la asta. Nu e doar o adunătură de pietre prețioase, privește lucrătura, stilul... Este artă, e istorie. Dacă-i colierul din Afacerea Diamantelor, ar putea arunca o lumină cu totul nouă aspra tuturor teoriilor acceptate.

– E salvarea mea, o corectă el, punînd colierul la loc în cufăraș.

– Doug, toate bijuteriile astea au aparținut unei femei care a trăit acum două sute de ani. Două secole, două veacuri și mai bine! Nu-i poți duce colierul și brățara la un cămătar, ca să fie tăiate. E imoral!

– Lasă, hai să vorbim mai tîrziu despre morală...

– Doug...

Iritat, Doug închise capacul lăzii și se ridică.

– Ascultă, dacă vrei să donezi pictura unui muzeu, poate și vreo două dintre sclipiciuri, foarte bine. O să discutăm. Dar eu mi-am riscat viața pentru lada asta – și, fir-ar să fie,

și pe-a ta am riscat-o. N-am să dau cu piciorul la singura ocazie de a mă scoate și a ajunge cineva, doar pentru ca unii să-și caște gura la niște pietre, într-un muzeu.

Whitney îi aruncă o privire pe care el n-o înțelese, în timp ce se ridica în fața lui.

– *Ești* cineva, spuse ea încet.

Deși aceste cuvinte clintiră ceva în sufletul lui, Doug clătină din cap.

– Nu-mi ajunge atît, dulceață. Oamenii ca mine au nevoie de lucruri pe care nu le au din naștere. M-am săturat de jocul ăsta. Cu ce-am găsit aici, trec linia de sosire.

– Doug...

– Ascultă, indiferent ce-o să se întîmple cu prada, mai întîi trebuie s-o scoatem de-aici.

Whitney dădu să-l mai contrazică o dată, apoi cedă.

– În regulă, dar tot vom discuta.

– Cît vrei, îi răspunse el, cu acel zîmbet fermecător în care Whitney învățase să nu aibă încredere niciodată. Ce zici, ducem copilul acasă?

Clătinînd din cap, Whitney îi răspunse tot cu un zîmbet.

– Dacă tot am ajuns pînă aici... s-ar putea să scăpăm pînă la capăt.

Se ridicară, dar cînd Doug dădu să pornească printre tufișuri, Whitney mai rămase puțin pe loc. Rupse cîteva flori de pe viță și le depuse pe mormîntul lui Gerald.

– Ai făcut tot ce-ai putut.

Apoi, întorcîndu-se, îl urmă pe Doug pînă la jeep. Cu încă o privire rapidă în jur, Doug puse cufărul în spate și-l acoperi cu o pătură.

– Okay, și acum, mergem să căutăm un hotel.

– Asta-i vestea cea mai bună pe care am primit-o pe ziua de azi.

Cînd găsi unul care arăta destul de stilat și de scump ca să fie pe gustul lui, Doug trase pe dreapta.

– Ascultă, du-te tu și fă formele de cazare. Eu voi vedea cum facem ca să ieșim din țară mîine dimineață, cu primul avion.

– Și cu bagajele noastre din Antananarivo ce facem?

– O să trimitem după ele. Unde vrei să mergem?

– La Paris, răspunse ea pe dată. Presimt că de data asta n-am să mă mai plictisesc.

– S-a făcut. Și acum, ce-ar fi să te desparți de o părticică din banii aia, ca să mă pot ocupa eu de toate.

– Sigur că da.

Ca și cum niciodată nu i-ar fi refuzat măcar un cent, Whitney scoase portofelul.

– Mai bine ia niște plastic în schimb, hotărî ea, scoțînd un credit card. La clasa întîi, Douglas, dacă ești bun.

– Nimic altceva. Tu ia cea mai bună cameră din hotel, dulceață. Diseară, începem să trăim pe picior mare.

Whitney zîmbi, dar se aplecă peste spătar și luă din spate, o dată cu rucsacul ei, și sipetul acoperit cu pătura.

– Pe asta-l iau cu mine.

– N-ai încredere-n mine?

– N-aș zice asta. Tocmai...

Sărind jos din mașină, îi suflă o bezea. Și, în pantalonii mînjiți de pămînt și bluza ruptă, intră în hotel cu un aer de prințesă.

Doug văzu trei bărbați care se repeziră să-i deschidă ușa. Înaltă clasă, își spuse el din nou. O emana aproape palpabil. Își aminti că-i ceruse cîndva o rochie de mătase albastră. Cu un zîmbet, porni de la bordură. Avea de gînd să-i aducă, la întoarcere, cîteva surprize.

* * *

Lui Whitney îi plăcea camera, și i-o și spuse liftierului, o dată cu un bacșiș generos. Rămasă singură, descoperi lădița și o deschise iar.

Ceea ce se afla acolo, sub degetele ei, nu-i aparținea nici ei și nici lui Doug. Totul era să găsească o cale de a-l convinge de acest lucru.

Închizînd capacul la loc, intră în baie și dădu drumul la apă. Îi amintea de micul han de pe coastă și de Jacques.

Era mort, dar poate că, atunci cînd miniatura și comoara ajungeau la locul lor de drept, avea să fie rememorat și el. O plăcuță cu numele lui, într-un muzeu din New York. Da. Gîndul o făcu să zîmbească. Lui Jacques i-ar fi plăcut, cu siguranță.

Închise robinetele, se îndreptă şi-şi duse mîinile la nasturii bluzei, ca să şi-i descheie. În clipa aceea, ochii ei îi întîlniră pe ai lui Remo, în oglinda de deasupra lavaboului.

– Miss MacAllister, zîmbi el, atingîndu-şi uşor cicatricea de pe obraz. E o mare plăcere să vă cunosc.

Capitolul 14

Se gîndi să urle. Frica îi clocotea în adîncul gîtlejului, fierbinte şi amară. I se închega în golul din stomac, dură şi rece. Dar în ochii lui Remo se citea o aşteptare calmă care o prevenea că ar fi fost încîntat s-o reducă la tăcere. Aşa că nu ţipă.

Se reurase, cu mîna încă pe nasturele de sus al bluzei. N-avea să se smiorcăie, îşi jură ea. Şi nici să se milogească.

O mişcare în spatele lui Remo îi atrase atenţia, şi dădu cu ochii de rînjetul idiot şi amabil al lui Barns. Instinctul îi spuse că era mult mai periculos decît omul înalt şi oacheş care o ameninţa cu pistolul. Existau momente pentru eroism, momente pentru spaimă, şi momente pentru dat cu zarurile. Făcu un efort să se relaxeze, şi se rugă.

– Remo, presupun. Acţionezi repede.

Şi mintea ei mergea la fel de repede, începînd să calculeze rapid unghiurile şi rutele de salvare. Doug plecase doar de douăzeci de minute. Era complet singură.

Remo sperase ca Whitney să zbiere sau s-o ia la fugă, pentru a-i da pretextul să-i lase cîteva vînătăi. Îi înfipse țeava pistolului sub bărbie, apăsîndu-i locul moale și vulnerabil de pe beregată. La vederea tremurului ei, zîmbetul i se lăți.

– Lord, spuse el scurt. Unde-i?

Whitney ridică din umeri; niciodată în viața ei nu fusese mai îngrozită. Cînd vorbi, vocea îi era deliberat calmă, deliberat rece. Gura i se uscase complet.

– L-am omorît.

Minciuna îi venise atît de ușor, atît de rapid, încît aproape că o surprinse chiar și pe ea. Ridicînd un deget, împinse țeava armei într-o parte.

Remo o privi lung. Intelectul lui rareori se afunda sub pojghița de la suprafață, în adîncurile subtilităților, așa că distinse numai insolența din ochii ei, nu și spaima de dedesubt. Înhățînd-o de braț, o trase în dormitor și o trînti brutal într-un fotoliu.

– Unde-i Lord?

Whitney se îndreptă în fotoliu, apoi își aranjă mîneca deja ruptă a bluzei. Nu-l putea lăsa să observe că degetele-i tremurau.

– Serios, Remo, mă așteptam la mai mult stil din partea ta decît de la un hoț de două parale.

Cu o smucitură a capului, Remo îi făcu semn lui Barns să se apropie. Continuînd să rînjească, acesta scoase un revolver mic și urît.

– Drăguț, bălmăji el, aproape lăsîndu-i gura apă. Molcuț și drăguț...

– Îi place să împuște oamenii în locuri sensibile, cum ar fi rotulele, îi spuse Remo lui Whitney. Și acuma, înc-o dată: unde-i Lord?

Whitney se strădui să ignore pistolul pe care Barns îl îndrepta spre genunchiul ei stîng. Dacă se uita la el, dacă se gîndea măcar, ar fi cedat.

– L-am omorît, repetă ea. N-ai o țigară? N-am mai fumat una de nu știu cînd.

Vorbea pe un ton atît de firesc și regal, încît Remo își duse mîna la pachetul de țigări înainte de a-și da seama ce făcea. Frustrat, o ochi cu pistolul între ochi. Whitney simți o pulsație ușoară și rapidă care începea din acel loc, începînd să se răspîndească în jur.

– Te-ntreb pentru ultima oară: unde e Lord?

Cu un oftat scurt și iritat, Whitney răspunse:

– De cîte ori să-ți spun că e mort?

Știa că Barns continua s-o privească țintă, fredonînd ușor. Stomacul i se întoarse pe dos o dată, înainte de a-și examina critic unghiile.

– Cred că nu știi unde mi-aș putea face o manichiură bună, în fundul ăsta de lume, nu?

– Cum l-ai omorît?

Bătăile inimii i se accelerară. Dacă o întreba acum, însemna că avea şanse s-o creadă.

– L-am împuşcat, normal.

Zîmbi cam vag, punînd picior peste picior. Îl văzu pe Remo făcînd un gest cu capul spre Barns, care coborî pistolul. Nu-şi îngădui să se relaxeze.

– Părea cel mai sigur mod.

– De ce?

– De ce? clipi ea din ochi. De ce, ce?

– De ce l-ai omorît?

– Nu mai aveam nevoie de el, răspunse, pe cel mai simplu ton.

Barns mai făcu un pas înainte şi-şi trecu o mînă cărnoasă peste părul ei. Scoase un sunet gutural care părea admirativ. Whitney făcu greşeala de a întoarce capul, astfel încît ajunseră să se privească ochi în ochi. Ceea ce văzu într-ai lui făcu să-i îngheţe sîngele în vene. Nemişcată, încercă să nu-şi arate groaza, ci numai repulsia.

– Ăsta-i şobolanul tău de companie, Remo? întrebă ea pe un ton blajin. Sper că ştii să-l ţii în lesă.

– Înapoi, Barns.

Individul continua să-i mîngîie părul, în jos spre umăr.

– Vreau doar s-o ating...

– Înapoi!

Whitney zări expresia din ochii lui Barns, cînd se întoarse spre Remo. Bunăvoinţa dispăruse. Idioţenia din ei era acum neagră şi sălbatică. Înghiţi în sec, neştiind dacă Barns avea să se supună, sau pur şi simplu să-l împuşte pe Remo pe loc. Dacă tot trebuia să se confrunte cu unul dintre ei, ar fi ca acela preferat să nu fie Barns.

– Domnilor, spuse ea cu o voce calmă şi limpede care-i făcu pe amîndoi s-o privească din nou. Dacă o mai ţinem mult aşa, tare aş mai dori ţigara aia. Am avut o dimineaţă foarte obositoare.

Cu mîna stîngă, Remo scoase pachetul din buzunar şi-i oferi o ţigară. Whitney o luă şi, rămînînd cu ea între două degete, îl privi lung, în aşteptare. Remo i-ar fi tras un glonţ în cap fără să ezite o clipă – dar, în acelaşi timp, ştia să aprecieze just bunele maniere. Îşi scoase bricheta şi-i aprinse ţigara.

Fără să-şi ia ochii dinspre ai lui, Whitney zîmbi, suflînd un nor de fum.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Şi cum îţi închipui c-am să te cred că l-ai ras pe Lord? Nu-i un prost.

Whitney se rezemă de spătar, ridicînd iar ţigara la buze.

– Aici avem o diferenţă de opinie, Remo. Lord a fost un prost clasa-ntîi. E jalnic de uşor să profiţi de un bărbat al cărui creier, să zicem, atîrnă sub centură.

Un strop de sudoare i se prelingea printre omoplați. Trebui să facă un mare efort ca să nu se foiască în fotoliu.

Remo o studia. Fața ei era calmă, iar mîinile, sigure. Fie avea mai mult curaj decît se așteptase, fie spunea adevărul. În mod normal, s-ar fi bucurat că-l scutise de-o treabă, dar voise să-l omoare cu mîinile lui pe Lord.

– Ascultă, gagico, te-ai dus cu Lord de bunăvoie. L-ai ajutat tot timpul.

– Normal. Avea un lucru pe care-l voiam.

Trase delicat din țigară, recunoscătoare că nu se înecase.

– L-am ajutat să iasă din țară, ba chiar l-am și sprijinit financiar.

Scutură ușor țigara în scrumiera de lîngă ea. Nu putea trage prea mult de timp, își dădu ea seama. Dacă Doug revenea cît timp erau încă acolo, totul avea să se sfîrșească – pentru amîndoi.

– Trebuie să recunosc, un timp a fost destul de distractiv, deși Douglas n-avea pic de stil. E genul de care-o femeie se satură repede, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

Zîmbi, măsurîndu-l pe Remo cu privirea, prin fumul de țigară.

– În orice caz, n-am găsit nici un motiv de a rămîne cu el pe cap, sau de a împărți prada.

– Așa că l-ai împușcat.

– Desigur. După ce ți-am furat jeepul, ajunsese îngrozitor de încrezut. Mi-a fost foarte simplu să-l conving să tragă puțin pe dreapta...

Își făcu de lucru cu nasturele bluzei și văzu ochii lui Remo coborînd într-acolo.

– Aveam și hîrtiile, și jeepul. Ce nevoie să mai am de el? L-am împușcat, l-am aruncat în desiș și mi-am văzut de drum mai departe, pînă-n oraș.

– Cam nerglijent din partea lui, să se expună așa.

– Era...

Își coborî încet vîrful degetului.

– ...ocupat.

N-o credea, își spuse, și ridică din umeri.

– N-ai decît să-ți pierzi vremea căutîndu-l, dacă ții neapărat. Oricum, probabil știi că m-am cazat singură aici. Și, de vreme ce-i clar că-l cunoști bine pe Douglas, poate te gîndești și la faptul că prada e la mine. Chiar crezi că mi-ar fi lăsat-o la discreție?

Și îndreptă un deget elegant spre scrin.

Remo se duse la lădiță și săltă capacul. Ceea ce văzu înăuntru făcu să-i lase gura apă.

– Impresionant, nu-i așa?

Whitney scutură ușor scrumul țigării.

– Mult prea impresionant ca s-o împart cu unul de calibrul lui Lord. Oricum...

Lăsă fraza în suspensie, pînă cînd privirea lui Remo reveni asupra ei.

– Cu un bărbat de o anumită calitate și clasă, lucrurile ar sta altfel.

Era tentant. În ochii ei se citeau tot felul de promisiuni. Remo aproape că simțea dogoarea înălțîndu-se din sipetul aflat sub degetele lui. Dar nu-l uita nici pe Dimitri.

– Ai să te muți cu locuința.

– În regulă.

Ca și cum puțin iar fi păsat, Whitney se ridică. Trebuia să-i scoată din hotel, și cît mai repede. Mai bine să plece cu ei, decît să primească un glonț în rotulă, sau cine știe unde.

Remo ridică în brațe cufărașul. Dimitri avea să se bucure, își spuse el. Mult, mult avea să se bucure. Îi adresă lui Whitney un zîmbet subțire.

– Barns o să te conducă la mașină. Eu în locul tău n-aș încerca nici o prostie – decît dacă vrei să te trezești cu toate oasele mîinii drepte făcute praf.

Expresia rînjită a lui Barns o făcu să se cutremure.

– Nu e nevoie să fii bădăran, Remo.

* * *

Doug nu avusese nevoie de mult timp ca să cumpere cele două bilete pentru Paris, dar expediția la cumpărături

mult mai mult. Cu mare plăcere îi cumpără lui Whitney lenjeria transparentă – chiar dacă pe chitanță era imprimat numărul credit cardului ei.

Mulțumit, se cinsti și pe sine însuși cu un costum sport elegant. Reprezenta exact stilul în care avea de gînd să trăiască, măcar pentru un timp. Dezinvolt și elegant.

Cînd ajunse înapoi la hotel, avea brațele încărcate de cutii și fluiera. În seara următoare, aveau să bea șampanie la *Maxim* și să facă dragoste într-o cameră cu vedere spre Sena. Pentru Doug Lord, se terminase cu berea la cutie și motelurile pe marginea șoselei. Clasa-ntîi, spusese Whitney. Era hotărît să se deprindă cu acest stil de viață.

Fu surprins să găsească ușa descuiată. Whitney nu-și dădea seama că în timp ce ea făcea baie, în cameră putea să intre oricine?

– Hei, iubito, ești gata să sărbătorim?

Trîntind cutiile pe pat, ridică sticla de vin pe care dăduse echivalentul a șaptezeci și cinci de dolari. În timp ce pornea spre baie, începu să-i scoată dopul.

– Încă nu s-a răcit apa?

Se răcise de tot – și înăuntru nu era nimeni. Un moment, Doug se opri în mijlocul băii, privind apa limpede și nemișcată din cadă. Împins de presiune, dopul sări, cu un pocnet festiv. Abia dacă observă cascada de șampanie care i se revărsă peste degete. Cu inima ridicată în gît, se repezi înapoi în dormitor.

Rucsacul ei zăcea pe jos, dar lădița de lemn nu se vedea nicăieri. Rapid și precis, căută peste tot. Cufărașul dispăruse – cu tot ceea ce avea înăuntru. Și cu Whitney.

Prima lui reacție fu una de furie. Să fie păcălit de o femeie cu ochi ca de whisky și zîmbet calm era mai rău, de o sută de ori mai rău, decît să fie tras în piept de-un pitic crăcănat. Cel puțin, piticul fusese de meserie. Înjurînd, trînti sticla pe masă.

Femeile! Încă din pubertate avusese problema asta. Cînd urma să se învețe minte? Zîmbeau, gîngureau, dădeau din gene – și te jupuiau pînă la ultimul dolar.

Cum putuse fi atît de fraier? Efectiv, crezuse că simte ceva pentru el. Felul cum îl privise cînd făceau dragoste, cum îi stătuse alături, cum luptase cot la cot cu el... Începuse chiar și să-și facă niște planuri de viitor – iar ea îl părăsise cu prima ocazie.

Coborî privirea spre rucsacul ei de pe podea. Îl cărase în spinare mile și mile întregi, rîzînd, cîrcotind, tachinîndu-l... Și pe urmă...

Pe negîndite, Doug îl ridică. Înăuntru erau lucrurile ei – lenjeria de dantelă, o pudrieră, peria de cap... Încă îi mai simțea mirosul.

Nu. Negația îl izbi în plin, scurtă și fermă. Nu l-ar fi părăsit. Chiar dacă în legătură cu sentimentele ei se înșela, era prea cinstită ca să renege o învoială.

Prin urmare, dacă nu fugise, însemna că fusese răpită.

Rămase pe loc, cu peria ei în mînă, simțind cum îl cuprindea spaima. Răpită. Își dădu seama că mai degrabă ar fi vrut să-l fi înșelat. Ar fi preferat s-o creadă în avion, îndreptîndu-se spre Tahiti și rîzînd de el.

Dimitri. Peria se rupse în mîinile lui. Dimitri îi luase femeia. Doug aruncă de perete cele două bucăți ale periei. Ea avea s-o țină la el multă vreme.

Ieși grăbit din cameră. Acum nu mai fluiera.

* * *

Casa era magnifică. Dar, în fond, Whitney nici nu s-ar fi putut aștepta la mai puțin, din partea unui om cu reputația lui Dimitri. Pe dinafară, era elegantă, aproape feminină, albă cu balcoane de fier forjat de unde se putea admira tot golful. Curtea era spațioasă și bine îngrijită, plină de flori tropicale și palmieri. Whitney o studia cu o groază bolnăvicioasă, ce se furișa pe nesimțite.

Remo opri mașina în capătul aleii cu pietriș alb. Curajul începuse s-o părăsească, dar Whitney făcea eforturi să și-l regăsească. Un om care-și putea cumpăra o asemenea proprietate avea creieri. Iar cu creierii se putea discuta.

Barns, cu ochii lui negri și lacomi, și rînjetul pofticios, era cel care o îngrijora.

– Ei bine, trebuie să spun că e preferabilă hotelului.

Cu aerul cuiva care se pregătește să se ducă la un dineu, Whitney coborî din mașină. Culese un ibisc și porni spre ușa din față, învîrtindu-l pe sub nas.

La bătaia lui Remo, le deschise un alt om în costum negru. Dimitri insista ca toți angajații lui să arate sobru, profesional. Fiecare purta pistol de calibru .45 cu țeava scurtă și cravată. Cînd zîmbi, omul își arătă un gol între dinții din față. Whitney nu avea idee că-și pierduse dinții zburînd prin vitrina unui magazin de ciocolată Godiva.

– Deci, ai pus mîna pe ea. Lord unde-i?

Remo nici nu se uită la el.

– Stai cu ochii pe ea, fu singurul lui răspuns, în timp ce se ducea să-i dea raportul lui Dimitri.

Întrucît avea comoara la el, mergea repede, cu aerul unui om stăpîn pe situație. Ultima dată cînd se prezentase în fața șefului, aproape că se tîrîse pe jos.

– Care-i treaba, Barns?

Omul în costum negru o privi lung pe Whitney. Arăta bine, cuconița. Bănuia că Dimitri avea niște planuri interesante cu ea.

– Ai uitat că șefu' vrea urechile lui Lord?

Chicotitul lui Barns o făcu pe Whitney s-o străbată un fior prin piele.

– L-a-mpușcat gagica, răspunse el vesel.

– Ei, nu mai spune...?

Whitney văzu cu cît interes o privea, și-și dădu părul pe spate.

– Chiar așa. Se găsește ceva de băut în casa asta?

Și, fără a aștepta răspunsul, intră în prima cameră de pe holul larg, cu marmură albă.

Era un salon formal, cu decorațiuni destul de înzorzonate. Whitney ar fi ales ceva mult mai lejer.

Ferestrele, de două ori mai înalte decît un stat de om, erau festonate cu brocart stacojiu. În timp ce mergea prin cameră, se întrebă dacă ar fi putut să le deschidă și să scape.

Știind că amîndoi o priveau, se duse la o carafă de Waterford și-și turnă vermut într-un pahar. Avea degetele amorțite și umezite de o sudoare rece. O mică doză de curaj olandez nu-i putea face nici un rău, conchise ea – mai ales că încă nu știa cu ce anume avea de-a face. Se așeză într-un jilț Queen Anne cu spătar înalt și începu să soarbă.

Tatăl ei spunea mereu că poți negocia rezonabil cu un om care știe să-și țină barul bine garnisit. Whitney bău din nou, sperînd că avea dreptate.

Minutele treceau. Cînd Remo reveni, Whitney se încordă toată, mușchi cu mușchi. Cu o grijă deliberată, ridică din nou paharul la buze.

– E foarte nepoliticos să lași un musafir să aștepte mai mult de zece minute, remarcă ea, pe cel mai firesc ton.

Remo își atinse cicatricea de pe obraz, cu un gest care lui Whitney nu-i scăpă.

– Domnul Dimitri ar dori să iei prînzul cu el. S-a gîndit că poate vrei să faci o baie și să te schimbi mai întîi.

Un răgaz.

– Cîtă considerație.

Ridicîndu-se, își puse paharul deoparte.

– Totuși, mă tem că m-ați adus aici fără bagaj. Pur și simplu nu am ce să iau pe mine.

– S-a ocupat domnul Dimitri și de asta.

Și, luînd-o de braț, cu un gest cam prea ferm ca să se simtă bine, Remo o conduse în hol și pe o scară aripată pînă la etajul întîi. Nu numai holul mirosea a salon de pompe funebre, își dădu ea seama, ci toată casa. Remo deschise ușa.

– Ai la dispoziție o oră. Să fii gata la timp, nu-i place să aștepte.

Whitney intră și auzi broasca încuindu-se în urma ei.

Un moment, își acoperi fața cu mîinile, căci nu-și mai putea stăpîni tremurul. „Doar un minut," își spuse ea, începînd să inspire adînc. Numai de un minut avea nevoie. Era vie. Numai asta conta. Încet, își coborî mîinile din dreptul feței și se uită în jur.

Salonul era spațios, cu vaze de porțelan pline de flori proaspăt culese. Diivanul era acoperit cu perne lucrate manual, în culori feminine, roz și gri perlat, regăsite atît pe

tapetul de mătase, cît și în tonurile covorului oriental. O treabă de calitate, stilată și profesională, își spuse ea, îndreptîndu-se spre ferestre, pentru a le deschide.

Văzu din prima clipă că nu avea nici o speranță. Micul balcon ornamentat se afla la o înălțime de aproape treizeci de metri. Închizînd iar ferestrele, Whitney începu să exploreze apartamentul, în căutarea altor posibilități.

Dormitorul era absolut fermecător, cu un pat mare Chippendale și lămpi delicate de porțelan. Șifonierul din lemn de trandafir era deschis deja, arătîndu-i o selecție de haine la vederea cărora nici o femeie cu sînge roșu în vene n-ar fi strîmbat din nas. Atinse cu degetul o mînecă de mătase ivorie și se întoarse. Reieșea că Dimitri se așteptase de mai mult timp s-o găzduiască acolo. Putea s-o ia ca pe un semn bun – sau rău.

* * *

Cînd auzi ciocănitul în ușa salonului, răspunse imediat, întîmpinîndu-l pe Remo cu acea privire de crăiasă a zăpezii pe care Doug o admira atît de mult.

– Domnul Dimitri te așteaptă.

Fără o vorbă, trecu pe lîngă el. Avea palmele umede, dar rezistă îmboldului de a strînge pumnii. În schimb, își trecu ușor degetele peste balustradă, în timp ce cobora scara. Dacă tot mergea spre eșafod, ca Maria Antoaneta, măcar să

mergă cu aceeași distincție. Strîngînd un moment din buze, îl urmă pe Remo prin casă, pînă pe o terasă largă, mărginită cu flori.

– Domnișoară MacAllister, în sfîrșit.

Nu era sigură la ce se așteptase. Cu certitudine, după toate ororile prin care trecuse sau despre care auzise, își imagina ceva fioros, crud și supradimensionat. Omul care se ridică de la masa de răchită, cu placă de sticlă fumurie, era scund, palid și banal. Avea un chip rotund, blajin, și un ciuf de păr brunet în curs de chelire, pieptănat pe spate. Pielea-i era deschisă la culoare, atît de albicioasă încît dădea impresia că niciodată nu luase contact cu razele soarelui. O clipă, Whitney își închipui că dacă-i înfigea degetul în obraz, acesta s-ar fi găurit ca un aluat moale și cald. Ochii-i erau aproape incolori, de un albastru spălăcit, apos, sub niște sprîncene negre inofensive. Nu se putea decide dacă să-i dea patruzeci sau șaizeci de ani – ori cît anume, între cele două vîrste.

Gura-i era subțire, nasul mic, iar obrajii rotunzi, dacă vedea bine, fuseseră fardați vag cu roșeață.

Costmul alb și spilcuit pe care-l purta nu reușea să-i ascundă complet burtica. S-ar fi simțit tentată să-l ia drept un omuleț cam prostănac, dacă nu i-ar fi observat cele nouă unghii lucioase și ciotul degetului mic.

Această diformitate contrasta violent cu înfățișarea lui durdulie și lustruită. Întinse mîna, cu palma înainte, într-un

semn de salut, iar Whitney văzu că peste cicatrice pielea se formase groasă și încrețită. Restul mîinii avea o piele netedă și mătăsoasă ca a unei fete.

Indiferent de aparențe, era bine să țină minte că Dimitri era la fel de periculos și viclean ca o jivină ieșită tîrîș din mlaștini. Chiar dacă amploarea puterii lui nu era vizibilă, pe Remo cel deșirat și slab îl expedie doar dintr-o privire.

– Îmi pare atît de bine că te am alături de mine, draga mea. Nimic nu e mai deprimant decît să iau masa singur. Am un Campari delicios.

Ridică încă o piesă de Waterford.

– Te pot convinge să guști puțin?

Whitney deschise gura să vorbească, dar nu ieși nici un sunet. Cel care o făcu să pășească înainte fu licărul de încîntare din ochii lui.

– Mi-ar face plăcere.

Se îndreptă spre masă. Cu cît se apropia mai mult, cu atît spaima îi creștea. Era o stare irațională, își spuse. Dimitri arăta ca unchiulețul pompos al cuiva. Și totuși, frica se înteța. Ochii lui, își dădu ea seama, păreau să nu clipească niciodată. Nu făcea decît să se uite lung, lung, lung... Fu nevoită să se concentreze pentru ca mîna să nu-i tremure, în timp ce o întindea spre pahar.

– Casa dumneavoastră, domnule Dimitri, este o adevărată piesă de muzeu.

– O iau ca pe un compliment de seamă din partea unei persoane cu reputația dumitale profesională. Am avut norocul s-o găsesc foarte ușor.

Sorbi din pahar, apoi își tamponă delicat gura cu un șervet alb de olandă.

– Proprietarii au fost... destul de generoși ca să mi-o lase la dispoziție pentru cîteva săptămîni. Îmi plac foarte mult grădinile. Un respiro plăcut, pe canicula asta sufocantă.

Cu un gest curtenitor, îi trase scaunul. Whitney fu nevoită să-și reprime un val de panică și repulsie.

– Nu mă îndoiesc că ți-e foame, după o călătorie atît de lungă și agitată.

Whitney se uită peste umăr, făcînd un efort să zîmbească.

– De fapt, am mîncat destul de bine aseară, tot datorită ospitalității dumneavoastră.

Pe chipul lui se ivi o vagă curiozitate, în timp ce se înapoia la scaun.

– Serios?

– În jeepul pe care Douglas și cu mine l-am luat de la... angajații... dumneavoastră?

Dimitri dădu din cap, iar ea continuă:

– Am găsit acolo o sticlă de vin delicios și niște mîncăruri foarte gustoase. Îmi place mult beluga.

Văzuse caviarul, negru și lucios, îngrămădit pe gheață, lîngă ea. Se servi.

– Înțeleg.

Nu era sigură dacă-l iritase sau îl amuzase. Mușcînd din tartină, zîmbi.

– Din nou, trebuie să spun că aveți o cămară foarte bine aprovizionată.

– Sper că vei fi și în continuare la fel de mulțumită de ospitalitatea mea. Trebuie să încerci supa de languste, draga mea. Permite-mi să te servesc.

Cu o grație și o economie a mișcărilor la care Whitney nu s-ar fi așteptat, Dimitri cufundă un polonic de argint în supieră.

– Remo m-a informat că l-ai lichidat pe domnul Lord al nostru.

– Mulțumesc, miroase delicios.

Fără să se grăbească, Whitney sorbi din supă.

– Douglas începea să mă cam incomodeze.

Era un joc, își spuse ea, și tocmai începuse să-l joace. Mica scoică se legăna ușor pe lanț, în timp ce întinse mîna după pahar. Juca hotărîtă să cîștige.

– Sînt sigură că înțelegeți.

– Într-adevăr.

Dimitri mînca încet și delicat.

– Și pe mine domnul Lord mă deranja de o bună bucată de vreme.

– V-a furat hîrtiile de sub nas.

Îi văzu degetele albe, cu unghii manichiurizate fin, strîngîndu-se pe lingura de supă. Un nerv sensibil, își spuse ea. Nu ierta faptul de a fi făcut de rîs.

– Douglas era deștept, în felul lui, spuse ea. Păcat doar că era așa de necioplit.

– Cred că trebuie să-i recunoaștem istețimea, pînă la un punct, îi dădu dreptate Dimitri. Doar dacă nu cumva îmi acuz propriul personal de incompetență.

– Poate că ambele sînt adevărate.

Dimitri recunoscu acest lucru, cu o ușoară înclinare a capului.

– Dar, în fond, te avea alături și pe dumneata, Whitney... Pot să-ți spun Whitney?

– Desigur. Recunosc că l-am ajutat. Cred în atitudinea de a aștepta să vezi ce cărți intră.

– Foarte înțelept.

– Au fost mai multe ocazii cînd...

Lăsă fraza neterminată, revenind la supă.

– Nu-mi place să vorbesc de rău morții, domnule Dimitri, dar Douglas era adeseori pripit și ilogic. Totuși, putea fi ușor dus de nas.

Dimitri se uita la ea cum mînca, admirîndu-i mîinile cu oase fine, luciul pielii tinere și sănătoase în contrast cu verdele rochiei. Ar fi fost mare păcat s-o strice. Poate reușea să-i găsească unele întrebuințări. Și-o imagină insta-

lată în casa lui din Connecticut, demnă și elegantă la masă, supusă și ascultătoare în pat.

– Trebuie să spun că mi-e dificil să cred o femeie sensibilă ca tine în stare să împuște un om. Legumele din salata asta sînt foarte proaspete, sînt sigur că o să-ți placă.

În timp ce vorbea, începu să amestece foile de salată verde într-o salatieră mare.

– E perfectă pentru o după-amiază toridă, fu Whitney de acord. Sensibilitatea, continuă ea, studiindu-și băutura din pahar, trece pe locul doi, după necesitate, nu credeți, domnule Dimitri? În fond, sînt o femeie de afaceri – și, cum spuneam, Douglas devenea tot mai incomod. Cred în folosirea tuturor ocaziilor.

Ridică paharul, zîmbindu-i peste buza acestuia.

– Am găsit ocazia de a scăpa de o pacoste și a avea hîrtiile. Și n-am făcut decît să le iau. La urma urmei, nu era decît un hoț ordinar.

– Tocmai.

Începea s-o admire. Deși nu era complet convins de sinceritatea atitudinii ei atît de calme, clasa ei rămînea incontestabilă. Născut ca fiu nelegitim al unei fanatice religioase și al unui muzicant itinerant, Dimitri nutrea un profund respect și o invidie bolnavă la adresa aristocrației. De-a lungul anilor, fusese nevoit să se mulțumească doar cu lucrul cel mai apropiat de ea: puterea.

– Deci, ai luat hîrtiile și ai găsit singură comoara?

– A fost destul de simplu. În hîrtii era scris totul, foarte clar. Le-ai văzut?

– Nu.

Din nou, îi observă degetele încordîndu-se.

– Doar un eşantion.

– Da, mă rog, acum şi-au făcut treaba, în orice caz, comentă Whitney, luînd din salată.

– Iar eu tot nu le-am văzut încă pe toate, continuă el calm, privind-o în ochi.

– Mă tem că nu le veţi mai vedea niciodată, replică ea. Le-am distrus imediat ce am terminat. Nu-mi place să las detalii nerezolvate.

– Foarte înţelept. Şi cu comoara ce plănuiai să faci?

– Să fac? îl privi Whitney surprinsă. Păi, să mă bucur de ea, desigur.

– Exact, fu el de acord, mulţumit. Iar acum, comoara e la mine. Şi tu la fel.

Whitney aşteptă o clipă, privindu-l drept în ochi. Salata aproape i se oprise în gît.

– Cînd joci, trebuie să accepţi şi perspectiva de a pierde, oricît ar fi de dezgustător.

– Bine zis.

– Acum, depind de ospitalitatea dumneavoastră.

– Vezi lucrurile foarte limpede, Whitney. Asta mă bucură. Şi mă mai bucură şi că am frumuseţea la o lungime de braţ.

Whitney ridică paharul, aşteptînd să i-l umple.

– Sper că nu mă veţi găsi nepoliticoasă dacă vă întreb pentru cît timp intenţionaţi să mă gratificaţi cu ospitalitatea dumneavoastră?

Dimitri îşi turnă şi el în pahar, şi închină.

– Cîtuşi de puţin. Atîta timp cît am chef.

Ştiind că nu mai putea pune nimic în stomac, Whitney îşi plimbă vîrful unui deget pe buza paharului.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să vă gîndiţi să cereţi o răscumpărare de la tatăl meu.

– Te rog, draga mea, zîmbi el vag dezaprobator. Nu consider asemenea subiecte potrivite pentru o conversaţie la masă.

– Era doar o idee...

– Trebuie să te rog să nu-ţi faci griji pentru asemenea lucruri. Aş prefera să te relaxezi şi să savurezi şederea aici. Sper că odăile sînt adecvate, da?

– Fermecătoare.

Ochii lui spălăciţi stăteau ficşi şi căscaţi, ca ai unui peşte. Sau ai unui mort. Un moment, Whitney coborî privirea.

– Nu v-am mulţumit pentru garderobă – de care, întîmplător, chiar aveam o nevoie disperată.

– Nici o problemă. Poate ţi-ar face plăcere o mică plimbare prin grădină.

Se ridică, venind să-i tragă şi ei scaunul.

– După aceea, presupun că ai dori să-ți faci siesta. După amiaza, aici e o căldură înăbușitoare.

– Sînteți plin de considerație.

Îl atinse pe braț, nelăsîndu-și degetele să se zgîrceacă de oroare.

– Ești invitata mea, draga mea. O invitată foarte bine venită.

– Invitată.

Zîmbetul ei redevenise rece. Vocea, deși se mira chiar și ea că-i reușea, era ironică.

– Aveți obiceiul să vă încuiați oaspeții în cameră, domnule Dimitri?

– Am obiceiul, replică el, ridicîndu-i degetele la buze, să încui orice comoară. Mergem?

Whitney își aruncă părul pe spate. Avea să găsească o salvare. Zîmbindu-i, își făgădui să scape de-acolo cu orice preț. Alternativa – îi mai simțea și acum atingerea rece a buzelor pe piele – era moartea.

– Desigur.

Capitolul 15

Pînă una alta, totul mergea struna. Prima zi ca „invitată" a lui Dimitri trecuse fără probleme – și fără nici o idee strălucită privind modul de a elibera pensiunea, *întreagă*.

Dimitri fusese galant, curtenitor. Îi satisfăcea toate capriciile. Whitney îl pusese la încercare, spunînd că-i era cam poftă de un soufflé de ciocolată. Îl primise la capătul unei mese lungi, extraordinare, cu șapte feluri de mîncare.

De la melci pînă la soufflé și Dom Pérignon, masa fusese delicioasă din toate punctele de vedere. Din boxele escamotate pluteau acorduri de Chopin, în timp ce conversau despre literatură și arte plastice.

Nu încăpea nici o îndoială că Dimitri era un cunoscător al acestor lucruri, și s-ar fi integrat fără cusur în cel mai exclusivist club. În timpul mesei, disecaseră o piesă de Tennessee Williams, discutaseră despre complexitățile

impresioniştilor francezi şi dezbătuseră subtilităţile Mikado-ului.

În timp ce soufflé-ul i se topea în gură, Whitney constată că-i era dor de orezul cleios şi fructele prea coapte pe care le împărţise cu Doug noaptea, într-o peşteră. Pe cînd conversaţia cu Dimitri decurgea lin, îşi amintea toate certurile şi împunsăturile pe care le schimbase cu Doug. În împrejurările existente, fiindu-i viaţa în joc, ar fi putut să fie greu să spună că era plictisită. Era de-a dreptul nenorocită.

– Pari puţin cam distantă în seara asta, draga mea.

– Oh...? reveni Whitney la realitate. Este o cină excelentă, domnule Dimitri.

– Dar poate că programul de divertisment e cam plicticos. O femeie tînără şi plină de viaţă are nevoie de ceva mai interesant.

Cu un zîmbet binevoitor, apăsă pe un buton de lîngă scaun. Aproape instantaneu, intră un oriental în costum alb.

– Domnişoara MacAllister şi cu mine ne vom bea cafeaua în bibliotecă. E foarte bogată, adăugă el, în timp ce orientalul se retrăgea. Îmi face mare plăcere să-ţi împărtăşesc afecţiunea mea pentru cuvîntul scris.

Whitney ar fi putut refuza, dar ideea de vedea cît mai mult din casă era prea tentantă. Zîmbi şi-şi strecură cuţitul de la masă în poşeta deschisă de seară, pe care şi-o pusese lîngă farfurie.

– Întotdeauna e o plăcere să-mi petrec serile cu un om care apreciază just valorile cele mai fine.

Se ridică, închizînd poşeta, şi acceptă braţul lui, spunîndu-şi că la prima ocazie avea să-i înfigă cuţitul în inimă fără pic de mustrare de cuget.

– Cînd un om călătoreşte, ca mine, începu el, adeseori e necesar să-şi ia cu el la drum anumite lucruri mai importante. Vinul cel mai potrivit, o muzică adecvată, cîteva volume din marea literatură.

Mergea lin prin casă, mirosind uşor a colonie. Sacoul alb, formal, de seară, îi venea perfect. Deschise uşile duble, înalte, ale bibliotecii, şi o pofti pe Whitney înăuntru.

– Uită-te prin rafturi, dacă doreşti, draga mea, o invită el, indicîndu-i cele două niveluri de cărţi.

Camera avea uşi care dădeau pe terasă, iar Whitney reţinu imediat acest detaliu. Dacă exista vreo cale de a ieşi în timpul nopţii, se prea putea să fie pe-acolo. Iar atunci, nu mai trebuia decît să treacă de paznici. Şi de arme.

Pas cu pas, îşi reaminti ea, în timp ce-şi plimba un deget peste cotoarele volumelor legate în piele.

– Şi tatăl meu are o asemenea bibliotecă. Dintotdeauna am găsit-o un loc foarte comod pentru a-ţi petrece serile.

– Cu o cafea şi un brandy, e şi mai comodă.

Turnă el însuşi brandyul, în timp ce orientalul intra cu serviciul de cafea din argint.

– Te rog, dă-i lui Chan cuţitul, draga mea. E foarte scrupulos cu spălatul tacîmurilor.

Întorcîndu-se, Whitney văzu că Dimitri o privea cu un mic zîmbet şi nişte ochi care-i aminteau de ai unei reptile – reci, maţi şi periculos de răbdători.

Fără o vorbă, scoase cuţitul din poşetă şi i-l întinse servitorului. Toate înjurăturile care-i stăteau pe limbă, criza de furie pe care abia şi-o stăpînea, nu i-ar fi folosit la nimic.

– Un brandy? întrebă Dimitri, după ce Chan îi lăsă singuri.

– Da, mulţumesc.

La fel de calmă ca el, Whitney traversă camera şi întinse mîna după pahar.

– Te gîndeai să mă ucizi cu cuţitul de la masă, draga mea?

Whitney ridică din umeri, apoi îşi turnă brandyul pe gît. I se rostogoli în stomac şi se aşeză.

– Era o idee.

Dimitri rîse, cu un sunet prelung, duruitor, indescriptibil de neplăcut.

– Te admir, Whitney. Vorbesc foarte serios.

Îi atinse paharul cu al lui, învîrti brandyul şi bău.

– Îmi imaginez că ai dori să te mai uiţi o dată la comoară. În fond, n-ai avut prea mult timp pentru ea, azi, nu-i aşa?

– Nu, Remo era foarte grăbit.

– Din vina mea, draga mea, numai şi numai din vina mea.

O atinse uşor pe umăr.

– Ardeam de nerăbdare să te cunosc. Ca să mă achit, acum îţi voi acorda cît de mult timp doreşti.

Se duse la rafturile de pe peretele estic şi trase la o parte un corp de etajeră. Fără să fie deloc surprinsă, Whitney văzu seiful. Era un camuflaj destul de comun. Se întrebă, un moment numai, cum de aflase de existenţa lui, de la proprietari. Apoi, bău iar din brandy. Fără îndoială, nu mai rămăsese nici un aspect al casei pe care să nu i-l fi spus, înainte de a... *i-o* da în primire.

Nu făcu nici o încercare de a ascunde de ea combinaţia, în timp ce răsucea tamburul. Al naibii de sigur pe sine mai era, conchise Whitney, memorînd seria de cifre. Un om atît de sigur de sine merita un şut zdravăn în cur.

– Ahhh...

Sunetul era ca un oftat provocat de aroma unei mîncări savuroase, în timp ce scotea vechea casetă. O dăduse deja la curăţat, aşa că lemnul strălucea.

– O adevărată piesă de colecţie.

– Într-adevăr.

Whitney îşi roti brandyul în pahar. Era cel mai fin şi mai cald pe care-l gustase vreodată. Se întrebă cît i-ar fi folosit dacă i-l arunca în faţă.

– Şi eu mi-am spus la fel.

Dimitri o luă în mîini cu grijă, aproape ezitant, ca un tată pe copilul său nou-născut.

– Mi-e greu să-mi imaginez o persoană cu niște mîini delicate ca ale tale scormonind prin pămînt, chiar și pentru așa ceva.

Whitney zîmbi, gîndindu-se prin cîte trecuseră mîinile ei delicate în ultima săptămînă.

– Nu prea am aptitudini pentru munca manuală, dar a fost necesar.

Își întoarse mîna cu palma în sus, examinînd-o cu un ochi critic.

– Recunosc, planuisem să-mi fac manichiura înainte ca Remo să-mi... transmită invitația dumneavoastră. Această mică aventură a fost moarte curată pentru mîinile mele.

– Vom aranja o sesiune de manichiură mîine. Între timp...

Puse cufărașul pe masa din bibliotecă.

– ...ești invitata mea.

Whitney se apropie și scoase capacul. Giuvaerurile erau la fel de impresionante ca de dimineață. Scoase colierul cu diamante și safire pe care-l admirase Doug.

– Fabulos, murmură ea. Absolut fabulos.

– Ții în mînă echivalentul a aproximativ un sfert de milion de dolari.

Buzele ei se arcuiră.

– Plăcut gînd.

Inima lui Dimitri începu să bată mai repede, în timp ce o privea cum își apropia bijuteriile de piept, la fel ca regina, cu scurt timp înainte de umilirea și moartea ei.

– Locul unor asemenea nestemate este pe pielea unei femei.

– Într-adevăr.

Rîzînd, Whitney și le puse pe piept. Safirele scînteiau ca niște ochi de un albastru închis, strălucitor. Diamantele scăpărau excitant.

– E frumos și fără îndoială scump, dar asta...

Lăsă șiragul de pietre la loc în casetă și luă salba cu diamante pe mai multe rînduri.

– Asta exprimă ceva. Cum credeți c-a reușit Maria Antoaneta s-o ia de la contesă?

– Deci, crezi că e celebra salbă din Afacerea Diamantelor?

Iar îi făcuse o surpriză plăcută.

– Așa prefer.

Whitney își petrecu salba printre degete, făcînd-o să scînteieze în lumină. Parcă ar fi ținut în mînă, așa cum spusese Doug cîndva despre *Sydney*, foc și gheață în același timp. Sau... o gheață fierbinte.

– Îmi place să cred că a fost destul de abilă ca să întoarcă jocul împotriva oamenilor care încercaseră să se folosească de ea.

Încercă pe mînă o brățară, verificîndu-i mărimea.

– Gerald Lebrun a trăit în sărăcie, cu comoara unei regine sub podeaua casei. Ciudat, nu vi se pare?

– Loialitatea e ciudată, în afara cazurilor cînd se bazează pe frică.

Luă colierul din mîinile ei, examinîndu-l. Pentru prima oară, Whitney îi văzu lăcomia neescamotată, în adevărata ei lumină. Ochii-i sticleau, cam la fel ca ai lui Barns cînd îi ţintise rotula cu pistolul. Limba i se plimbă încet peste buze. Cînd vorbi din nou, glasul lui avea rezonanţa şi fervoarea predicii unui evanghelist.

– Revoluţia în sine, o vreme fascinantă a frămîntărilor, morţii şi răsplăţilor. Nu-i aşa că poţi s-o simţi, cînd le ţii în mîini pe toate astea? Sînge, disperare, patimă, putere... Ţărani şi politicieni răsturnînd o monarhie veche de secole. Cum?

Îi zîmbi, cu diamantele lucindu-i în mîini şi ochii arzîndu-i de febră.

– Prin frică. Poate exista o denumire mai potrivită decît Domnia Terorii? Ce pradă poate fi mai profitabilă decît vanitatea unei regine moarte?

Se desfăta. Whitney îi recunoştea în ochi voluptatea. Nu era vorba numai de bijuterii, ci şi de sîngele cu care erau mînjite – la acela rîvnea. Simţi cum frica-i era înecată sub valuri de repulsie. Doug avusese dreptate – ceea ce conta era victoria. Iar ea încă nu pierduse.

– Un om ca Lord le-ar fi plasat pe toate astea pentru o fracţiune infimă din valoarea lor. Ţăranul...

Ridică din nou cupa cu brandy.

– Un om ca dumneavoastră ar avea alte planuri.

– Nu numai frumoasă, ci şi perspicace.

Se însurase cu cea de-a doua soţie a lui fiindcă avea o piele pură ca frişca proaspătă. Se descotorosise de ea fiindcă şi creierul ei avea cam aceeaşi consistenţă. Whitney îl intriga tot mai mult. Mai calm, îşi recu prin mîini colierul.

– Planurile mele sînt acelea de a-mi savura comoara. Valoarea monetară înseamnă puţin. Sînt un om foarte bogat.

N-o spusese indiferent, ci cu delicii. Pentru el, bogăţia era la fel de importantă ca virilitatea, ca intelectul. Mai mult, îşi spuse, fiindcă banii puteau acoperi lipsa amîndurora.

– Colecţionatul, continuă el, plimbîndu-şi un deget peste brăţară, şi peste încheietura mîinii ei, a devenit un hobby pentru mine. Uneori, aproape o obsesie.

Sorbi ultima înghiţitură de cafea, apoi îşi tamponă gura cu un şervet şi se ridică.

– Sper c-ai să mă ierţi, draga mea, dar sînt obişnuit să mă retrag devreme.

Apăsă pe un buton camuflat în încrustaţiile consolei.

– Poate ai dori să-ţi alegi o carte, înainte de a te duce la culcare?

– Vă rog, nu vă consideraţi dator să mă distraţi, domnule Dimitri. Mă voi simţi foarte bine singură, căutînd prin bibliotecă.

Cu un nou zîmbet, o bătu pe dosul mîinii.

– Poate altă dată, Whitney. Sînt sigur că ai nevoie de odihnă, după experiențele prin care ai trecut în ultimele două săptămîni.

Se auzi o bătaie înceată în ușă.

– Remo te va conduce în camera ta. Somn ușor.

– Mulțumesc.

Whitney își puse pe masă ceașca de cafea și se ridică – dar nu făcuse decît doi pași, cînd mîna lui Dimitri o apucă de antebrat ca o menghină. Coborî privirea spre unghiile lui lucioase și ciotul degetului mic.

– Brățara, draga mea.

Degetele lui apăsau destul de tare ca să se frece, prin carne, de os. Whitney nici nu tresări.

– Scuze, răspunse ea sec, întinzînd mîna.

Dimitri îi scoase de pe încheietură aurul cu rubine.

– Vei lua micul dejun cu mine, sper.

– Desigur.

Whitney porni spre ușă, oprindu-se înainte ca Dimitri s-o deschidă. Rămase blocată între el și Remo.

– Noapte bună.

– Noapte bună, Whitney.

Rămase tăcută pînă cînd ușa salonului fu încuiată de Remo în urma ei.

– Canalia...

Dezgustată, își scoase din picioare papucii italienești delicați care-i fuseseră puși la dispoziție și-i azvîrli de perete.

Un moment, își rezemă capul de șifonier, fiindcă-i venea prea tare să plîngă. Era captivă – încuiată la fel de sigur ca lada cu comoara, doar ca să fie privită și pipăită de labele lui libidinoase.

După ce se mai calmă, scoase din dulap un kimono albastru. Trebuia să chibzuiască bine. Doar atîta trebuia, să cugete temeinic. În cameră mirosea a flori. De aer avea nevoie, conchise ea și se duse la glasvandul care dădea pe micul balcon al dormitorului.

Cu dinții strînși, deschise ușile. Avea să plouă, își spuse ea. Foarte bine, ploaia și vîntul o puteau ajuta să-și limpezească mințile. Rezemîndu-și mîinile pe balustradă, se aplecă în afară, cu privirea spre golf.

Cum ajunsese într-o asemenea situație? se întrebă.

Raspunsul era simplu, și consta numai din două cuvinte: Doug Lord.

În fond, ea nu făcuse decît să-și vadă de treburi, cînd el dăduse buzna în viața ei și o atrăsese într-o goană după comori, plină de ucigași și hoți. Altfel, acum, în loc de a fi închisă ca Rapunzel în turn, ar fi stat într-un club plăcut, plin de fum, privind niște oameni care făceau paradă cu noile lor haine sau coafuri. Lucruri normale, își spuse ea, înverșunată.

Şi cînd colo, era închisă într-o casă din Madagascar alături de un asasin zîmbăreţ între două vîrste şi anturajul lui. La New York, ea avusese un anturaj, şi nimeni n-ar fi îndrăznit s-o încuie într-o cameră!

– Doug Lord, mormăi cu voce tare – iar peste o clipă coborî privirea, şocată, cînd o mînă o acoperi pe a ei, pe balustrada balconului.

Tocmai trăgea aer în piept, ca să ţipe, cînd îşi făcu apariţia şi capul.

– Mda, eu sînt, scrîşni Doug printre dinţi. Şi-acuma, ajută-mă să mă urc, fir-ar să fie!

Whitney uită într-o clipă toate lucrurile pe care le gîndise despre el, în timp ce se apleca să-i acopere faţa cu sărutări.

– Ascultă, dulceaţă, îmi place primirea pe care mi-o faci, da' mai am puţin şi cad. Măcar dă-mi o mînă.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea, în timp ce se apleca să-l ajute. Nu credeam să mai vii vreodată. Pe-aici e plin de paznici, cu nişte automate mici şi ale dracului. Toate uşile mele sînt încuiate pe din afară, şi...

– Iisuse, dacă ţineam minte că vorbeşti aşa de mult, nu mă mai deranjam, murmură el, sărind peste balustradă.

– Douglas.

Îi venea să plîngă din nou, dar îşi stăpîni lacrimile.

– E aşa de drăguţ din partea ta c-ai mai venit pe la mine...

– Nu zău?

Trecînd prin glasvand, Doug intră în dormitorul opulent.

– Mă rog, nu eram sigur c-aveai chef de musafiri la ora asta – mai ales după cina aia mică şi intimă pe care-ai luat-o cu Dimitri.

– Te-ai uitat?

– Din trecere.

Întorcîndu-se, atinse cu degetu mătasea reverului.

– Pe-asta de la el o ai?

Tonul lui o făcu să-şi îngusteze ochii, ridicîndu-şi sfidător bărbia.

– Ce insinuezi?

– Pare un aranjament foarte convenabil.

Se duse la scrin şi scoase dopul unui flacon de cristal, cu parfum.

– Tot confortul, just?

– Îmi prezint scuzele că spun ceva ce se vede cu ochiul liber, dar eşti un măgar.

– Şi tu ce-oi fi? replică el, trîntind dopul la loc în gura sticlei. Te fîţîi în mătăsurile astea fandosite de la el, bei şampanie cu el, îl laşi să-şi pună labele pe tine...?

– Să-şi pună labele pe mine? repetă ea încet, lăsînd cuvintele să-şi facă efectul.

Doug o măsură cu privirea, de la picioarele goale, pînă la pielea albă ca laptele a gîtului.

– Doar știi cum să-i zîmbești unui bărbat, nu-i așa, dulceață? Care-i miza?

Cu pași măsurați, Whitney se apropie de el, își lua avînt și-l plesni din răsputeri. Un moment, nu se mai auzira decît respirațiile lor și vuietul vîntului la ferestre.

– O dată, o să-ți meargă cu asta, spuse încet Doug, în timp ce-și trecea dosul mîinii peste obraz. Dar a doua oară, să n-o mai încerci. Eu nu-s gentleman, ca Dimitri al tău.

– Ieși afară, șopti ea. Ieși dracului afară. N-am nevoie de tine.

În sufletul lui se simțea o durere mult mai intensă decît usturimea obrazului.

– Crezi că nu văd?

– Nu vezi nimic.

– Am să-ți spun ce-am văzut, dulceață. Am văzut un apartament de hotel gol. Am văzut că tu și lada nu mai erați acolo. Și te-am văzut aici, giugiulindu-te cu nemernicul ăla, peste o costiță de miel.

– Ai fi preferat să mă găsești legată de stîlpii patului, cu așchii de bambus sub unghii.

Îi întoarse spatele.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Bine, și-atunci de ce naiba nu-mi spui și mie ce se întîmplă?

– De ce să-ți spun?

Furioasă, își șterse o lacrimă cu dosul mîinii. Fir-ar să fie, detesta plînsetele – mai rău, nu suporta să plîngă pentru un bărbat.

– Ai tras deja propriile tale concluzii. Concluzii tîmpite și limitate.

Doug își răvăși părul cu o mînă, dorindu-și să fi avut ceva de băut.

– Ascultă, de ore întregi simt că-mi ies din minți. Mi-a luat toată după-amiaza ca să găsesc casa asta, și pe urmă a mai trebuit să trec și de paznici.

Iar unul dintre ei zăcea în tufișuri cu beregata tăiată, dar pe-asta nu i-o mai spuse.

– Și cînd ajung aici, te găsesc gătită ca o prințesă și zîmbindu-i peste masă lui Dimitri, de parc-ați fi cei mai buni prieteni.

– Și ce naiba voiai să fac? Să alerg prin casă goală, să-l scuip în ochi? La dracu', e-n joc viața mea. Dacă trebuie să joc jocul ăsta pînă găsesc o scăpare, am să-l joc. N-ai decît să mă faci lașă, dacă vrei – da' nu tîrfă!

Se răsuci iar spre el, cu ochii întunecoși, umezi și plini de furie.

– Nu tîrfă, înțelegi?

Doug avea senzația că tocmai lovise o vietate mică, moale și lipsită de apărare. Nu fusese sigur că avea s-o găsească în viață, iar cînd o găsise, ea arăta atît de frumoasă

și de calmă – și, mai rău, stăpînă pe situație. Însă n-ar fi trebuit s-o cunoască de-acum?

– N-am vrut să spun asta. Îmi pare rău.

Nervos, începu să se plimbe prin cameră. Culese un trandafir dintr-o vază și-i rupse coada.

– Christoase, nu știu nici jumătate din ce spun. Nu mai sînt în toate mințile, de cînd am intrat în hotel și nu te-am mai găsit acolo. Îmi imaginam tot felul de lucruri – și că urma să ajung prea tîrziu ca să te mai salvez de oricare dintre ele.

Își privi neimplicat micul strop de sînge de pe deget, unde un spin îi străpunsese pielea. Fu nevoit să tragă aer în piept, ca s-o poată spune cu calm.

– La naiba, Whitney, țin la tine. Țin cu adevărat. Nu știam ce mă așteptă aici.

Whitney își șterse încă o lacrimă și-și trase nasul.

– Ai fost îngrijorat pentru mine?

– Mda, ridică el din umeri, apoi aruncă pe jos trandafirul maltratat. Și n-am vrut să mă reped așa în tine.

– Asta-i o scuză?

– Da, fir-ar să fie!

Se răsuci brusc spre ea, cu chipul ca un studiu al frustrării și furiei.

– Ce, vrei să mă și tîrăsc acuma?

– Poate, zîmbi Whitney, apropiindu-se. Sau, poate, mai tîrziu.

– Iisuse.

Mîinile nu-i erau tocmai stabile cînd se întinseră spre ea, dar gura i se strînsese într-o linie fermă, puțin deznădăjduită.

– Nu credeam să te mai văd vreodată.

– Știu.

Se lipi strîns de el, înnebunită de ușurare.

– Doar o clipă ține-mă-n brațe.

– După ce plecăm de-aici, am să te țin în brațe cît de mult timp vrei tu.

Luînd-o de umeri, o îndepărtă.

– Acum, trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat, și care-i treaba pe-aici.

Whitney dădu din cap, apoi se așeză pe marginea patului. De ce-i erau genunchii moi, acum, cînd îi reveniseră speranțele?

– A venit Remo și acel Barns...

Remo o văzu cum înghiți în sec, scurt, nervos, și se blestemă din nou.

– Ți-au făcut ceva?

– Nu. Tu nu plecaseși de prea multă vreme, iar eu tocmai voiam să fac o baie.

– De ce nu te-au ținut acolo pînă m-am întors eu?

Ridicînd un picior, Whitney își examină degetele.

– Fiindcă le-am spus că te omorîsem.

O clipă, fața lui deveni o mască a neîncrederii.

– Ce...?

– Păi, nu mi-a fost deloc greu să-i conving că eram mult mai deşteaptă decît tine, şi că ţi-am tras un glonţ în cap, ca să-mi rămînă numai mie toată comoara. În fond, şi ei şi-ar fi făcut acelaşi lucru unii altora cu prima ocazie, aşa că am fost convingătoare.

– Mai deşteaptă decît mine?

– Nu te ofusca, iubitule?

– Şi au înghiţit-o?

Deloc încîntat, Doug îşi îndesă mîinile în buzunare.

– M-au crezut în stare să mă las tras în piept de o muiere slăbănoagă. Pe mine, un profesionist!

– Sînt dezolată că ţi-am întinat reputaţia, dar pe moment mi s-a părut o idee bună.

– Te-a crezut şi Dimitri?

– Se pare că da. Am ales să joc rolul femeii fără suflet, care nu lasă să-i scape nici o ocazie. Cred că e absolut fermecat de mine.

– Nici nu mă mir.

– Îmi venea să-l scuip în ochi! declară ea atît de feroce, încît Doug arcui o sprînceană. Şi încă mai sper să am prilejul s-o fac. Nici măcar nu cred că-i uman, doar lunecă din loc în loc, lăsînd o dîră băloasă şi grozăvindu-se cu iubirea lui pentru finețuri. Vrea să savureze comoara cu gîndul la zbieretele oamenilor duşi la ghilotină. Vrea să retrăiască

teroarea de-atunci, să vadă iar sîngele. Pentru el, aşa înseamnă mai mult.

Degetele i se strînseră în jurul scoicii lui Jacques.

– Toate viețile pe care le-a răpit ca s-o obţină nu înseamnă nimic pentru el. Absolut nimic.

Doug îngenunche în faţa ei.

– O să-l scuipăm în ochi.

Pentru prima oară, îi cuprinse mîna cu scoica într-a lui.

– Îţi promit. Ştii unde a pus-o?

– Comoara?

Pe faţa ei se ivi un zîmbet rece.

– A, da, i-a făcut mare plăcere să mi-o arate. E aşa de-al naibii de sigur de sine, aşa de convins că m-a înfundat definitiv...

Doug o ridică în picioare.

– Hai să mergem s-o luăm, dulceaţă.

Avu nevoie de-mai puţin de două minute ca să descuie uşa. O întredeschise şi se uită pe coridor, după gărzi.

– Okay, acum ne mişcăm repede şi fără nici un zgomot.

Whitney îşi strecură mîna într-a lui şi ieşi pe hol.

În casă era linişte. După cîte se părea, cînd Dimitri se retrăgea, se retrăgea toată lumea. Prin întuneric, porniră în jos pe scară, spre parter. În aer pluteau, dense, mirosurile de pompe funebre, flori şi lac. Whitney îi arăta lui Doug, prin gesturi, încotro s-o ia. Mergînd pe lîngă pereţi, se îndreptară încet spre bibliotecă.

Dimitri nu se deranjase să încuie ușa. Doug era cam dezamăgit, și destul de circumspect. Se furișară în încăpere tocmai când de-afară începea să se audă ploaia lovind în geamuri. Whitney se duse direct la rafturile de pe peretele dinspre est și trase la o parte corpul de etajeră.

– Aici e, șopti ea. Combinația este cincizeci și doi la dreapta, treizeci și șase la stînga.

– De unde-o știi?

– L-am văzut cînd a deschis.

Tot mai suspicios, Doug întinse mîna spre tambur.

– De ce naiba nu e mai prevăzător? mormăi el, începînd să-l răsucească. Okay, ce urmează?

– Încă cinci la stînga, și pe urmă doispe la dreapta.

Whitney își ținu respirația, în timp ce Doug trăgea mînerul în jos. Ușa seifului se deschise fără zgomot.

– Hai la tata, murmură el, în timp ce scotea cufărașul.

Îi încercă greutatea în mîini, apoi zîmbi spre Whitney. Ar fi vrut să-l deschidă, să mai arunce doar o privire. Să se împăuneze. Dar urma să mai aibă destule ocazii.

– Hai să mergem de-aici.

– Cred că e cea mai bună idee.

Luîndu-l de braț, Whitney porni cu el către ușile dinspre terasă.

– N-ar fi mai bine s-o luăm pe-aici, ca să nu deranjăm gazdele?

– Pare o atitudine plină de considerație.

În timp ce Doug întindea mîna spre clanță, ușile se deschiseră. În fața lor apărură trei oameni, cu pistoalele lucind, ude de ploaie. În mijlocul lor, Remo rînjea.

– Domnul Dimitri nu vrea să plecați înainte de a vă oferi ceva de băut.

– Într-adevăr.

Ușile bibliotecii se deschiseră și ele, iar Dimitri își făcu apariția, îmbrăcat cu același sacou alb din timpul cinei.

– Nu-mi pot lăsa oaspeții să plece pe ploaia asta. Reveniți, vă rog, și luați loc.

Capitolul 16

Cu aerul celui mai amabil amfitrion, Dimitri se duse la bar şi turnă brandy în pahare.

– Draga mea, culoarea asta îţi vine superb.

Doug simţi ţeava armei lui Remo la baza coloanei vertebrale.

– Nu vreau să abuzez.

– Prostii, prostii.

Învîrtindu-şi brandyul în pahar, Dimitri reveni spre ei. Atinse un comutator, şi se aprinseră toate luminile. În acel moment, Whitney ar fi fost gata să jure că ochii lui nu mai aveau nici un strop de culoare.

– Staţi jos.

Ordinul lui, şuierat cu glas scăzut, avea tot atîta şarm ca sîsîitul unui şarpe.

Împins de ţeava pistolului, Doug înaintă, cu lădiţa sub un braţ şi ţinînd-o pe Whitney de mînă.

– Nimic nu se compară cu un brandy într-o noapte ploioasă.

– Tocmai.

Cu un gest graţios, Dimitri le oferi şi lor două cupe pîntecoase.

– Whitney... îi rosti el numele ca un oftat, în timp ce-i indica un fotoliu. Mă dezamăgeşti.

– Nu prea i-am dat de ales, replică Doug, cu o privire arogantă spre Dimitri. O femeie ca ea e întotdeauna îngrijorată să-şi apere pielea.

– Admir spiritul cavaleresc, mai ales din surse atît de improbabile.

Ridică paharul spre Doug, înainte de a sorbi.

– Mă tem că am fost tot timpul conştient de nefericitul ataşament al lui Whitney faţă de dumneata. Draga mea, chiar îţi închipui că te-am crezut că-l împuşcaseşi pe domnul Lord al nostru?

Whitney ridică din umeri şi, cu toate că mîinile în care ţinea paharul i se umeziseră de o sudoare rece, bău.

– Cred că mai am de practicat, ca să-mi perfecţionez talentele de a minţi.

– Într-adevăr, ai nişte ochi foarte expresivi. *„În chiar oglinzile alor tăi ochi citesc durerea din inima-ţi"*, citä el din *„Richard II"*, cu glasul său suav, de poet. Totuşi, mi-a plăcut mult seara pe care am petrecut-o împreună.

Whitney își trecu o mînă peste poalele scurte ale capotului.

– Mă tem că pe mine m-a cam plictisit.

Buzele lui Dimitri se răsfrînseră. Toți cei din cameră știau că era nevoie doar de o vorbă din partea lui, de un singur cuvînt, și ar fi fost moartă. În schimb, preferă să chicotească.

– Femeile sînt niște ființe atît de instabile – nu ești de aceeași părere, domnule Lord?

– Unele dintre ele denotă gusturi deosebit de rafinate.

– Sînt uimit că o persoană cu stilul interesant al domnișoarei MacAllister poate nutri vreo afecțiune pentru cineva de categoria dumitale. Dar, ridică el din umeri, pentru mine romantismul va rămîne întotdeauna un mister. Remo, fii te rog bun, și ușurează-l pe domnul Lord de lădiță. Și de arme. Pune-le pe toate pe masă, pentru moment.

În timp ce ordinele îi erau duse la îndeplinire, Dimitri sorbi încet din brandy, părînd să chibzuiască la cine știe ce gînduri măreț.

– Mi-am asumat riscul ca dumneata să încerci să recuperezi atît comoara, cît și pe domnișoara MacAllister. După atîta timp, de cînd tot jucăm această partidă de șah care mă intrigă așa de mult, trebuie să recunosc că sînt dezamăgit de ușurința cu care ți-am dat șah mat. Sperasem un final mai interesant.

– Dacă-ți expediezi baiții de-aici, s-ar putea să ne vină vreo idee.

Dimitri rîse din nou, cu un sunet precum clinchetul unor cuburi de gheață.

– Mă tem că zilele mele de luptă fizică au apus de mult, domnule Lord. Acum prefer moduri mai subtile de a rezolva disputele.

– Cum ar fi, un cuțit în spate?

La întrebarea lui Whitney, Dimitri nu făcu decît să ridice o sprînceană.

– Sînt nevoit să recunosc că, într-o luptă corp la corp, mai învinge, domnule Lord. În fond, ești tînăr și agil fizic. Teamă mi-e că eu am nevoie de sprijinul personalului meu. Și acum...

Își atinse buzele cu un deget.

– Ce să facem noi, în această situație...?

"Ce-i mai place...!" constată Whitney în sinea ei, cu înverșunare. „E ca un păianjen, își țese vesel plasa ca să prindă în ea muște și să le sugă sîngele. Se distrează privindu-și victimele cum se zbat."

– După cum văd eu lucrurile, domnule Lord, continuă Dimitri, soarta dumitale e absolut elementară. În esență, de cîteva săptămîni ești mort. Acum totul nu mai e decît o chestiune de metodă.

Doug bău din brandy, zîmbind.

– Dar te rog, nu te grăbi din cauza mea.

– Nu, nu, m-am gîndit mult la asta. Foarte mult m-am gîndit. Din păcate, aici nu am dotările necesare pentru a pune lucrurile la punct în stilul pe care-l prefer. Dar cred că Remo dorește din toată inima să rezolve el problema. Deși a cam bîjbîit cu ducerea la îndeplinire a acestui proiect, consideră că succesul lui final merită o răsplată.

Își scoase una dintre țigaretele lui negre, cu aromă bogată.

– Ți-l dau pe domnul Lord, Remo.

Își aprinse țigara și se uită prin voalul subțire de fum.

– Ucide-l încet.

Doug simți țeava rece a pistolului sub urechea dreaptă.

– Pot să-mi termin brandyul mai întîi?

– Neapărat.

Dînd din cap elegant, Dimitri se întoarse spre Whitney.

– Cît despre tine, draga mea, s-ar putea să fi preferat mai multe zile în compania ta. Mă gîndeam că, eventual, am fi putut împărtăși unele plăceri reciproce. Totuși...

Își scutură țigara într-o scrumieră de cristal.

– În împrejurările de față, așa ceva ar crea complicații în plus. Unul dintre angajații mei te admiră de cînd i-am arătat poza ta. Un caz tipic de dragoste la prima vedere.

Își netezi părul rar, împingîndu-și-l înapoi de pe frunte.

– Barns, ia-o – cu binecuvîntarea mea. Dar de data asta, te rog, fii mai îngrijit.

– Nu!

Doug sări de pe scaun. Într-o clipă, brațele îi fură imobilizate la spate și simți o țeavă de pistol în gît. Auzind chicotitul lui Barns, începu să se zbată, în pofida lor.

– Valorează mai mult decît atît! strigă el, disperat. Tatăl ei ți-ar plăti un milion, două milioane, ca s-o primească înapoi. Nu fi prost, Dimitri. Dacă i-o faci cadou la jegu' ăsta mic, nu te-alegi cu nimica.

– Nu toți gîndim numai în termeni financiari, domnule Lord, replică Dimitri calm. Înțelegi dumneata, aici e o chestiune de principiu. Cred cu tărie în răsplată, la fel cum cred și în disciplină.

Privirea îi coborî o clipă spre mîna mutilată.

– Da, cu tot atîta tărie. Scoate-l de-aici, Remo, ne cam deranjează.

– Să nu-ți pui labele pe mine!

Sărind în picioare, Whitney aruncă brandyul din pahar în fața lui Barns. Sub imperiul furiei, strînse pumnul și i-l trînti drept în nas. Chiraitul lui și sîngele care țîșni îi dăruiră o satisfacție de moment.

Doug profită de diversiune și, încordîndu-se, se rezemă de omul care-l ținea din spate, pentru a-și repezi piciorul în bărbia celui din față. L-ar fi putut cosi într-o clipă, dacă nu intervenea Dimitri, căruia-i făcea mare plăcere să urmărească acea luptă fără sorți de izbîndă. Calm, scoase Derringer-ul din buzunarul interior al sacoului și trase un glonț în tavanul boltit.

– De-ajuns, le spuse el, ca şi cum ar fi vorbit cu niște adolescenți nărăvaşi.

Privi îngăduitor cum Doug o strîngea protector pe Whitney lîngă el. Îi plăceau deosebit de mult tragediile lui Shakespeare în care era vorba de îndrăgostiți ghinioniști – nu numai datorită frumuseții cuvintelor, ci şi pentru că nu aveau nici o speranță.

– Sînt un om rezonabil, şi am o inimă romantică. Pentru a vă mai acorda cîtva timp împreună, domnişoara MacAllister este binevenită să asiste cînd Remo va duce la îndeplinire execuția.

– Execuție! scuipă Whitney, cu tot veninul unei femei disperate. O crimă ordinară, Dimitri, degeaba încerci să faci pe distinsul! Îți faci iluzii cum c-ai fi cultivat şi suav. Crezi că un sacou de mătase poate ascunde ceea ce eşti, şi ce n-ai să fii niciodată? Nu eşti nimic mai mult decît un cioroi, Dimitri, o hienă care scormonește prin stîrvuri. Nici măcar nu eşti în stare să omori cu mîinile tale.

– În mod normal, nu.

Glasul lui Dimitri îngheţase. Oamenii din cameră, care-i auziseră tonul, stăteau vizibil mai încordați.

– Totuşi, în cazul de față, poate că ar fi bine să fac o excepție.

Şi coborî Derringer-ul spre ea.

* * *

Uşile terasei se dădură de perete, împrăştiind cu zgomot cioburile.

– Aruncați armele!

Ordinul era autoritar, pronunțat într-o engleză cu accent francez elegant. Doug nu aşteptă deznodămîntul, ci o împinse imediat pe Whitney în spatele unui fotoliu. Îl văzu pe Barns dînd să scoată pistolul. Rînjetul i se şterse de pe față.

– Casa e înconjurată!

Zece oameni în uniformă năvăliră în bibliotecă, ținînd armele în poziție de tragere.

– Franco Dimitri, eşti arestat pentru omucidere, conspirație pentru comiterea de omucidere, răpire de persoană...

-Fantastic! murmură Whitney, în timp ce lista se tot prelungea. Asta chiar că-i cavaleria.

– Mda...

Doug răsuflă uşurat, ținînd-o strîns alături. Mai era şi poliția, reflectă el, cu inima cam îndoită, ştiind că nici el n-ar fi ieşit tocmai neprihănit ca un boboc de trandafir.

Îl văzu, cu o senzație de fatalitate şi dezgust, pe omul cu panama albă intrînd pe uşă.

– Trebuia să-l miros că-i copoi, mormăi el.

Următorul păşi în cameră un bărbat cu o claie de păr alb şi un aer nerăbdător.

– În regulă, unde-i fata aia?

– În regulă, unde-i fata aia?

Doug văzu ochii lui Whitney dilatîndu-se, pînă cînd părură să-i acopere toată fața. Apoi, cu un chicotit bol borosit, sări în picioare din spatele fotoliului.

– Tăticule!

* * *

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca poliția malgașă să degajeze camera. Cu un sentiment de profundă satisfacție, Whitney privi cum cătușele erau aplicate pe încheieturile lui Dimitri, chiar sub butonii cu smaralde grase.

– Whitney, domnule Lord...

Glasul lui Dimitri rămînea calm, civilizat, elevat. Un om în poziția lui înțelegea neajunsurile temporare. Ochii lui însă, cînd trecură cu privirea peste ei, erau inexpresivi ca ai unei capre.

– Sînt sigur, da, sînt cît se poate de sigur c-o să ne mai reîntîlnim.

– Ne vedem la știrile de la ora unșpe, i-o întoarse Doug.

– Îți rămîn dator, încuviință Dimitri, dînd din cap. Deocamdată. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

Whitney îi întîlni un moment privirea, și zîmbi. Încă o dată, degetele i se ridicară la scoica pe care o purta la gît.

– Pentru Jacques, spuse ea încet. Sper să găsească o hrubă destul de neagră în care să te arunce.

Apoi își îngropă fața la pieptul tatălui ei.

– Mă bucur așa de mult că te văd!

– Explicații...

Totuși, MacAllister o strînse la piept pentru o clipă, cu toată puterea.

– Îmi ești datoare cu niște explicații, Whitney.

Fata se retrase, privindu-l cu o lucire veselă în ochi.

– Ce să-ți explic?

Stăpînindu-și un zîmbet, tatăl ei pufni.

– Ai rămas neschimbată.

– Ce mai face mama? Sper că nu i-ai spus că veneai după mine.

– Bine face. Crede că sînt la Roma, cu treburi. Dacă-i spuneam că alerg după singura noastră fiică prin tot Madagascarul, zile-ntregi n-ar mai fi fost în stare să joace bridge.

– Ce deștept ești!

Îl sărută apăsat.

– De unde-ai știut că eram în Madagascar?

– Cred că l-ai cunoscut pe Generalul Bennett, nu-i așa?

Whitney se întoarse, pomenindu-se față-n față cu un bărbat înalt și deșirat, cu ochi severi.

– Desigur.

Îi întinse mîna, ca și cum ar fi fost la un cocktail cu lume de cea mai bună calitate.

– La *Stevensons'*, acum doi ani. Ce mai faceți, domnule general? A, pe Douglas nu cred că l-ați cunoscut. Doug...

Whitney îl chemă să se apropie. Bucuros că scăpa de comisarul malgaș căruia tocmai îi dădea o declarație încă citită, Doug veni la ea.

– Taticule, domnule general Bennett, el este Douglas Lord. Doug e cel care a sustras hîrtiile, domnule general.

Zîmbetul de pe chipul lui Doug deveni puțin cam bolnăvicios.

– Îmi pare bine de cunoștință.

– Îi sînteți profund îndatorat lui Douglas, îi spuse ea generalului, în timp ce se autoservea cu o țigară din buzunarul tatălui ei.

– Îndatorat! pufni generalul. Hoțul ăsta...

– A luat hîrtiile și le-a ținut în siguranță, împiedicîndu-l pe Dimitri să pună mîna pe ele. Cu riscul propriei sale vieți, adăugă ea, ridicînd țigara ca să-i fie aprinsă.

Doug o servi, hotărînd să lase totuși explicațiile în seama ei. În timp ce sufla fumul, Whitney îi făcu cu ochiul.

– Înțelegeți, totul a început cînd Dimitri l-a angajat pe Doug să fure hîrtiile. Desigur, Doug știa că erau inestimabile și nu trebuiau să cadă în mîini greșite.

Trase fumul în piept, apoi gesticulă elocvent cu țigara.

– Efectiv, și-a pus viața în joc ca să le apere. Nici nu vă pot spune de cîte ori mi-a spus ce contribuție neprețuită pentru societate va fi, dacă găsim comoara – nu așa mi-ai spus, Doug?

– Păi, eu...

– E așa de modest! Iubitule, zău că trebuie să-ți arogi creditul, cînd îl meriți. În fond, faptul că ai pus bine comoara pentru fundația generalului Bennett era să te coste viața.

– A fost o nimica toată, bombăni Doug, care începea să vadă cum i se năruiau toate speranțele.

– O nimica toată?

Whitney clătină din cap.

– Domnule general, ca om de acțiune, ați ști să apreciați corect tot ce a făcut Doug pentru a-l împiedica pe Dimitri să înstrăineze comoara. S-o înstrăineze! repetă ea. Intenționa s-o păstreze pentru el însuși. Să se lăfaie cu ea, adăugă, cu o privire piezișă spre Doug. Cînd, după cum sîntem cu toții de acord, comoara aparține societății.

– Da, da...

– Înainte de a vă exprima gratitudinea, domnule general, îl întrerupse ea, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați explica și mie cum ați ajuns aici. În fond, vă datorăm viețile noastre.

Flatat și cam derutat, generalul începu să le explice.

Nepotul lui Whitaker, îngrozit de soarta unchiului său, venise la general, mărturisindu-i tot ce știa – adică, destul de mult. O dată ce fusese anunțat, generalul nu mai ezitase. Autoritățile porniseră pe urmele lui Dimitri încă

înainte ca Whitney şi Doug să coboare din avion, la Antananarivo.

Pista urmată de Dimitri dusese la Doug, iar de acolo, la Whitney. După o scurtă consfătuire cu unchiul Max, la Washington D.C., generalul şi MacAllister angajaseră un detectiv particular. Acesta le luase urma, ţinîndu-se după ei în paralel cu Dimitri. Cînd săriseră din tren, în drum spre Tamatave, atît generalul cît şi MacAllister se aflau deja în avion, zburînd spre Madagascar. Autorităţile locale cooperaseră bucuros la capturarea unui criminal internaţional.

– Fascinant, comentă Whitney, cînd începu să-şi dea seama că monologul generalului avea să continue pînă dimineaţa. Pur şi simplu fascinant. Îmi dau seama uşor cum de aţi cîştigat acele cinci stele.

Şi, luîndu-l de braţ, îi zîmbi.

– Mi-aţi salvat viaţa, domnule general. Sper că-mi acordaţi plăcerea de a vă arăta comoara.

Şi, cu un zîmbet fudul peste umăr, îl conduse de-acolo.

MacAllister îşi scoase tabachera şi o deschise, oferindu-i o ţigară lui Doug.

– Nimeni nu tromboneşte mai bine ca Whitney, comentă el amuzat. Pe Brickman nu cred că l-ai cunoscut.

Îi făcu semn omului cu panama să se apropie.

– A mai lucrat pentru mine şi în trecut, e unul dintre cei mai buni. La fel mi-a spus şi el despre dumneata.

Doug îl privi pe detectivul particular. Se miroseau uşor unul pe altul.

– Erai pe canal, chiar în urma lui Remo.

Amintindu-şi de crocodili, Brockman zîmbi.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Ei, reluă MacAllister, uitîndu-se de la unul la altul, ce-ar fi să bem noi ceva, şi să-mi povestiţi şi mie ce s-a întîmplat cu adevărat?

Doug îşi aprinse bricheta, studiind chipul lui MacAllister. Era bronzat şi cu pielea netedă – semn sigur de bogăţie. În glasul său se simţea autoritatea. Ochii care-l priveau erau ca whisky-ul, şi la fel de amuzaţi ca ai lui Whitney.

Buzele lui Doug se arcuiră.

– Dimitri e un porc, dar are un bar bine utilat. Un scotch, domnilor?

* * *

Era aproape ziuă, cînd Doug o privi pe Whitney. Dormea ghemuită, goală, sub cearşaful subţire, cu un mic zîmbet pe buze, ca şi cum ar fi visat dragostea pe care o făcuseră după întoarcerea la hotel. Dar respira încet şi regulat, dormind somnul adînc al celor epuizaţi de oboseală.

Voia s-o atingă, dar n-o făcu. Se gîndi să-i lase un bilet. N-o făcu nici pe asta.

El era cine era, cel care era, ceea ce era. Un hoţ, un nomad, un singuratic.

Pentru a doua oară în viaţa lui, ţinuse lumea în mîini, şi tot pentru a doua oară, aceasta se mistuise. Ar fi fost posibil, după mult timp, să se convingă că mai avea o şansă. La fel cum era posibil ca, după şi mai mult timp, să se convingă că între el şi Whitney fusese doar o aventură. Jocuri şi distracţii, nimic serios. Avea să se convingă, pentru că simţea acele chingi afurisite strîngîndu-se în jurul lui. Sau le rupea acum, pe loc – sau niciodată.

Încă mai avea biletul pentru Paris, şi un cec de cinci mii de dolari, pe care i-l completase generalul. Cîştigase puţin timp, dar numai atît.

Se uită la rucsac şi se gîndi la carnet. Ştia că nota lui de plată trecea de cei cinci mii pe care-i avea la dispoziţie. Căută prin rucsac pînă-i găsi carnetul, şi un creion.

Sub totalul adunării, care-l făcu să ridice o sprînceană, scrise doar atît:

Îţi rămîn dator, dulceaţă.

Le puse pe amîndouă la loc în rucsac şi se uită pentru ultima oară la ea, cum dormea. Apoi ieşi din cameră repede şi fără zgomot – ca un hoţ ce era.

* * *

În clipa cînd se trezi, Whitney ştiu că Doug plecase.

Îi stătea în fire să privească lucrurile în faţă, cînd n-avea altă soluţie. Se ridică, deschise obloanele şi începu să-şi facă bagajele. Întrucît tăcerea era insuportabilă, deschise radioul, fără a se deranja să caute un post anume.

Observă cutiile răsturnate pe jos. Ca să aibă o ocupaţie, începu să le deschidă.

Degetele îi alunecară peste lenjeria fină pe care i-o cumpărase Doug. Zîmbi scurt, strîmb, la vederea bonului pe care era trecut numărul credit cardului ei. Deoarece hotărîse că cinismul era cea mai bună apărare, luă pe ea furoul albastru pal. În fond, fusese plătit din banii ei.

Peste cîteva ore, avea să fie înapoi la New York, în lumea ei, înconjurată de prieteni. Douglas Lord urma să fi rămas doar o amintire vagă, îndepărtată – şi scumpă. Atîta tot.

Îmbrăcată, cu bagajele făcute, şi complet calmă, se duse să predea camera.

* * *

Luna august la New York poate fi insuportabilă. Canicula apasă, se unduieşte, se umflă şi se rostogoleşte.

Cînd o grevă a gunoierilor coincide cu un val de căldură, temperamentele se pot înfierbînta la fel de arzător ca aerul. Chiar şi celor mai norocoşi, care pot chema o limuzină cu aer condiţionat oriunde şi oricînd, le piere tot cheful după două săptămîni de arşiţă. Era o vreme cînd oricine care-şi putea aranja o călătorie se refugia în insule, la ţară sau în Europa.

Whitney se săturase de-atîtea călătorii.

După o seară de discuţii cu Tad, avea nevoie de un păhărel înainte de culcare. Dacă n-ar fi fost atît de agitată, atît de... cum o fi fost, nici moartă nu s-ar fi lăsat convinsă de el că avea nevoie de o seară de operă şi companie amical-amoroasă. Opera nu se număra printre distracţiile ei favorite, iar Tad nu era bun nici măcar de amic, necum de amorez.

Îşi turnă o doză sănătoasă de whisky în pahar.

– Pune două, vrei, dulceaţă?

Degetele i se strînseră pe pahar, iar inima i se ridică în gît. Dar nu tresări, nici nu nu se întoarse. Calmă, întoarse un al doilea pahar şi-l umplu şi pe acela.

– Tot te mai ţii de intrări pe gaura cheii, Douglas?

Purta rochia pe care i-o cumpărase el din Diégo-Suarez. De-o sută de ori şi-o imaginase îmbrăcată aşa. Nu ştia că acum şi-o luase prima oară, şi că o făcuse în scop sfidător. Şi nu ştia nici că, din acel motiv, se gîndise la el toată seara.

– Cum a fost la Paris?

– Okay.

Doug luă paharul cu whisky, abia rezistînd tentaţiei de a-i atinge şi mîna.

– Mă bucur. Deci, cărui fapt îi datorez această plăcere neaşteptată?

Doug îşi pregătise toate răspunsurile, repetîndu-le de peste două duzini de ori, în ultima săptămînă. De cînd se afla la New York, oscila între a veni la ea şi a rămîne la distanţă.

– Mă gîndeam doar să văd ce mai faci, mormăi el, cu nasul în pahar.

– Ce drăguţ.

– Ascultă, ştiu că sigur crezi că te-am părăsit...

– ...cu o datorie de douăsprezece mii, trei sute şi cincizeci şi opt de dolari – şi patruzeci şi şapte de cenţi.

Doug scoase un sunet ce-ar fi putut să fie un hohot de rîs.

– Nu te-ai schimbat deloc.

– Te-ai întors ca să-ţi achiţi datoria pe care ai recunoscut-o în scris la plecare?

– M-am întors fiindcă trebuia, fir-aş al naibii!

– Nu zău?

Neimpresionată, îşi aruncă băutura pe gît. Se abţinu să nu arunce şi paharul de perete.

– Ai în minte vreun nou proiect care are nevoie de sponsori?

– Dacă vrei să dai în mine, hai, curaj!

Whitney îl privi lung cîteva momente, apoi clătină din cap.

– Nu, Doug, nu vreau să dau în tine. Dar sînt cam obosită. Ai văzut că sînt bine. Acum, ce-ar fi să pleci tot pe-acolo pe unde-ai şi venit?

– Whitney.

– Nu mă atinge, murmură ea, înainte ca el să se apropie.

Doug ridică mîinile, cu palmele în faţă, apoi şi le lăsă să-i cadă pe lîngă trup.

– Okay.

Se mai învîrti cîteva clipe prin cameră, încercînd să-şi reia planul iniţial de atac.

– Ştii, am cam avut noroc la Paris. Am curăţat cinci camere din *Hotel de Crillon*.

– Felicitări.

– Mă pornisem, probabil mi-aş fi putut petrece următoarele şase luni prădînd turiştii.

Îşi agăţă degetele mari de buzunarele pantalonilor.

– Şi atunci, de ce n-ai făcut-o?

– Nu mai avea nici un farmec. Şi, ştii, cînd munca îşi pierde farmecul, e semn că începi să ai probleme.

Whitney se întoarse spre el, spunîndu-şi că ar fi fost o laşitate să nu-l privească în faţă.

– Aşa o fi. Te-ai întors în State ca să mai schimbi peisajul?

– M-am întors fiindcă nu mai puteam să stau departe de tine.

Expresia ei nu se schimbă, dar Doug observă cum îşi înlănţuia degetele, în primul semn de nervozitate pe care-l lăsa să-i scape în seara aceea.

– Zău? replică ea scurt. Mi se pare cam ciudat să te-aud zicînd asta. Nu eu te-am dat afară din camera aia de hotel din Diégo-Suarez.

– Într-adevăr.

Privirea lui îi cutreieră încet faţa, ca şi cum ar fi avut nevoie să găsească ceva.

– Nu m-ai dat afară.

– Atunci, de ce-ai plecat?

– Fiindcă, dacă mai rămîneam, aş fi făcut ceea ce cred c-am să fac acum.

– Mi-ai fi furat poşeta? întrebă ea, cu o mişcare sarcastică a capului.

– Te-aş fi cerut în căsătorie.

Era prima oară, poate şi ultima, cînd Doug o văzu rămînînd efectiv cu gura căscată. Arăta de parcă ar fi călcat-o cineva pe ambele picioare. Doug sperase să aibă o reacţie puţin mai călduroasă.

– Cred că ţi-a pierit piuitul de atîta încîntare.

Se întoarse la bar şi-şi mai turnă o porţie.

– E o idee destul de sucită, ca un tip ca mine să ceară în căsătorie o fată ca tine. Nu ştiu, o fi fost ceva în aer, dar la

Paris au început să-mi vină tot felul de gînduri năstrușnice – să mă așez la casa mea, să-mi fac un rost... să am copii...

Whitney reuși să-și închidă gura, dar numai pentru a o deschide din nou, ca să-l întrebe:

– Serios?

La fel ca el, decise că avea nevoie de încă un pahar.

– Vorbești despre o căsătorie din-aia cu „pînă ce moartea ne va despărți" și cu comasarea impozitelor?

– Mda. Am ajuns la concluzia că sînt un tradiționalist. Uite, pînă la asta.

Cînd voia ceva, mergea pînă la capăt. Chiar dacă metoda nu reușea întotdeauna, măcar era a lui. Își vîrî mîna în buzunar și scoase un inel.

Strălucirea diamantului captă lumina, cu un efect exploziv. Whitney făcu un efort conștient de a nu rămîne din nou cu gura căscată.

– De unde-l...

– Nu l-am furat, se răsti el.

Simțindu-se cam încurcat, îl aruncă în sus, apoi îl prinse iar în palmă.

– Sau, nu tocmai... se corectă el, zîmbind cu jumătate de gură. E din comoara Mariei. L-am vîrît în buzunar – dintr-un gest reflex, cred că s-ar putea spune. Mă gîndeam să-l plasez, dar...

Desfăcînd palma, îl privi din nou.

– La Paris, am pus să mi-l monteze.

– Înțeleg.

– Ascultă, știu că voiai ca toată comoara să ajungă la muzeu, și cea mai mare parte a ei acolo e.

Încă îl mai durea.

– În presa franceză s-a făcut mare caz.

Ridică din umeri, încercînd să nu se gîndească la toate acele nestemate strălucitoare.

– M-am hotărît să mă mulțumesc cu o singură piatră, deși aș fi avut nevoie de vreo două, ca să mă aranjez pe viață.

Repetînd gestul, ridică inelul ținîndu-l de banda îngustă de aur.

– Dacă-ți dă mustrări de conștiință, scot afurisita asta de piatră și i-o trimit lui Bennett.

– Nu mă jigni.

Cu o mișcare abilă, Whitney îi smulse inelul din mînă.

– Inelul meu de logodnă n-o să ajungă în nici un muzeu. Și-n plus...

În sfîrșit, îi zîmbi cu toată fața.

– Și eu consider că există unele crîmpeie de istorie care se cuvine să aparțină unor persoane individuale.

Apoi redeveni serioasă, privindu-l rece, cu o sprînceană ridicată.

– Ești destul de tradiționalist ca să te lași într-un genunchi?

– Nici chiar pentru tine n-aș face asta, dulceață.

O apucă de încheietura mîinii stîngi şi, luîndu-i inelul, i-l aplică pe deget.

– Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles, acceptă ea – şi, izbucnind în rîs, i se aruncă în braţe. Fir-ai să fii, Doug, două luni am fost nefericită!

– Nu zău?

Doug constată că-i plăcea ideea – aproape la fel de mult pe cît îi plăcea s-o sărute din nou.

– Văd că-ţi place rochia pe care ţi-am cumpărat-o.

– Ai nişte gusturi excelente.

La spatele lui, îşi răsuci mîna, ca să vadă cum scînteia diamantul în lumină.

– Căsătorie... repetă ea, analizînd gustul cuvîntului. Asta înseamnă că plănuieşti să te retragi din activitate?

– M-am cam gîndit. Ştii...

Îşi frecă nasul de gîtul ei, ca să savureze mirosul de care-i fusese atîta dor la Paris.

– Nu ţi-am văzut niciodată dormitorul.

– Serios? Atunci, va trebui să-ţi fac o prezentare solemnă. Eşti puţin cam tînăr ca să ieşi deja la pensie, adăugă ea, retrăgîndu-se. Cum ai de gînd să-ţi petreci timpul liber?

– Păi, cînd n-am să fac dragoste cu tine, mă gîndeam să-mi deschid o firmă.

– O casă de amanet?

O muşcă uşurel de buză.

– Un restaurant, o corectă el. Deşteapto.

– Desigur, dădu din cap Whitney, încîntată de idee. Aici, la New York?

– E un loc bun pentru a începe.

O lăsă să se ducă să-i ia paharul. Poate că împlinirea visului era mai aproape decît crezuse tot timpul.

– Începem aici, cu unul, după care poate ne extindem şi la Chicago, şi la San Francisco... Problema e că voi avea nevoie de un finanţator.

Whitney îşi trecu limba peste dinţi.

– Normal. Ai vreo idee?

O privi cu zîmbetul lui cel fermecător şi nedemn nici de cea mai mică încredere.

– Aş dori ca totul să rămînă în familie.

– Unchiul Jack.

– Haide, Whitney, doar ştii că pot s-o fac. Patruzeci de mii – ba nu, pune cincizeci acolo, să fie – şi-ţi deschid cel mai elegant restaurăntel din West Side.

– Cincizeci de mii... repetă ea meditativ, pornind spre birou.

– E o investiţie bună. Am să fac personal lista de bucate, am să supervizez şi bucătăria, am să... Ce faci?

– Ajungem la şaizeci şi două de mii, trei sute şi cincizeci şi opt de dolari, şi patruzeci şi şapte de cenţi, în total.

Dînd scurt din cap, sublinie cu două linii suma.

– Plus doisprezece virgulă cinci la sută, dobîndă.

Doug se încruntă, privind cifrele.

– Dobîndă? Doisprezece virgulă cinci la sută?

– O rată mai mult decît rezonabilă, știu, da' așa-s eu, sufletistă.

– Ascultă, ne căsătorim, da?

– Categoric.

– O nevastă nu-i cere dobîndă soțului ei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Asta-i cere, murmură ea, continuînd să scrie numere. Într-un minut pot să-ți calculez și ratele lunare. Ia să vedem, pe o perioadă de cincisprezece ani, să zicem... E bine așa?

Doug îi privi mîinile elegante, în timp ce mîzgălea pe hîrtie cifre. Diamantul îi făcea cu ochiul.

– Sigur, ce mama dracu'...? Sigur.

– Iar acum, garanții...

Înghițindu-și o înjurătură, Doug reuși să-și stăpînească și rîsul.

– Ce-ai zice de primul nostru fiu?

– Interesant, comentă Whitney, bătîndu-se cu carnețelul peste palmă. Da, s-ar putea să accept – dar încă n-avem nici un copil.

Doug îi smulse carnetul din mînă. După ce-l aruncă peste umăr, o înșfăcă în brațe.

– Atunci, hai să rezolvăm problema – și cît mai repede, dulceață. Am nevoie de împrumutul ăla.

Carnetul, observă Whitney cu satisfacție, căzuse cu fața în sus.

– Orice, pentru libera întreprindere.

SFÎRȘIT